Harlequin™

Romance™

ÇAĞDAŞ AŞK ROMANLARI

YENİDEN BAŞLAMAK

Debbie Macomber

BEYAZ DİZİ

BU AYIN KİTAPLARI
♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

SON ÇARE-*Charlotte Lamb*
Medya imparatoru Nick Caspian'ın erişemediği bir tek şey vardı. Gina Tyrell'in işbirliği ve kalbi...

RENKLERİN DİLİ-*Debbie Macomber*
Cody Bailman'ın kadınlarla flört etmeye ne sabrı ne de zamanı vardı. Fakat küçük kızı Heather ona bir eş bulmaya kararlıydı.

YENİDEN BAŞLAMAK-*Debbie Macomber*
Mary Jo sevdiği adamın siyasi kariyerine engel olmamak için onun yaşamından çıkmıştı. Üç yıl sonra yolları yine buluşacaktı.

GELECEK AYIN KİTAPLARI
♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

GİZLENEN GERÇEK-*Lillian Peake*
Yazar Sally Dearlove reklam amacıyla Max'la nişanlanmıştır. Bu ilişki göstermelik de olsa, Max oyunu çok ciddi oynar.

FİDYE-*Sara Craven*
Güzel Charlie Graham Amazon nehrinde serüven ararken Riago da Santana tarafından kaçırılır.

İNATÇI SEVGİLİM-*Roz Denny*
Franzi De Lisle çok güzel bir kadındır ve başarılı bir çiftçidir. Şerif Levi Hunter'e yardımını esirgemez.

İngilizce Adı: Ready For Marriage

ISBN 975-562-239-X

Copyright © : *Debbie Macomber/1994*

Bu kitap, Harlequin Yayıncılık Ltd. tarafından 1995 yılında yayımlanmıştır. Tüm yayın hakları, Harlequin Yayıncılık Ltd. Şirketine ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Harlequin Yayıncılık Ltd. Şirketine ait bir kitabın, herhangi bir diğer kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

Dizgi, Ofset Hazırlık, Cilt
EKİP A.Ş.
Tel:236 13 08 - 4 Hat

Baskı: Orhan Ofset

YENİDEN BAŞLAMAK

Debbie Macomber

Romance

Harlequin

HARLEQUIN YAYINCILIK LTD. ŞTİ.

Birlik Sok. Akyıldız Sitesi C Blok No: 26/4 Etiler
İSTANBUL Tel.: 278 52 14 - 278 46 68

Değerli Okurlar,

Yazın bu en sıcak günlerinde Harlequin yine en iyi tatil arkadaşı olmayı sürdürüyor. Bu ayın Romance ve Desire kitapları sizleri en güzel aşk öyküleriyle sararken Temptation ve Gerilim dizilerimiz birbirinden ilginç romanlarla soluk kesecek.

Özel sayılarımız AKŞAM KIZILLIĞINDA ile son buluyor. Catherine Coulter'in bu muhteşem romanını uzun süre unutamayacaksınız.

Keyifli okumalar.

BİRİNCİ BÖLÜM

Evan'ın ayaklarına bile kapanabilirdi.

Mary Jo Summerhill böyle bir yakarışın, o çok iyi tanıdığı adamın hoşuna gidebileceğini tahmin ediyordu. Aslında onun ofisine gidecek cesareti göstermiş olması, durumunun ne kadar çaresiz olduğunu kanıtlıyordu. Ama başka seçeneği yoktu; ailesinin geleceği konusunda yardımcı olabilecek tek kişi Evan Dryden idi.

Tabii, Dryden kendisine yardım etmeyi kabul ederse...

Genellikle eski erkek arkadaşlarıyla karşılaştığı zaman bu kadar endişeye kapılmazdı, ama Evan'ın hayatındaki yeri birkaç kez çıktığı erkeklerden daha özeldi.

Birbirlerine çılgınca aşıklardı ve evlenmeyi planlıyorlardı. Ve Mary Jo ilişkilerini bitirmek zorunda kaldığı için harap olmuştu.

Evan'a inci nişan yüzüklerini göndermek korkakça bir davranıştı, ama onunla yüzleşme cesaretini gösteremeyeceğini biliyordu. Ancak Evan'ın peşini bırakmayacağını düşünmesi gerekirdi. Yüzüğü aldıktan sonra hiçbir şey söylemeden hayatından çıkacağı-

nı sanmakla aptallık etmişti.

Evan karşısına dikilip açıklama yapmasını beklemişti. Ona gerçeği anlatamayacağını bilen Mary Jo bir başkasına aşık olduğuna dair çılgın bir hikaye uyduruvermişti.

Onun yüzüne karşı yalan söylemiş olmak, içindeki suçluluk duygusunun daha da artmasına neden oluyordu Ancak Evan'ı inandırabilmenin tek yolu buydu. Başka türlü onu ikna edemezdi.

Yalanının işe yaradığını fark edince içi acıyla yanmıştı. Evan, tıpkı annesinin söylediği gibi, ayrılığın acısını üzerinden çabucak atmış ve hiç vakit kaybetmeden eski yaşantısına dönmüştü.

Kendine yeni bir kız arkadaş bulduğunda, aradan sadece birkaç ay geçmişti. Jessica Kellerman ile çektirdiği fotoğraflar gazetelerde yer alıyordu. Merakını yenemeyen Mary Jo, Kellerman ailesi hakkında araştırma yapmıştı. Öğrendikleri Jessica'nın mükemmel bir Dryden eşi olacağını gösteriyordu. Kellermanlar Boston'un sosyal kayıtlarında adı bile geçmeyen Summerhill ailesinin tersine, zengin ve köklü bir aileydi.

Aynı yıl Mary Jo ihtişamlı Dryden düğünü hakkında dedikodular duymuştu. O hafta öğretmenlik seminerine katılmak için şehri dışına çıktığı için gazetelerdeki ayrıntılı haberleri kaçırmıştı, ama düğün ve ardından verilen balo aylarca konuşulmuştu. Herkes bunun yılın düğünü olduğu konusunda hemfikirdi.

Tüm bunların üzerinden üç yıl geçmişti. Evan ve Jessica artık yıllanmış bir çiftti. Pişmanlık midesinde bir burgu gibiydi. Evan harika bir baba olurdu. Evlilikten konuştukları zaman onun çocuk sahibi olmak

konusunda ne kadar hevesli olduğunu hatırlıyordu.

Evan'ın hayatına yeniden girmek için çok uygun bir zamanlama olmayacaktı, ama başka seçeneği yoktu. Ailesinin geleceği Evan ile yapacağı görüşmeye bağlıydı.

"Mr. Dryden sizi bekliyor," dedi görevli Mary Jo'nun düşüncelerini bölerek.

Mary Jo başını hızla havaya kaldırdı ve o anda ve orada bayılacağını hissetti. Kalbi hızla atıyordu. Korkunç bir panik içinde çantasının sapını sımsıkı kavrayıp ofisten kaçma isteğini bastırmaya çalıştı.

"Buradan."

Mary Jo sanki ayaklarına tonlarca ağırlık bağlıymış gibi güçlükle adım atarak, halı kaplı koridor boyunca kadını takip etti. Kapının üzerindeki pirinç levhada Evan'ın adı yazılıydı. Görevli onu içeri soktuktan sonra yerine döndü.

Daha önce hiç karşılaşmamış oldukları halde Mary Jo, Evan'ın sekreterini hemen tanıdı. Mrs. Sterling tam Evan'ın kendisine anlattığı gibiydi. Orta yaşını geçmiş, kısa boylu, ince yapılı bir kadındı. Enerjik ve son derece başarılı bir yardımcıydı. Evan onun, gerekirse, bütün dünyayı bile düzenleyecek kadar azimli olduğunu söylerdi. Kendisine verilen her yeni işi hevesle üsteleniyordu ve son derece de sadıktı.

Mrs. Sterling, "Evan sizi hemen içeri almamı söyledi," dedi ve iç taraftaki kapalı kapıya doğru yöneldi. Kapıyı açtıktan sonra, "Size kahve getirmemi ister misiniz?" diye sordu. Ses tonu dostça, ama meraklıydı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Mary Jo. Kapıdan içeri girerken yüreği ağzındaydı. Bunca zamandan

sonra Evan'ı tekrar görmeye kalbi nasıl dayanacaktı, bilmiyordu. Ona uzun zamandır görüşmeyen iki eski dost gibi davranmaya karar vermişti. Gülümseyerek elini sıkacak, Jessica'yı ve bunca yıldır neler yaptığını soracaktı.

Ancak sevdiği adamla arasında birkaç adımlık mesafe olan Mary Jo ne yerinden kıpırdayabiliyor ne de nefes alabiliyordu.

O anda yaşadığı duygu fırtınasına hazırlıklı olabilmesi mümkün değildi. Planladığı her şey aklından uçup gitmişti.

Birkaç aydır birlikte olduğu Gary'nin yüzünü gözünün önüne getirmeye çalıştı, ama bu da bir işe yaramadı. Ardından akıllıca bir karşılaşma sözü, bir espri bulmaya çalıştı. Ama aklına gelen tek şey, üç yıl önce ve hala sevdiği adamın bir başkasıyla evli olduğuydu.

Masasında oturmuş bir şeyler yazmakta olan Evan başını kaldırmış, ona bakıyordu. Bakışları karşılaştığında Evan'ın da aynı duygu yoğunluğunu yaşadığı gözlerinden okunuyordu.

"Merhaba, Evan." Sesinin sakinliği Mary Jo'yu bile şaşırttı. "Beni bu kadar yıl sonra görünce şaşırmış olmalısın."

Evan ayağa kalkıp ciddi bir tavırla elini uzattı. Klasik bir şekilde, "Mary Jo. Seni görmek ne güzel," dedi.

Mary Jo neredeyse kahkaha atacaktı. Evan hiçbir zaman yalan söylemeyi becerememişti. Mary Jo'yu tekrar gördüğüne hiç de sevinmediği açıkça belli oluyordu.

Eliyle masanın diğer yanındaki koltuğu işaret et-

ti. "Otursana."

Mary Jo bacaklarının kendini daha ne kadar taşıyabileceğini bilmediğinden bu öneriyi hemen yerine getirdi. Çantasını yerine bıraktı ve ziyaretinin nedenini açıklamaya başlamadan önce, bir süre kalp atışlarının normale dönmesini bekledi.

"Mrs. Sterling sana kahve isteyip istemediğini sordu mu?"

"Evet. Bir şey istemiyorum, teşekkür ederim," dedi Mary Jo çabucak. Elleri titriyordu.

Evan koltuğuna oturup bekledi.

"Sanırım... sanırım neden geldiğimi merak ediyorsundur..."

Evan sakin bir tavırla arkasına yaslandı. Hiç değişmemişti, en azından dış görünüşünde bir değişiklik yoktu. Hala çok yakışıklıydı. Saçları ve gözleri koyu kahverengi, yüz çizgileri keskin ve güçlüydü.

Babası Walter Dryden, Massachusetts senatörüydü ve herkes Evan'ın da bir gün politikaya atılacağına inanıyordu. Böyle bir pozisyon için güvenilir ve etkili bir izlenim yarattığı kesindi.

Mary Jo'ya neden aşık olmuştu? Bu soru aklını her zaman kurcalamıştı. Evan'ın her zaman karşılaştığı kadınlardan farklıydı. İlişkilerini çok ciddiye almayıp onu eğlendirebiliyor, güldürebiliyordu.

"Benimle konuşmak istediğin bir şey mi vardı?" diye düşüncelerini böldü Evan. Sesinde hafif bir sabırsızlık seziliyordu.

"Evet... kusura bakma," dedi Mary Jo dikkatini hemen toplayarak. "Annem ve babam... aslında babam kısa bir süre önce emekli oldu," dedi kelimeleri birbiri arkasına hızla sıralayarak. "Ve bütün birikimini bir

finans şirketine yatırdı. Adison Yatırımcılık. Bu şirketin adını hiç duymuş muydun?"

"Hayır. Duyduğumu söyleyemem."

Mary Jo buna şaşırmadı. Evan gibi zengin adamlar paralarını büyük yatırım şirketleri arasında dağıtırdı. Babası ise bütün hayatının birikimini bir kez gördüp güvendiği bir adamın ellerine teslim etmişti.

"Babam sahip olduğu tüm parasını bu şirkete yatırmış. Yaptıkları anlaşmaya göre her ay faiz çekleri alması gerekiyormuş ama eline daha hiç çek geçmedi. İlk başlarda babamın hemen kabul ettiği bir takım bahaneler öne sürmüşler. Babam Adison'a güvenmeye o kadar hazır ki, gerçeklerle yüzleşmek yerine onun bahanelerini kabulleniyor."

"Peki yüzleşmesi gereken gerçek ne?"

"Ben... ben bilmiyorum. Bunun için sana geldim. Babam otuz beş yıl inşaat elektrikçisi olarak çalıştı. Altı çocuk büyütürken elindeki avucundaki üç beş kuruşu emeklilik günleri için bir kenara koydu. Annemle birlikte seyahat edebilmeyi istiyordu. Güney Pasifik'te dolaşmanın hayallerini kurarken şimdi her şeyden vazgeçmek zorunda kalacak. Çünkü gerçek şu: Bu adamların parayı geri vermeyecek. "

Evan önündeki kağıda notlar alıyordu.

"Sana gelmemin nedeni... ağabeylerimin bu işi kendi kendilerine halletmeyi düşünmesi. Geçen hafta Adison'un ofisine gidip çıkardıkları olayda neredeyse tutuklanacaklarmış. Jack ya da Rich'e bir şey olursa, annem ve babam perişan olur. Bu işi ancak hukuk yoluyla halledebileceğimizi düşünüyorum."

Evan not almaya devam ediyordu. "Babanın imzaladığı kağıtları getirdin mi?"

"Hayır. Seni görmeye geleceğimi kimseye söylemedim. Seni bu davayı almaya ikna edersem, babamı detayları anlatması için bürona getirebileceğimi düşünmüştüm. Sorunun sadece para olmadığını anlamanı isterim. Babam böyle bir adama güvendiği için kendini suçluyor."

Aslında babası bu olaydan sonra bunalıma girmişti. Adison Yatırımcılık ondan emeklilik parasından çok daha fazlasını çalmıştı.

"Bu eyalette yatırım yöneticiliği konusunda son derece kesin kanunlar var."

Onun söyleyeceklerini endişe içinde dinlemeye hazırlanan Mary Jo, öne doğru eğildi. Gururunu hiçe sayıp Evan'a gelmesinin nedeni buydu. "Bize yardım edecek misin?" Evan'ın kararsızlığını nefesini tutup bekledi. "Ücretin ne ise ödemye hazırım," diye ekledi onun bu konuda endişelenmiş olabileceğini düşünerek.

Evan yerinden kalkıp pencereye yürüdü ve arkasını dönerek dışarı baktı. "Bizim şirketimiz şirket hukuku üzerine çalışıyor."

"Bu davayı alamayacağın anlamına gelmez, değil mi? "Ailem bu olayı halletmek için ne kadar gerekiyorsa vermeye hazır," dedi Mary Jo çenesini inatçı bir ifadeyle kaldırarak.

"Davalar ucuz değildir," diye uyardı Evan ona bakmak için dönerken.

"Ne kadar tutacağı, ne benim ne de ağabeylerimin umurunda. Seninle görüşeceğimi onlara söylememiştim. Masrafları karşılamak için ne gerekirse yapacaklarından eminim." Çok fazla paraları yoktu. Mary Jo ailenin en küçüğüydü ve tek kızdı. Hiçbir za-

man çok paraları olmamıştı. Davanın masrafları büyük bir ihtimalle kendi omuzlarına binecekti, ama Mary Jo buna hazırdı.

"Bu davayla ilgilenmemi istediğinden emin misin?" diye sordu Evan kaşlarını çatarak.

"Kesinlikle. Senden daha çok güvenebileceğim kimse yok." Bakışları karşılaştı ve Mary Jo başını çevirmedi.

"Bu tür davalarda daha deneyimli olan başka bir avukat önerebilirim..."

"Hayır," diyerek onun sözünü kesti Mary Jo. "Senden başka kimseye güvenmiyorum." Mary Jo bunu söylemeyi düşünmemişti. Utanarak hızla bakışlarını kaçırdı.

Evan uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Mary Jo nefesini tutmuş, bekliyordu. "Lütfen," diye ekledi titrek ve alçak bir sesle.

"Bana son üç yıldır neler yaptığını anlat."

Mary Jo bunu beklemediği için ona hayatını anlatmaya kendini hazırlamamıştı. "Hala öğretmenlik yapıyorum."

"Yuvada mı?"

"Evet," dedi Mary Jo neşeyle. İşini seviyordu. "Beş yaş grubuna öğretmenlik yapıyorum."

"Nikah yüzüğü takmıyorsun galiba."

Bakışlarını yüzük parmağına indiren Mary Jo dudaklarını kenetledi.

"Demek sevgilinle evlenmedin. Ne oldu?" Onu sorguya çekmekten zevk alıyor gibiydi.

Mary Jo kendini tanık sandalyesinde sorguya çekiliyormuş gibi hissetti. Yalanlarının tuzağına düşmemek için fazla konuşmamayı akıl edebimişti neyse ki.

Son üç yıldır aptalca bir yalan uydurduğuna her gün pişman olmuştu.

"İlişkiniz yürümedi mi?"

"Yürümedi."

Evan sanki bu habere çok sevinmiş gibi ilk defa sırıttı. "Şimdi birisiyle birlikte misin?"

"Bu bilginin dava açısından bir önemi olacağını sanmıyorum. Sen benim avukatımsın..."

"Senin hiçbir şeyin değilim," dedi Evan keskin bir sesle.

"Davayı alacak mısın almayacak mısın?"

"Henüz karar vermedim."

"Gary Copeland," dedi Mary Jo duygusuz bir sesle. "Gary ile birkaç aydır çıkıyoruz."

"O da mı öğretmen?"

"Hayır. İtfaiyeci."

Evan düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

"Aileme yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Evan bir an sessiz kaldıktan sonra, "Pekala," dedi. "Adison Yatırımcılık konusunda araştırma yapacağım."

Mary Jo o kadar rahatlamıştı ki, koltuğuna gömüldü.

"Mrs. Sterling'e gelecek haftaya randevu vermesini söyle ve yanında babanı da getir. Cuma günü iyi olur. Haftanın büyük bir bölümünü mahkemede geçireceğim."

"Teşekkür ederim, Evan," diye fısıldadı Mary Jo. Ona sarılmamak için kendini güç tutarak hızla dışarı çıkıp Mrs. Streling'in yanından geçti. Koridora adımını attığında kucağında bir oğlan tutmakta olan bir kadınla çarpıştı.

"Ah, çok özür dilerim," dedi Mary Jo. "Galiba nereye gittiğimin farkında değildim."

"Önemli değil." Kadının yüzünde dostça bir gülümseme vardı. Beyaz ve lacivert denizci giysileri içindeki oğlan, ciddi bakışlı kahverengi gözlerini Mary Jo'ya kaldırdı.

Kahverengi gözler...

Evan'ın gözleri.

Mary Jo uzun boylu güzel kadına baktı. Karşısında duran Evan'ın karısı Jessica'ydı ve kucağındaki de Evan'ın oğlu olmalıydı.

"Kapıya bu kadar yakın durmamalıydım." Jessica konuşmaya devam ediyordu. "Kocam ısrarla birlikte öğle yemeğine çıkmamızı istedi. Ben de onunla buluşmak için geldim."

"Siz Jessica Dryden olmalısınız." Mary Jo konuşurken gülümseyebilmeyi başarmıştı. Gözlerini Evan'ın oğlundan alamıyordu. Oğlan gülümseyerek kollarını sallamaya başlamıştı. Koşullar farklı olsaydı bu çocuk kendi oğlu olabilirdi. İçindeki boşluk gittikçe büyüyordu; kendini daha önce hiç bu kadar zayıf hissetmemişti.

"Bu Andy," dedi Jessica.

"Selam, Andy." Oğlan Mary Jo'nun elini tutup ağzına götürdü.

Jessica hafifçe güldü. "Galiba diş çıkarıyor. Her şeyi önce ağzına götürüyor." Mary Jo ile birlikte çıkışa doğru yürüdü. "Yüzünüz çok tanıdık. Daha önce karşılaşmış mıydık?"

"Sanmıyorum. Adım Mary Jo Summerhill."

Jessica'nın yüzü birden değişti ve gözlerindeki gülümseme yok oldu. Ancak hemen kendini toparla-

dı. "Evan sizden bahsetmişti."

Mary Jo aniden durdu. "Öyle mi?" Merakını yenmeyi başaramammıştı.

"Evet. O... sizin hakkınızda çok iyi şeyler düşünüyordu."

Jessica'nın geçmiş zaman kullanması Mary Jo'nun dikkatinden kaçmamıştı.

"Bu arada, sanırım, ortak bir tanıdığımız var: Earl Kress."

Earl, Mary Jo'nun okulundaki gönüllü öğretmenlerden biriydi. Okumakta güçlük çeken öğrencilerle ilgileniyordu. Jessica onun sabrına, kararlılığına ve espri yeteneğine hayrandı. Çocuklar da ona bayılıyordu.

Earl her fırsatta Evan'dan bahsederdi. Evan'ın geçmiş yıllarda onun okuduğu üniversiteye karşı açtığı davayı üstlenip kazanması onu çok etkilemişti.

Earl okul hayatı boyunca iyi bir atlet olduğu için, çok başarılı bir öğrenci olmadığı halde, diğer derslerden idareten geçirilmişti. Spordaki başarısı nedeniyle, fakülte bursu kazanmış ancak iki hafta sonra futbol eğitim kampında dizinden sakatlanmıştı. Birkaç ay sonra da fakülteden atılmıştı. Earl da okula karşı dava açmıştı.

Bu dava haftalarca gazetelerde yer almıştı. Dava boyunca Mary Jo adeta televizyona yapışmış bir halde haberleri takip etmişti. Tabii, böyle bir eğitim davası her şeyden önce mesleğiyle ilgili sayılırdı. Ama dürüst olmak gerekirse Evan ile Earl Kress'ten daha çok ilgileniyordu.

Earl'ın davayı kazandığını duyduğunda sevinçten havalara uçmuştu.

Hayatın bazen insanlara sunduğu alaycılıktan Mary Jo da nasibini almış, yaklaşık bir yıl sonra Earl ile tanışmıştı. Birbirlerine çabucak kaynaşmışlardı. Genç adama hayranlık duyuyordu.

"Evet, Earl'ı tanıyorum."

"Evan'a seninle çalıştığından bahsetmişti. Evlenmediğini duyduğumuzda çok şaşırmıştık."

Evan biliyordu!

Hala bekar olduğunu bildiği halde Mary Jo'yu bunu söylemeye zorlamıştı. Mary Jo ellerini sıktı.

"Hayatım," dedi Mary Jo'nun arkasından boğuk bir erkek sesi. "Seni çok beklettim mi?" Jessica'nın yanına gidip Andy'yi kucağından aldı ve yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

Mary Jo ağzı açık, karşısındaki çifti izliyordu.

"Kocamla tanışmış mıydın?" diye sordu Jessica. "Damian, bu bayan Mary Jo Summerhill."

"Şey... merhaba." Mary Jo o kadar şaşırmıştı ki, doğru dürüst düşünemiyordu bile.

Jessica ile evli olan Evan değil, ağabeyiydi!

İKİNCİ BÖLÜM

"Bize yardım edebilecek misiniz?" diye sordu Norman Summerhill endişeli bir ifadeyle.

Mary Jo annesiyle babasını Evan'ın ofisine getirmişti.

Evan, babasının Adison Yatırımcılık ile imzaladığı sözleşmeyi inceliyordu. Mary Jo onun sözleşmeyi okudukça kaşlarının çatıldığını fark etti. "Bir sorun mu var?"

Mary Jo ailesiyle gurur duyuyordu. Babası senatör değildi, ama dürüst ve onurlu bir adamdı. Hayatını karısına ve ailesine adamıştı ve onları geçindirmek için yıllar boyu zor koşullar altında çalışmıştı. Mary Jo köklü bir sevgi ortamında yetişmişti.

Altmış yaşına yaklaşmakta olmasına rağmen, annesi de hala çok güzel bir kadındı. Mary Jo onun kahverengi saçlarını ve gözlerini, ufak tefek yapısını almıştı. Ama çıkık elmacık kemikleri ve köşeli çenesi babasının tarafından geliyordu.

Ağabeyleri, en genç üyelerinin küçük bir kız olmasından her zaman mutluluk duymuşlardı.

Sevgileri karşılıksız değildi. Mary Jo ağabeylerine tapar, ama aynı zamanda zaaflarını ve kusurlarını

bilecek kadar da iyi tanırdı. Çok değişik karakterlere sahip beş erkek kardeşle yaşamak, karşı cinsin psikolojisini anlamakta çok işine yaramıştı.

Evan zengin ve köklü bir aileden gelmesine rağmen, o da bir erkekti ve Mary Jo onun ruhunu en başından itibaren bir kitap gibi okuyabilmişti. Zengin ve çapkın erkek görüntüsünün altında, Evan'ın kişiliğini keşfetmiş ve onu etkilemeyi başarmıştı. Ve Evan'ın bu ilgisi her geçen gün büyümüştü, ta ki...

"Pazar akşamı yemeğe gelin. Saat üç civarında yemeğe otururuz."

Bu sözler Mary Jo'yu düşüncelerinden hemen uzaklaştırdı. "Evan'ın çok meşgul olduğuna eminim, Anne," diye atıldı.

"Davetiniz için teşekkür ederim," dedi Evan, Mary Jo'yu duymazlıktan gelerek.

Norman Summerhill, "Ne zaman istersen bize gelebilirsin, genç adam," diye ekledi.

"Teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım." Evan dikkatini tekrar önündeki kağıtlara yöneltti. "Eğer izin verirseniz, bu kağıtları bir avukat arkadaşımın okumasını istiyorum. Önümüzdeki hafta içinde size bir cevap veririm."

Babası başını salladı. "Gerekli olduğunu düşündüğün her şeyi yapabilirsin. Ve ücret konusunda da hiç endişen olmasın."

"Baba, sana daha önce söylemiştim! Ben Evan ile bu konuyu görüştüm. Bu benim size hediyem olacak."

"Saçmalama," diye homurdandı babası. "Bu üçkağıtçıya güvenerek aptallık eden benim. Evan'ın ücretini ödemek de bana düşer."

"Bunları düşünmek için erken," diyerek van yumuşak bir sesle araya girdi. "Faturamla ilgili ayrıntıları daha sonra konuşuruz."

"Pekala." Norman Summerhill bu konunun ertelenmesinden duyduğu rahatlamayı gizleyemedi. Babası hayatı boyunca kendi yükünü taşımıştı ve şimdi de borçlarının sorumluluğunu küçük kızının üstlenmesini kabul edemezdi. Mary Jo onun gururunu incitmeden bu konuyu halledebilmenin bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu.

"Bize zaman ayırdığın için teşekkür ederiz," dedi Evan'a. Bir an önce oradan ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Bu aile ilişkisinden rahatsız olmuştu. Ağabeylerinin de eşleri ve çocuklarıyla birlikte katıldığı bir pazar yemeğinde Evan'ı düşünemiyordu. Yemek boyunca süren gürültüye ve harekete dayanamazdı herhalde.

Yıllar önce onun ailesiyle birlikte yediği tek bir yemek bile, Mary Jo'nun onunla yetiştiriliş tarzlarındaki farklılığı anlamasına yetmişti.

"Gitmeden önce," diye seslendi Evan, Mary Jo'ya, "Ağabeyim bunu sana vermemi söyledi. Jessica'dan olmalı." Kapalı bir zarf uzattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Mary Jo.

Mary Jo iki katlı küçük dairesine dönene kadar zarfı açmadı. Jessica Dryden'in kendisine neden bir şeyler yazma ihtiyacı hissettiğini merak ediyordu.

Sevgili Mary Jo,

Seninle karşılaştığıma ne kadar sevindiğimi bilmeni isterim. Evan'a ziyaretinin nedenini sorduğumda, hemen içine kapanıp sustu.

Geçen günkü tepkinden, benim Evan ile evli olduğumu düşündüğün belli oluyordu. Damian ve ben buna çok güldük. Herkes Evan ile aramızı yapmaya çalışırken, benim gözüm Damian'dan başkasını görmüyordu.

Boş olduğun bir gün beni ara. Belki öğle yemeğine çıkabiliriz.

Sevgiler, Jessica

Jessica imzasının altına telefon numarasını da yazmıştı.

Mary Jo, Damian'ın karısının kendisiyle görüşmek istemesine bir anlam veremedi. Belki Evan ile ilgili bir şeyler anlatacaktı. Bunu öğrenmenin tek yolu onu aramaktı.

Mary Jo en doğru şeyi yaptığından çok emin olmamakla birlikte, telefona uzandı.

Jessica Dryden hemen telefona cevap verdi.

"Mary Jo! Ah, aradığına çok sevindim. Notum hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Genellikle böyle şeyler yapmam, ama Evan'ı ziyaret etmiş olmana o kadar sevindim ki."

"Sana benden bahsettiğini yazmışsın..."

"Defalarca. Bak, neden bir öğlen buluşmuyoruz? Şu sıra tatildesin, değil mi?"

"Okul bir hafta önce kapandı."

"Gelecek hafta uğrayabilir misin? Seninle konuşmak gerçekten çok hoşuma gidecek."

Mary Jo duraladı. Evan'ın ailesiyle ilk tanıştırılması felaketle sonuçlanmıştı ve aşklarının hiçbir şansı olmadığını düşündüğü için sevdiği erkekten uzaklaşmasına neden olmuştu. İkinci karşılaşma da, en az birincisi kadar kötü sonuçlar doğurabilirdi.

"Elbette." Sesi kulaklarına yabancı geldi. Ne kadar inkar ederse etsin, Evan'ın kendisi hakkında söylediklerini merak ediyordu.

"Harika. Salı günü sana uygun mu? Öğle yemeğine gel. Bahçede oturup sohbet ederiz."

"Tamam."

Gary'den hoşlanıyordu. Gerçekten hoşlanıyordu. Ancak bunu neden kendine sürekli hatırlatma ihtiyacı duyduğunu bilmiyordu.

Aslında, ne kadar çekici olursa olsun, çıktığı her erkekte bir kusur buluyordu.

Gary çok tatlı bir insandı.

Ama ne yazık ki, Mary Jo'yu sıkıyordu. Sürekli golf, bowling ve buna benzer anlamsız sporlarda kazandığı başarıları anlatıyordu. Mary Jo'nun önemsediği hiçbir konuda konuşmazdı.

Tabii, en büyük kusurunun ne olduğu belliydi: O Evan değildi.

Yılbaşından beri sık sık çıkıyorlardı. Mary Jo yavaş yavaş Gary'nin annesinin yemeklerini, kendisinden daha ilgi çekici bulmaya başladığını düşünüyordu. Pazar günleri Mary Jo tam ailesinin evine gitmek üzereyken kapıda beliriverirdi.

"Bu akşamüstü her zamankinden daha güzel görünüyorsun," dedi Gary ön kapıyı açan Mary Jo'ya.

Karanfilleri Mary Jo gülümseyerek aldı. "Merhaba, Gary."

Gary yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Bunu istekten çok kendisinden beklenildiğini düşündüğü için yapmış gibiydi. "Nasılsın?" diye mırıldandı Gary şöminenin karşısındaki sallanan koltuğa otururken.

Mary Jo'nun odası küçük olmasına rağmen, özenli bir şekilde döşenmişti. Ağaç oymacılığında epey usta olan ağabeyi Lonny'nin Noel'de hediye ettiği ağaçtan kartalı şöminenin üzerine asmıştı. Oturma odasında sallanan koltuğa ilave olarak ufak bir kanepe ve meşe ağacından bir sandık da yer almaktaydı. Annesinin tığ ile ördüğü battaniyeyi de kanepenin üzerine atmıştı.

Mutfak, yemek masasının bulunduğu bölümden alçak bir setle ayırıyordu. Mary Jo sabahları o bölümde oturup güneş ışığında kitap okumayı çok severdi.

"Çok şanslısın," dedi Gary sanki ilk defa görüyormuşçasına etrafına bakınırken.

"Neden?"

"Her şeyden önce yazları çalışmak zorunda değilsin."

Bu Mary Jo'nun duymaktan yorulduğu bir tartışma konusuydu. Okul iki buçuk ay kapalıydı, ama bu süreyi plajda yatarak geçirdiği de söylenemezdi. Meslek kurslarına ilk defa o yaz katılmayacaktı. Ve tat

lini nasıl geçireceğini henüz düşünmemişti.

"Burayı istediğin gibi düzenlemek için dünya kadar vaktin var. Dekorasyon konusunda gerçekten

çok yeteneklisin. Benim evim korkunç bir halde, ama eve haftanın ancak üç ya da dört günü uğrayabiliyorum."

Eğer Gary'nin amacı evini düzenlemek konusunda onun yardımına ihtiyacı olduğunu ima etmekse bile, Mary Jo'nun oltaya takılmaya hiç niyeti yoktu.

"Bugün annenlere gidecek misin?" diye sordu Gary neşeyle. "Sizi rahatsız etmek istemem, ama aile toplantılarına katılmak çok hoşuma gidiyor. Ayrıca bize anlayış gösterdiklerini sanıyorum, değil mi?"

"Anlayış göstermek mi?" Mary Jo şaşırmıştı. "Evet. Yani... çıkmamızdan söz ediyorum."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Mary Jo bu ilişkinin öyle olması ve kalması konusunda kararlıydı.

"Sadece arkadaş mıyız?" Gary'nin yüzü asılmıştı. Bakışlarını getirdiği karanfillere çevirdi.

"En son ne zaman birlikte çıktık? Yani gerçek anlamda çıkmaktan söz ediyorum."

"Sinemaya gitmek filan mı diyorsun?"

"Evet." Hafızasını yokladığında Gary'nin kendisini dışarı çıkarmak için para harcadığı günlerin sayısının bir elin parmaklarını geçmeyeceği sonucuna vardı. Karanfiller istisnai bir durumdu.

"Red Sox maçına gitmiştik, hatırladın mı?"

Mary Jo cevap vermedi.

Gary kaşlarını çatarak, "Haklısın," diye mırıldandı. "İlişkimizi fazla olağan görmeye başladım, değil mi?"

Mary Jo bunun önemli olmadığını söylemek üzereyken sustu. Aslında Gary'yi sadece yalnızlıktan kurtulmak, ailesinin kendisi için endişelenmesini en-

gellemek için kullanıyordu. Ailesi, kadınların mutlaka bir erkeğin desteğine ihtiyaç duyduğuna inandığı için Gary'yi bir yerde barışı korumak için onlarla tanıştırmıştı.

Gary eline uzandı. "Bu akşam sinemaya gidelim mi?" diye önerdi. "Annenlerde yemek yedikten sonra hemen çıkarız."

Gary gerçekten elinden geleni yapıyordu. Evan Dryden olmamak onun suçu değildi.

"Sinema harika bir fikir."

Evan Dryden hayatına tekrar ve sadece kısa bir süre için girdi diye imkansız olan şeyleri zorlamanın anlamı yoktu.

"Harika." Gary'nin çocuksu yüzü gülümsemeyle aydınlandı. "Hadi annenlere gidelim."

"Pekala," dedi Mary Jo. Şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Gary ile gerçek bir ilişki içinde değillerdi, ama anlaşıyorlardı. Bir evlilik için bu yeterli bir başlangıç olabilirdi.

Evden çıkmadan önce Gary getirmiş olduğu karanfil buketine uzandı. Mary Jo şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırınca bir an duraladı. "Bunları annene veririz. Senin için bir sakıncası yok, değil mi?"

"Elbette yok." Mary Jo bozulmuştu.

Gary bunu hissetmiş olmalıydı ki, "Bir dahaki sefere sadece senin için getiririm," diye ekledi.

"Pekala, dostum, bana borçlusun."

Gary neşeyle güldü ve abartılı bir jestle arabanın kapısını açarak Mary Jo'nun binmesini bekledi.

Kısa yolculukları boyunca ikisi de hiç konuşmadılar. Ancak dostça bir sessizlik içinde Red Sox'un maçını radyodan dinlediler.

Evin önüne geldiklerinde yeğenleri ön bahçede voleybol oynuyorlardı. Gary arabasını Mary Jo'nun en büyük ağabeyinin arabasının arkasına park etti.

"Aileni kıskanıyorum."

"Biz de de kavgalar oluyor." Ama aralarında ender olarak anlaşmazlık çıkardı ve sorun hemen çözülürdü. Ağabeylerinin üçü de, babaları gibi inşaat elektrikçisiydi. Bill ve Mark bir tamirci dükkanı açmışlardı. Ayakta kalabilmek için çok çalışıyorlardı, ama Mary Jo zaman içinde işlerin yoluna gireceğinden emindi.

"Annenin bugün ne pişirmeye karar verdiğini merak ediyorum," dedi Gary.

Mary Jo onun hafta boyunca hiçbir şey yemeyip bütün iştahını pazar gününe sakladığından emindi.

"Beni bütün ağabeylerinle tanıştırmıştın, değil mi?" Gary onun arabadan çıkmasına yardım ederken kaşlarını hafifçe çatmıştı.

Mary Jo bir an düşündü. Her pazar bütün kardeşler bir araya gelemiyordu, ama son birkaç ay içinde Gary beş ağabeyini de görmüş olmalıydı.

"Kırmızı tişörtlü adamı tanımıyorum," dedi Gary eve doğru yürürlerken.

Annesi sanki haftalardır görüşmemişler gibi kollarını açıp onları karşılamaya gelirken, Mary Jo cevap vermeye fırsat bulamadı. Üzerinde önlüğü, yüzünde ışıltılar saçan gülümsemesi vardı. "Mary Jo! Geldiğine çok sevindim." Kızına uzun uzun sarıldıktan sonra, elinde karanfil buketini tutan Gary'ye döndü. "Ne tatlısın."

Hala gülümsemekte olan Marianna tekrar kızına baktı. "Kimin geldiğini asla tahmin edemezsin!"

O anda Mary Jo, Evan'ın onlara doğru gelmekte olduğunu fark etti. Üzerinde kot pantolon ve kırmızı tişört vardı. Bir kolunun altında altı yaşındaki yeğeni Lenny, öbüründe bir yaş büyük ağabeyi vardı. Oğlanlar bir yandan kahkahalar atarken, bir yandan da tekme savuruyorlardı.

Evan, Mary Jo ve Gary'yi görünce aniden durdu. Gözlerindeki neşe kaybolmuştu.

"Merhaba," dedi Gary ona doğru bir adım atarak. "Mary Jo'nun ağabeylerinden biri olmalısınız. Sanırım, hiç karşılaşmadık. Ben Gary Copeland."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Burada ne işin var?" diye sordu Mary Jo, Evan'ı yalnız yakalar yakalamaz. İnsanlarla dolu bir evde onu köşeye sıkıştırabilmesi için aradan iki saat geçmişti. Koridorun ortasında duruyorlardı ve her an yanlarına biri gelebilirdi.

"Hatırlarsan, beni annen davet etmişti."

Evan bütün dikkatleri üzerine toplamış, ailesinin sorduğu yüzlerce soruya cevap vermişti. Gary'ye davranışı da inanılmaz bir samimiyet içindeydi. Onlara uzaktan bakan herkes okul arkadaşı olduklarını sanırdı.

Mary Jo'yu en çok sinirlendiren, Evan'ın aile yemeğinin odak noktası haline gelmesiydi. Herkes ona ünlü biriymiş gibi davranıyordu! Annesi pastanın ilk dilimini Evan'a vermişti. Mary Jo daha önce böyle bir şey olduğunu hiç hatırlamıyordu. Masalarında kim olursa olsun, pastanın ilk dilimi her zaman babasına verilirdi.

"Seni huzursuz etmek istemedim," dedi Evan yuva çocuğu gibi masum bir ifadeyle.

Ama Mary Jo'yu kandıramazdı. Onun niye geldiğini çok iyi biliyordu... Mary Jo'yu ailesinin önünde

utandırmak istemişti.

Mary Jo daha önce hiç bu kadar sinirlendiğini hatırlamıyordu. "Benim için istediğini düşünebilirsin, ama sakın ailemle dalga geçeyim deme," dedi dişlerinin arasından. Arkasına dönüp iki adım atmıştı ki, Evan onu kolundan yakalayıp kendine döndürdü.

Artık o da en az Mary Jo kadar sinirliydi. Koyu renkli gözleri öfkeyle yanıyordu. "Ailenle hiçbir zaman dalga geçmeyi düşünmedim."

Mary Jo savunma yaparcasına omuzlarını dikleştirdi. "Evet, ama benimle dalga geçmeye devam ediyorsun. Sana bir örnek vereyim. Evlenmediğimi biliyordun, ama beni bunu söylemeye zorladın. Beni huzursuz etmekten zevk alıyorsun!"

Evan sırıttı. "Bana bu kadarını borçlu olduğunu düşündüm."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim!" diye atıldı Mary Jo.

Ofisine girdiği andan beri Mary Jo ile dalga geçiyordu. O da şaşkın bir sinek gibi örümcek ağına takılıvermişti.

"Benden uzak dur," diye uyardı gözlerini kısarak.

Evan da gözlerinin içine bakıyordu. "Memnuniyetle."

O sırada Evan ile Mary Jo arasındaki gerginlikten habersiz olan beş yaşındaki yeğeni Sally yanlarına geldi. "Selam."

"Selam, tatlım," dedi Mary Jo gülümsemeye çalışarak.

Sally meraktan kocaman olmuş gözlerle Evan'a bakıyordu. "Bir gün benim eniştem olacak mısın?"

"Hayır," dedi Mary Jo hemen. Dehşete kapılmıştı.

Sanki kendi ailesi bile ona karşıydı.

"Neden?" Sally ısrarlıydı. "Onu Gary'den daha çok sevdim. O da seni seviyor. Biliyorum. Yemek boyunca hep sana baktı. Babam da bazen anneme öyle bakar."

"Ben Gary ile çıkıyorum," diye ısrar etti Mary Jo. "Ve bu akşam onunla sinemaya gideceğim. İstersen, sen de gelebilirsin."

Sally başını iki yana salladı. "Gary seni seviyor, ama çocukları sevmiyor."

Mary Jo'nun kalbi sıkışmıştı. Gary'nın çocuklardan hoşlanmadığını kendisi de biliyordu.

Ama Evan hem çocuklarla hem büyüklerle çok iyi anlaşmayı başarmıştı. Yeğenlerinin yaptığı ya da söylediği hiçbir şeye sinirlenmemişti. Üstelik halinden çok memnun görünüyordu. Ağabeyleriyle voleybol ve basketbol, babasıyla satranç oynamış, çocukların onuyla birden tek başına güreşmişti.

"Umarım, Evan ile evlenirsin," dedi Sally ciddi bir ifadeyle. Sonra da arkasını dönüp yanlarından uzaklaştı.

"Mary Jo." Gary onu aramaya çıkmıştı. Oysa Mary Jo henüz Evan'a bir cevap vermek için bile fırsat bulkamamıştı. Aslında ona ne söyleyeceğini de bilmiyordu.

Gary, Mary Jo'nun yanında Evan'ı görünce aniden durdu. "Konuşmanızı bölmek istememiştim," dedi huzursuz bir tavırla ellerini ceplerine sokarken.

"Bölmedin," diye cevap verdi Mary Jo. "Hangi filme gidiyoruz?" Evan'a arkasını dönüp Gary'nın yanına gitti. İçinden Sally'nin haklı olduğunu düşünüyordu. Kendisi için uygun olan erkek Evan idi. Gary de-

ğil.

"Geldiğine çok sevindim," dedi Jessica Dryden ön kapıyı açarken.

Mary Jo, Drydenler'in evine girerken kapıyı hizmetçilerin açmamasına şaşırmıştı. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Ev rahat ve modern eşyalarla döşenmişti. Damian ve Jessica'nın özentisiz insanlar olduğu anlaşılıyordu.

"Deniz ürünleri salatası hazırladım," dedi Jessica onu geniş ve pırıl pırıl mutfağına götürürken.

Mary Jo onu takip ederken evi incelemeye devam ediyordu. Jessica ve Damian'ın evi Whispering Willows'a hiç benzemiyordu. Mary Jo orada yaşadığı günü hatırlayınca, tüyleri diken diken oldu. "Salatayı kendin mi yaptın?" diye sordu. Jessica'nın mutfakta yardımcıları olduğunu düşünmüştü.

"Evet," diye cevap verdi Jessica kibarca. "Oldukça iyi yemek yaparım. En azından Damian şimdiye kadar hiç şikayet etmedi. Bahçede yiyebileceğimizi düşünmüştüm. Tabii, sen istersen. Hava çok güzel. Sabah bahçeyle biraz ilgilendim. Yılın bu mevsiminde güller çok güzel oluyor."

Bahçedeki yuvarlak cam masa, geniş bir şemsiye ile gölgelenmişti. Masanın üstüne iki pembe servis yerleştirilmişti ve ortasında da sarı güller vardı.

"Yemekle birlikte buzlu çay ister misin?"

"Lütfen."

"Sen otur, ben her şeyi getiririm."

"Ben de yardım edeyim." Mary Jo hizmet edilme-

ye alışkın değildi ve bütün işi Jessica'nın yapmasını bekleyemezdi. Yeni arkadaşının peşinden mutfağa dönüp çayın bulunduğu sürahiyi aldı.

"Andy nerede?" diye sordu Mary Jo bahçeye dönerlerken.

"Uyuyor." Jessica salata kasesini ve tabakları masaya yerleştirdikten sonra saatine baktı. "Sanırım, bir saat huzur içinde oturabiliriz."

Masaya oturduktan sonra Jessica konuya girdi. "Sana o notu yazmama şaşırmış olmalısın, ama seninle konuşmayı çok istiyordum."

"Ben de merak içindeyim," diye itiraf etti Mary Jo. Kendini rahatsız hissedeceğini düşünmüştü, ama Jessica'nın içten davranışları karşısında rahatlamıştı.

"Evan'ı çocukluğumuzdan beri tanırım. Ailelerimiz komşuydu.," diye açıkladı Jessica. "Ona çılgınca aşık olmuştum. Öyle aptalca şeyler yaptım ki..." Jessica başını iki yana salladı.

Mary Jo ondan bu kadar hoşlanmasının boşuna olmadığını düşündü. Evan söz konusu olduğunda pek çok ortak yanları vardı!

"Belki duymuşsundur, Earl Kress davasını üstlendiği zaman Evan'ın yanında çalışıyordum. Bu sırada birlikte epey zaman geçirdik ve iyi arkadaş olduk. Bana hep seni anlatırdı."

Mary Jo keten peçeteyi huzursuz bir hareketle kucağına yerleştirdi. Jessica'nın söyleyeceklerini duymak istediğinden pek emin değildi.

"Onu derinden yaraladım, değil mi?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Evet." Jessica kelime oyunlarına girişmemişti. "Evan'ı terk etmene neden olan adamla aranızda neler

geçtiğini bilmiyorum, ama herhalde senin istediğin gibi yürümemiş olmalı."

"Hayatta pek az şey istediğimiz gibi yürür, öyle değil mi?" diye cevap verdi Mary Jo.

"Hayır." Jessica çatalını bıraktı. "Bir süre Damian ve benim için hiç umut olmadığına inanmıştım. Damian'ı seviyordum, ama herkes benim Evan ile evlenmemi istiyordu. Ayrıntılara girmeyeceğim, ama Damian kardeşi ile evlenmem için bir kenara çekilmesinin en asil davranış şekli olacağını düşünüyordu. Onu seviyor olmamın hiçbir önemi yok gibiydi. Ailelerin beklentileri her şeyi daha karmaşık hale sokuyordu." Jessica derin bir iç çekti. "Çok kötü günlerdi."

"Ama her şey yoluna girdi."

"Evet," dedi Jessica gülümseyerek. "Hiç kolay olmadı, ama çabalarımıza değdi." Bir an durarak ellerini kucağına indirdi. "Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Evan ile aranızda geçenler beni ilgilendirmez. Ve Evan seninle bu konuyu konuştuğumu duysa bana çok kızar, ama bir zamanlar Evan ile çok özel bir ilişki paylaştığınızı biliyorum. Ve her ikinizin de çabasıyla yine aynı şeyi yaşayabileceğinizi umuyorum."

Mary Jo'nun omuzlarına hüznün ağırlığı çökmüş gibiydi. Konuştuğu zaman sesi fısıltı halinde çıkıyordu. "Artık mümkün değil."

"Neden? Evan'ı ziyaret etmenin nedenini bilmiyorum. Beni ilgilendirmez de. Ama bunu yapmanın senin için ne kadar zor olduğunu düşünüyorum. Bu kadar ilerlemişsin, Mary Jo. Şimdi vazgeçme."

Mary Jo buna inanabilmeyi diledi, ama artık Evan ve kendisi için çok geçti. Bir çift olabilme şansla-

rını uzun zaman önce kaybetmişlerdi.

Ve bunun suçlusu kendisiydi.

İlişkiyi bitirme nedenleri değişmemişti. Bunu yapmak zorundaydı ama Evan'ın asla affetmeyeceği bir şekilde yapmıştı. Bu planının bir parçasıydı... Evan'ın iyiliği için.

"Bazen Evan'ın benden nefret ettiğini düşünüyorum," diye mırıldandı. Bu konudan konuşmak çok acı vericiydi.

"Saçmalama," diye üsteledi Jessica. "Buna bir an bile inanmam."

Mary Jo onunla aynı fikirde olmayı çok isterdi. Evan kendisinden nefret ediyordu ve Mary Jo bunun için onu suçlayamazdı.

"Sana söylediklerimi unutma," dedi Jessica. "Evan'a ve kendine karşı sabırlı ol. Daha da önemlisi, bu işin asla yürümeyeceğine inana kadar vazgeçme. Mary Jo... elde edeceğin ödül, gururundan yapacağın fedakarlığa değer. Damian ve Andy'siz bir hayat düşünemiyorum.".

Kısa bir sessizlikten sonra Mary Jo konuyu değiştirdi ve yemeklerini yemeye koyuldular. Sevdikleri kitaplardan, filmlerden, ailelerinden ve arkadaşlarından bahsettiler.

Tabaklarını içeri taşırlarken kapı çalındı.

"Ben bakarım," dedi Jessica.

Mary Jo tabakları sudan geçirip bulaşık makinesine yerleştirdi. Jessica'yı çok sevmişti. Damian'ın karısı son derece doğal ve hoş sohbetti. Ve kocasına derin bir sevgi besliyordu.

"Evan geldi," dedi Jessica mutfağa döndüğünde. Sesinde bir huzursuzluk vardı. Evan da gergin bir şe-

kilde arkasında duruyordu. "Damian'a bazı evraklar bırakmak için gelmiş."

"Ah, merhaba, Evan," dedi Mary Jo şaşkınlıkla.

Jessica'nın bakışları bu karşılaşmayı kendisinin ayarlamadığına inanması için yalvarır gibiydi.

O sırada Andy sessizliği bölen bir çığlık attı ve Jessica özür dileyerek yanlarından ayrıldı.

Mary Jo ile Evan mutfakta yalnız kalmışlardı.

Jessica gözden kaybolur kaybolmaz, "Burada ne işin var?" diye sordu Evan.

"Sen benim ailemin evine gelmiştin. Benim ağabeyinin evinde olmama neden bu kadar şaşırdın?"

"Ben davet edilmiştim," diye hatırlattı Evan hırsla.

"Ben de."

Evan bir an ona inanmayarak baktı. "Pekala. Herhalde Jessica ile sıkı dost olmaya kara verdiniz. Bu tam sana göre bir davranış olurdu."

Mary Jo'nun bu kadar haksız bir suçlamaya verilecek cevabı yoktu.

"Ancak," dedi Evan öfkesini bastırmak için çaba gösterdiği belliydi. "Ben de zaten seni aramayı düşünüyordum."

"Dava için mi?" diye sordu Mary Jo endişeyle.

"Arkadaşımla Adison Yatırımcılık hakkında konuştum. Sanırım, uzun bir dava olacak."

Mary Jo mutfak tezgahına yaslandı. "Uzun, pahalı ile aynı anlama geliyor, değil mi?"

"Seninle ücret konusunu da görüşecektim." Evan ciddi bir tonla konuşmayı sürdürüyordu.

"Pekala," dedi Mary Jo gerginleşerek.

"Bu dava altı ya da yedi bin dolardan aşağı tut-

maz."

Mary Jo keskin bir nefes aldı. Bu ailesi için bir servet demekti. Kendisi için de.

"Daha da artabilir."

Bu davayı almak istemediğini söylemenin başka bir yolu olmalıydı. Mary Jo aniden oturma isteği duydu. Masanın yanına gidip bir sandalye çekti ve kendini bıraktı.

"Elimden geleni yapmayı isterim, ama..."

"Bana yalan söyleme, Evan," dedi Mary Jo acısını ve öfkesini bastırmaya çalışarak. Evan'a gitmesinin sebebi, ailesine yardım edecek bilgiye ve etkiye sahip olduğunu düşünmesiydi. Evan çok iyi bir avukattı ve onun dürüstlüğüne güveniyordu.

"Altı yedi bin doları ne ailem ne de ben karşılayabiliriz. Bu senin ailen için büyük bir miktar olmayabilir, ama biz bu kadar kısa zamanda o kadar parayı bulamayız."

"Ödemenin başka bir yolu olabilir."

"Nasıl?"

"Eğer kabul edersen, tabii."

Mary Jo onun ses tonundan hoşlanmamıştı.

"Yaz işine girebilirsin. Okul kapandı, değil mi?"

Mary Jo başını salladı.

"Sekreterim, Mrs. Sterling bu yaz uzun bir Avrupa turu yapacak. Onun yerine birini almayı düşünüyordum, ama hatırladığım kadarıyla sen de bu konularda oldukça yetenekliydin."

"Daktilo konusunda çok yeteneksizim, stenoyu da hiç öğrenmedim."

Evan sanki bunlar önemli değilmiş gibi sırıttı. Görünüşe bakılırsa, önemli olan Mary Jo'yu birkaç ay

boyunca mutsuz etmekti.

"Ama çabuk öğrenirsin, değil mi?" diye üsteledi.

"Evet, iyi bir öğreniciyimdir."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Evan ellerini iki yana açtı. "İşi istiyor musun, istemiyor musun?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Mr. Dryden ile çalışmak çok zevklidir. Hiçbir sorun çıkmayacağından eminim," dedi Mrs. Sterling. Kendi yerine Mary Jo'nun bakacak olmasına çok sevinmiş gibiydi. "Bunca yıldır bir kere bile mantıksız iş yaptığını görmedim."

Mary Jo kendisi söz konusu olduğunda Evan'ın mantığını koruyabileceğinden pek emin değildi.

"Kocamla birlikte emekliye ayrılabilirdim ama işimi o kadar çok seviyorum ki, kalmaya karar verdim," diye devam etti Mrs. Sterling. "O genç adamı bırakma düşüncesine dayanamıyorum. Bazen Evan'ı oğlum gibi görüyorum."

"Onun da duygularınızı paylaştığından eminim," dedi Mary Jo kibarca. Evan'ın harika özelliklerini dinlemeye daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Gerçi, Mrs. Sterling bu söylediklerinde kendince haklıydı ama aynı şeyler Mary Jo için geçerli sayılmazdı. O ana kadar onu ailesinin önünde küçük düşürmüş ve ayrıca yanında çalışması için şantaja başvurmuştu. Bu nedenle onunla çalışmaktan zevk alacağını hiç sanmıyordu.

"Hangi patron sekreterine iki ay izin verir? Onun için son derece zor bir durum. Yine de Dennis ile tatile çıkmam konusunda beni yüreklendirdi. Hatta, gitmem için ısrar etti. İnan bana, ondan iyi patron bulunmaz. Burada harika vakit geçireceksin."

Mary Jo zorla gülümsemeye çalıştı.

Evan onun elinin altında olmasını istiyordu. Mary Jo bu baskıya boyun eğmiş olmaktan hiç hoşlanmıyordu, ama başka seçeneği yoktu. Altı yedi bin dolar, ailesi için bir yıkımdı.

Ekonomik sıkıntılar nedeniyle inşaat sektörü durgunlaşmıştı. Jack, Rich ve Lonny kış boyunca işsizlik sigortasıyla geçinmişler, ve yeni yeni toparlanmaya başlamışlardı. Bill ve Mark'ın işleri ise, ancak ayaklarının üzerinde durabilecekleri kadar idare ediyordu.

Evan'a gidip yardım isteyen kendisi olduğuna göre, Mary Jo bunun mali yükümlülüğünü de üstlenmek zorundaydı.

Evan'ın yanında çalışacağını söylediğinde, annesi ve babası çok sevinmişti. Annesi bunun harika bir çözüm olduğunu düşünüyordu. Kızının masrafları üstlenmesini asla kabul etmeyen Norman Summerhill de, hizmet değişimini olumlu karşılamıştı.

Sonuçta, annesiyle babasının gözünde Evan iyice göklere çıkmıştı. Mary Jo, onun kendisini mutsuz ederek intikam almak istediğini düşünmekle haksızlık edttiğine inanacak noktaya gelmişti.

Ama bu konuda şüpheleri vardı.

"Ben yemeğe çıkacağım," dedi Mrs. Sterling masasının alt çekmecesinden çantasını alarak. Bir an durakladı. "Tek başına idare edebilirsin, değil mi?"

"Elbette." Mary Jo öyle hissetmediği halde sesinin güvenli çıkmasına çalışmıştı. Evan'ın hukuk danışmanı Peter McNichols da birkaç haftalık tatile çıktığı için, Evan'ı tek başına idare etmek zorunda kalacaktı.

Mary Jo tüm bunlara duygusal olarak hazır olmadığını düşünüyordu. Midesindeki ağrı, beş yaşındaki çocukların bulunduğu sınıfa ilk girdiği günkü heyecanını hatırlatıyordu.

Mrs. Sterling gittikten birkaç dakika sonra Evan, Mary Jo'yu ofisine çağırdı. Mary Jo bir kalem ve bloknot kaparak kararlı adımlarla Evan'ın ofisine gitti. Mrs. Sterling'i aratmamak için elinden geleni yapacaktı.

"Otur," dedi Evan ciddi bir sesle.

Sonra küçük ve yıpranmış siyah bir deftere uzanarak sayfaları gözden geçirdi. Mary Jo onun kız arkadaşlarının listesinin bulunduğu 'kara kaplı' defter olduğundan emindi.

"Catherine Moore'ye bir düzine kırmızı gül gönder ve ayın yirmi beşine öğle yemeğine davet ettiğimi kendisine bildir. Saat yarımda." Boston'un en seçkin lokantalarından birinin adını verdi. "Hepsini yazdın mı?"

"Evet, hemen ilgileneceğim," dedi Mary Jo duygularını yansıtmayan ifadesiz bir tonla. Evan bunu bilerek yapıyordu. Mary Jo'yu aşağılamak, ona bir ders vermek için sevgililerinden biriyle öğle yemeği ayarlamasını istiyordu. Bir bakıma da, yaşadıkları kısa süreli ilişkinin etkisinden çabuk sıyrıldığını göstermeye çalışıyordu.

Mesaj çok net bir şekilde yerine ulaşmıştı. Mary Jo masasına dönmek üzere ayağa kalktı.

"Daha bitmedi," dedi Evan.

Mary Jo yerine oturup Evan'ın yağdırmaya başladığı isim, telefon numarası ve adresleri kaçırmadan kaydetmeye koyuldu. Kadınların hepsine bir düzine kırmızı gül gönderilecek ve öğle yemeği randevusu ayarlanacaktı.

Evan sustuğunda Mary Jo altı tane isim kaydetmişti. Hepsinin de sosyal konumları Mary Jo ile kıyaslanamayacak durumdaydı.

Mary Jo bir erkeğin ayrı ayrı kadınlarla yemek yemek için bu kadar farklı restoranları seçebileceğini hiç düşünmemişti. Ama düşüncesini kendine sakladı. Tepki vererek onu mutlu etmeye hiç niyeti yoktu.

Damian Dryden ofise girdiğinde, Mary Jo çiçekleri gönderme işini yeni bitirmişti.

"Merhaba," dedi Damian. Onun Mrs. Sterling'in masasında oturduğunu görünce gözleri şaşkınlıkla büyümüştü.

Mary Jo ayağa kalkıp elini uzattı. "Adım Mary Jo Summerhill. Geçen hafta karşılaşmıştık." Yıllar önceki tanıştırılmasından bahsetmedi. Zaten hatırlamayacağından emindi.

Tam üç yıl olmuştu. Evan ve Mary Jo yat gezintisinden döndüklerinde, marinada Damian ile karşılaşmışlardı. Mary Jo'nun Damian hakkındaki ilk düşüncesi, onun tam bir işadamı gibi göründüğüydü.

Artık Yüksek Mahkeme'de hakimlik yapmaktaydı, ama Mary Jo'nun o gün iskelede gördüğü adamla karşısında duran adamın hiçbir benzerliği yoktu. Da-

mian hala ciddi ve çalışkandı, ancak eskisinden daha sakin ve mutlu görünüyordu. Mary Jo bu değişikliğin evlilik ve babalıktan kaynaklandığını düşündü. Hem Damian hem de Jessica adına içten bir mutluluk duydu. Birbirleri için yaratılmış mükemmel bir çifttiler.

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sordu Damian.

"Mrs. Sterling bu yaz Avrupa seyahatine çıkacak," diye açıkladı Mary Jo. "Evan da bu işi bana önerdi." Evan'ın yaptığı şantajdan bahsedemezdi.

"Ben sandım ki..." Damian aniden susup sırıttı. "Evan içeride mi?"

"Evet. Geldiğinizi haber vereyim." İç telefon bağlantısıyla Evan'a ağabeyinin geldiğini haber verdi. Damian zaten kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile.

Mary Jo, Evan'ın kahkahasını duyduğu sırada dosyalama sistemini gözden geçiriyordu. Kahkahanın kendisiyle ilgili olabileceğini düşünmek fazla şüpheci bir tavır olacaktı, ama içinden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyordu.

Birkaç dakika sonra kardeşinin odasında çıkan Damian gülümsüyordu. "Sana eziyet etmesine izin verme," dedi tatlı bir sesle. "Karım geçen hafta yemeğe geldiğini söylemişti, ama şirkette işe başladığından bahsetmedi."

"O sırada benim de bu işten haberim yoktu," diye mırıldandı Mary Jo.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim, Mary Jo. Eğer herhangi bir sorun ya da endişen olursa çekinmeden Evan ile konuşabilirsin. Ama eğer sana güçlük çıkarır-

sa bana haber ver. Ben onu hizaya getiririm."

"Teşekkür ederim," dedi Mary Jo içtenlikle. İki kardeşi birbirine şikayet edeceğini hiç düşünemiyordu ama bir destek bulmak güzel bir duyguydu.

Mary Jo içinde bulunduğu durumla ilgili tavrını değiştirmeye karar vermişti. Evan'ın kendisiyle ilgili düşüncelerini bir kenara bırakıp, karşısına çıkan bu iş fırsatını olumlu yönden değerlendirdi. Biriktirdiği paralara dokunmadan ailesine yardım etmiş olacaktı. Her şey çok daha kötü olabilirdi.

Mary Jo her şeyin ne kadar kötü olabileceğini çarşamba günü, kendi başına çalışmak zorunda kaldığı ilk gün öğrenecekti. Mrs. Sterling haftanın ilk iki günü Mary Jo'ya ofis düzeni ve dosyalama sistemi ile ilgili bilgi vermişti. Evan'ın devam eden davalarını da öğrendikten sonra, Mary Jo her şeyi idare edebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Saat on birde Evan onu ofisine çağırdı. "William Jenkins dosyasını istiyorum."

"Hemen." Mary Jo dış ofise dönüp dosya dolabına gitti ve renkli etiketleri gözden geçirdi. Jenkins adında üç müşteri vardı, ama hiçbiri William Jenkins değildi. Yanlış bir yere konmuş olabileceğini düşünerek diğer dosya dolabına giderken, kalbi korkudan duracak gibiydi.

Aradan beş dakika geçmişti. Evan sesi kadar sinirli ve sabırsız bir tavırla dış ofise geldi. "Bir sorun mu var?"

"William Jenkins dosyasını bulamıyorum," dedi

Mary Jo hızla dosyaları tekrar gözden geçirirken. "Masanın üzerinde olmadığından emin misin?"

"Senden masamın üzerindeki dosyayı bulmanı neden isteyeyim ki?" Mary Jo onun buz gibi bakışlarını omuzlarının üzerinde hissedebiliyordu.

"Haklısın, ama dosya burada da değil."

"Orada olmalı. Dosyayı pazartesi günü Mrs. Sterling'e verdiğimi çok iyi hatırlıyorum."

"Pazartesi günkü dosyaları benim düzenlememi istemişti," diye isteksizce kabul etti Mary Jo.

"Öyleyse yanlış dosyaladın."

"Jenkins adında bir dosya hatırlamıyorum." Mary Jo meseleyi büyütmek istemiyordu ama dosyaları dikkatle yerleştirmiş, hatta ikinci kez kontrol bile etmişti.

"Dosyayı vermediğimi mi söylemeye çalışıyorsun? Bana yalancı mı diyorsun?"

Olaylar kontrolden çıkmaya başlıyordu. "Hayır," dedi Mary Jo alçak sesle. "Sadece üzerinde Jenkins yazan bir dosya hatırlamadığımı söyledim." Bakışları birleşti ve sessiz bir savaş içinde kilitlendi.

Mary Jo onun kendisine inanıp inanmadığını bilmiyordu, ama gösterdiği güvensizlik söyleyeceklerinden çok daha acı vericiydi. "Gerçekten senin ofisini sabote edebileceğimi düşünüyorsan, beni hemen işten çıkarmanı öneririm."

Evan dolaba gidip üst çekmeceyi açtı ve dosyaları incelemeye başladı.

Mary Jo Evan'ın aradığı dosyayı gözden kaçırmamış olmadığını umarak sessizce dua ediyordu. Dosyayı Evan'ın bulmasının yol açacağı utanca dayanamaz-

dı.

"Burada değil," diye mırıldandı Evan. Buna şaşırmış görünüyordu.

Mary Jo rahatlayarak nefesini bıraktı.

"Nerede olabilir?" diye sordu Evan sabırsızlıkla. "Bu akşamüstü yapacağım görüşmeden önce üzerinde çalışmam gerek."

Mary Jo ona doğru birkaç adım attı. "Odanı aramama izin verir misin?"

Evan eliyle açık kapıyı işaret etti. "Elbette."

Mary Jo onun masasının kenarındaki yığılı dosyaları ve evrak çantasını taradı, ama aradığını bulamadı. Sonunda, "Öğle yemeği için randevun var," diye hatırlattı.

"O dosyaya ihtiyacım var!" diye atıldı Evan.

"Elimden geleni yapıyorum."

"Elinden gelenin yeterli olmadığı açık. O dosyayı bir an önce bul."

"Tepemde dikilip durmasan daha iyi iş düşünebileceğimden eminim. Git yemeğini ye, ben de Jenkins dosyasını bulayım." Gerekirse tüm dosya dolaplarını tek tek gözden geçirecekti.

Evan bir an kararsız kaldıktan sonra saatine baktı. "Uzun sürmez," diye mırıldandı ceketine uzanırken. "Seni restorandan ararım."

"Tamam."

Evan biraz sakinleşerek,"En kötü ihtimalle müşteriye yeni bir randevu veririz," diye söylenerek ofisten çıktı.

Mary Jo onun her zaman şık giyindiğini düşündü. Hangi koşullar altında olursa olsun, her zaman

moda dergilerinden fırlamış gibi görünürdü.

"Bak," dedi Evan kapıya gelince durup arkasına dönerek. "Canını sıkma. Dosya önünde sonunda ortaya çıkacaktır." Açık bir şekilde olmasa da, davranışı için özür diler gibiydi.

Mary Jo başını salladı. Nedensiz bir suçluluk duygusuna kapılmıştı. Dosyayı hiç görmediğinden emin olduğu halde kaybolmasından dolayı suçluluk duyuyordu.

Öğle yemeğini işe getirterek, bütün dolaplardaki dosyaları teker teker gözden geçirdi. Mrs. Sterling son derece titiz olduğu için tüm dosyalar yerli yerindeydi.

Evan aradığında, Mary Jo etrafa yaydığı dosyaları gözden geçiriyordu.

"Buldun mu?"

"Hayır, üzgünüm, Evan... Mr. Dryden," diye düzeltti çabucak.

Evan'ın uzun süren sessizliği suçluluk ve karmaşa duygularını daha da güçlendirdi. Mrs. Sterling'i aratmamak konusunda ne kadar da kararlıydı. Evan'ın parasının karşılığını fazlasıyla alması gerekiyordu. Ama böyle giderse, o parayı hak etmeyecekti.

Evan ofise döndüğünde her şeyi tekrar yerine yerleştirmişti. Evan müşterisini arayıp başka bir tarihe randevu verdi ve Mary Jo'yu bir bahane uydurma yükünden kurtardı.

Saat üçte telefon çaldı. Arayan Gary idi. Mary Jo onun sesini tanıdığı an kızgın bir şekilde, "Burada olduğumu nereden öğrendin?" diye sordu.

Evan'ın kişisel telefon konuşmalarından, özellik-

le de erkek arkadaşının aramasından hoşlanmayacağından emindi. O sabah yaşadıklarından sonra zaten kendini yeterince kötü hissediyordu.

"Annen Noel Baba için çalıştığını söyledi."

"Onunla dalga geçme," diye atıldı Mary Jo. Bu tepkisine kendi de şaşırmıştı.

Gary, konuşmadı. "Özür dilerim," dedi içten bir sesle. "Seni tartışmak için aramadım. Geçen pazar yaptığımız konuşmayı ciddiye aldığımı bilmeni istedim. Bu cumartesi akşam yemeğine ve dansa gitmeye ne dersin?"

"Bunu daha sonra konuşsak iyi olur."

"Evet mi hayır mı?" diye üsteledi Gary. "Bu ne kadar zor bir karar olabilir ki? Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

"Beni ofisten araman iyi bir fikir değil, Gary."

"Ama sen işten çıktığında ben merkeze gitmiş olacağım," diye açıkladı Gary. "Birlikte daha çok zaman geçirmemizi istediğini sanmıştım. Senin de söylemek istediğin buydu, değil mi?"

Söylemek istediği bu muydu? Sanmıyordu. En azından tam olarak değil. "Ah, ama..." Hayat neden bu kadar karmaşıktı sanki?

"Düşüncelerini söylemene sevindim," diye devam etti Gary. "Çünkü ben genellikle bunu beceremem. Ama senin arkadaşlığına ne kadar değer verdiğimi bilmeni istiyorum."

"Pekala, gidelim." Telefonu kapatabilmenin tek yolu buydu. "Cumartesi gecesi. Saat kaçta?"

"Altı uygun mu? Seni alırım."

"Tamam, altı uygun."

"Harika vakit geçireceğiz, Mary Jo. Bekle ve gör."

Mary Jo bundan pek emin değildi, ama şikayet etmeye hakkı olmadığını düşündü. Gary onun isteklerini yerine getirmeye çalışıyordu. Ayrıca Gary ile yemeğe gitmek, evde tek başına oturmaktan çok daha iyiydi.

Ahizeyi yerine koyduğu anda Evan ofisinden dışarı çıktı ve Mary Jo'ya sert, onaylamaz bir ifadeyle baktı. Kişisel konuşmalar hakkında hiçbir şey söylememişti. Söylemesine de gerek yoktu. Mary Jo'nun yanakları kıpkırmızı kesildi. "A... arayan Gary idi." Kontrol etmesine fırsat kalmadan kelimeler ağzından dökülmüştü. "Ofisteyken kişisel konuşmalar yapamayacağımı söyledim. Bir daha aramayacak."

"İyi." Evan tekrar kapısını kapattı.

Mary Jo dikkatini daktilo etmekte olduğu mektuba yöneltti.

Saat beşe gelirken Evan'ın imzalaması gereken mektupları toplayıp ofisine götürdü.

"Gitmeden önce yapmamı istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu Mary Jo imzalanması gereken mektupları masasının üzerine bırakırken.

Evan başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim. İyi akşamlar, Miss Summerhill."

Sesi son derece resmi ve gergindi. Sanki ona daha önce hiç sarılmamış, hiç öpmemiş gibiydi. Sanki Mary Jo'nun onun için hiçbir anlamı olmamış ve asla olmayacakmış gibi.

"İyi akşamlar, Mr. Dryden." Hızla arkasına dönüp ofisten çıktı.

Evine geldiğinde alçak topuklu ayakkabılarını çı-

karıp sallanan koltuğuna oturdu ve rahatlamaya çalıştı. Evan'ın yanında henüz bir haftayı bile tamamlamamıştı ve bir gün daha dayanabileceğinden emin değildi.

Yazın geri kalan bölümünün nasıl geçeceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Asıl anlamadığım," dedi Marianna Summerhill yapacağı salata için tavuğu didiklerken. "Evan ile neden ayrıldığınız."

"Anne, lütfen, aradan çok uzun zaman geçti."

"O kadar da uzun değil. Sadece iki üç yıl oldu."

"Masayı hazırlamamı ister misin?" diye sordu Mary Jo annesinin dikkatini dağıtabileceğini umarak.

Annesi bir gece önce, Mary Jo'nun geçirdiği o korkunç günün üstüne aramış ve kızını akşam yemeğine davet etmişti.

"İşin nasıl gidiyor?" diye sordu babası mutfak masasına otururken. Büyük yemek masası sadece bütün ailenin toplandığı pazar yemeklerinde kullanılırdı.

Mary Jo inandırıcı olmak için gülümsemeye çalışarak, "Çok iyi," dedi. İşin kendisi için ne kadar büyük bir stres olduğunu bilmelerini istemiyordu.

"Ben de tam Mary Jo'ya Evan Dryden'in ne kadar hoş bir beyefendi olduğunu söylüyordum." Annesi salatayı masanın ortasına koyup sandalyesini çekti.

"Evet, kesinlikle aklı başında biri. Eskiden onunla görüşüyordunuz, değil mi?"

"Evet, Baba."

"Hatırladığım kadarıyla sana nişan yüzüğü bile vermişti, değil mi? Onu bir kere yemeğe de getirmiştin. Ne oldu, Mary Jo? Ailemiz onu korkuttu mu?"

Mary Jo gerçekleri sonsuza dek saklamak zorundaydı. Ailesi Evan'a hemen ısınmıştı. Mary Jo'nun sevdiği erkeği sımsıcak bir karşılamayla bağırlarına basmışlardı. Ne olursa olsun ailesini üzmeyecek, onlara gerçeği söylemeyecekti.

Güçlü Dryden ailesine uygun olmadığını onlara nasıl söyleyebilirdi? Mary Jo Evan'ın annesiyle tanıştığı anda kadının gözlerindeki hoşnutsuz ifadeyi görmüştü. Louis Dryden Mary Jo'nun asla sahip olamayacağı özelliklerde bir gelin istiyordu.

Yemekten sonra yaptıkları özel konuşma da, bu gerçeği açıkça ortaya koymuştu. Mrs. Dryden kibarca Evan'ın politikaya atılacağını ve bu alanda kendisine destek olabilecek bir eşe ihtiyacı olduğunu söylemişti. Mary Jo'nun daha fazlasını duymasına gerek yoktu.

Mrs. Dryden, onun Evan'ın politik geleceği için uygun bir eş olmadığını ima etmişti. Evan'ın sosyal ve politik olarak kendisini temsil edebilecek bir eşe ihtiyacı vardı. Bir elektrikçinin kızı olarak Mary Jo'nun bu özelliklere sahip olabilmesi mümkün değildi.

"Mary Jo?"

Annesinin endişeli sesi düşüncelerini böldü. Başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Özür dilerim, Anne, ne demiştin?"

"Baban sana bir soru sordu."

Norman Summerhill, "Ciddi olduğunuzu sanıyordum," diye konuya döndü.

"Evet, öyleydik. Ama sonra... anlaşamadık. Böyle şeyler olur, bilirsiniz. Neyse ki, çok geç kalmadan fark ettik. Artık Gary ile beraberim."

Annesi ve babası birbirlerine anlamlı bir şekilde baktılar.

"Gary'yi sevmiyor musunuz?"

"Elbette seviyoruz," dedi Marianna dikkatle. "Çok tatlı biri, ama doğruyu söylemek gerekirse sana göre bir erkek değil."

Mary Jo da aynı şeyi düşünüyordu.

"Bana kalırsa," dedi babası. "Annenin yemekleriyle senden daha çok ilgileniyor."

Demek ailesi fark etmişti. Gerçi Gary'nin de bu durumu bir sır gibi sakladığı söylenemezdi. "Gary ile arkadaşız, Baba. Endişelenmenize gerek yok."

"Peki ya Evan?" Marianna kızını dikkatle inceledi.

"Ah, Evan ile de arkadaşız," dedi Mary Jo neşeli bir tavırla. Ama artık arkadaş bile olabileceklerinden şüpheliydi.

Cuma öğleden sonra Mary Jo hafta sonu tatiline çıkmaya hazırlanırken, Evan onu ofisine çağırdı. Harıl harıl bir şeyler yazmakta olduğu için, Mary Jo bir süre sessizce onun işini bitirmesini bekledi.

Sonunda Evan, "Yarın sana ihtiyacım olacak," diye başını masadan kaldırdı.

"Cumartesi günü mü?" Mary Jo hafta sonlarının kendisine ait olacağını düşünmüştü.

"Sanırım, Mrs. Sterling arada sırada seyahatlerde

sana ihtiyacım olacağını söylemiştir."

"Hayır, söylemedi."

Evan onun cumartesi günü Gary ile buluşmaması için elinden geleni yapacaktı. Haftanın her günü başka bir kadınla yemek yiyen bir adam, onun arkadaşıyla yiyeceği bir akşam yemeğini nasıl engellemeye çalışablirdi?

"Aslına bakarsan, sana yarın öğleden sonra ve akşam ihtiyacım olacak. Arabayla..."

"Aslına bakarsan, benim yarın akşam için planlarım var," diyerek onun sözünü kesti Mary Jo.

"O zaman planlarını iptal etmeni öneririm. Yaptığımız anlaşmaya göre, önümüzdeki iki ay boyunca benim için çalışacaksın. Cumartesi günü ve gecesi sana ihtiyacım olacak."

"Evet, ama..."

"Sana zamanın için iyi ödeme yapıldığını hatırlatmama gerek var mı?"

Mary Jo yükselen öfkesini bastırmak için ona kadar saydı. Evan'ın bunu kasten yaptığından emindi. Mary Jo'nun Gary ile yaptığı konuşmayı duymuştu.

"Ya reddedersem?" Mary Jo'nun öfkesi vurguladığı her hecede duyulabiliyordu.

Evan ilgisiz bir tavırla omuz silkti. "O zaman seni işten çıkarmak zorunda kalırım."

Mary Jo o anda istifa etmemek için kendini güç tuttu. "Bunu kasten yapıyorsun, değil mi?" diye sordu birbirine kenetlediği dişlerin arasından. "Cumartesi gecesi Gary ile çıkacağımı biliyorsun."

Evan deri koltuğunda öne doğru eğilerek kelimelerin üstüne basa basa konuştu. "Ben intikam peşin-

de filan değilim. Ama Miss Summerhill, sizin ne düşündüğünüzün hiçbir önemi yok."

"Haklısın tabii, ne düşündüğümün önemi yok." Arkasına dönüp odadan dışarı çıktı.

O kadar öfkeliydi ki, yerine oturmadan bir süre ofisi arşınladı. Daha sonra kendini koltuğuna bırakıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Ağlamak üzereydi.

"Mary Jo."

Ellerini indirdiğinde Evan'ın masasının önünde durduğunu gördü. Uzun bir an boyunca birbirlerine baktılar.

O sırada içeri Damian girdi. Onları görünce durup bakışlarını ikisinin üzerinde dolaştırdı. "Bir şeyi bölmedim, değil mi?"

"Hayır." İlk toparlanan Evan olmuştu. "Senin için ne yapabilirim, Damian?"

Damian elindeki dosyayı gösterdi. "İstediğin gibi Jenkins dosyasını okuyup notlar çıkardım. Bu konuda konuşmak istersen, ben hazırım."

Mary Jo heyecanla, "*Jenkins* mi dedin?" diye sordu.

"Evet, neden? Evan geçen gün dosyayı bana verip fikrimi öğrenmek istedi."

"Öyle mi yaptım?" Evan gerçekten şaşırmışa benziyordu.

Damian kaşlarını çattı. "Hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Aman tanrım, o dosyayı Mary Jo ile birlikte dünden beri arıyoruz."

"Tek yapman gereken beni aramaktı, sevgili kardeşim."

İki kardeş odaya girdiklerinde, Mary Jo masasını

toplamaya başladı. Bir süre sonra Damian dışarı çıktı. "Evan seni görmek istiyor."

Evan ellerini arkasında kavuşturmuş pencereden dışarı bakıyordu. Omuzları, sanki çok yorgunmuş gibi, çökmüştü. Mary Jo'ya döndüğünde yüzünde karmaşık bir ifade vardı. "Jenkins dosyası konusunda senden özür diliyorum. Benim hatamdı."

"Önemli değil," dedi Mary Jo onun özür dilemesine şaşırarak.

"Yarına gelince, sana ihtiyacım olmayacak. Sevgilinle eğlenmene bak."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Evan gelecek mi?" diye sordu Jack patates tabağını karısı Cathy'ye uzatırken.

"Sahi," dedi Lonny, "Evan nerede?"

"Onun ofisinde çalıştığını duydum," dedi Cathy. Sonra alçak sesle ekledi. "Çok şanslısın."

Mary Jo'nun ailesi büyük yemek masasının etrafında toplanmıştı. Ve sofradaki herkes Mary Jo'ya bakıyordu.

"Mr. Dryden bana planlarını hiçbir zaman söylemez," dedi Mary Jo gergin bir sesle.

"Ona Mr. Dryden mi diyorsun?" Babasının kaşları çatılmıştı.

"O benim patronum."

"Babası da senatör," diye hatırlattı Marianna kocasına.

"Evan'ın arkadaşın olduğunu söylemiştin." Babası istediği cevapları alana kadar vazgeçeceğe benzemiyordu.

"Elbette arkadaşım, ama onun bürosunda çalıştığıma göre belli bir mesafeyi korumamız gerekiyor." Bu babasının sorularına son verecek akıllıca bir cevaptı.

"Onu yemeğe çağırdın mı, canım?" diye sordu annesi.

"Hayır."

Marianna hayal kırıklığı içinde iç çekti. "Önümüzdeki hafta bu konuyla bizzat ben ilgileneceğim. Evan'a büyük bir gönül borcumuz var."

Mary Jo annesini kırmamak için Evan'ın pazar günlerini onlarla geçiremeyecek kadar meşgul bir adam olduğunu söylemedi. Bir kere nezaket ziyareti yapmıştı, ama tekrar gelmesini beklememeleri biraz fazla umutlanmak oluyordu.

"Adison Yatırımcılık konusunda bir gelişme var mı, Mary Jo?" diye sordu Jack.

"Henüz yok. Evan geçen hafta Adison Yatırımcılık'a cevap vermeleri için iki hafta süre tanıdı. Bu süre içinde cevap vermezlerse dava açacak."

"Cevap vermelerini bekliyor mu?" diye atıldı Rich.

"Oğlum, öfkeye kapılma. Artık bu meseleyle Evan ve Mary Jo ilgileniyor ve adaletin hakkımızı vereceğine inanıyorum."

Aniden, annesi konuyu değiştirerek, "Gary ile yemeğiniz nasıl geçti?" diye sordu.

Mary Jo o kadar şaşırmıştı ki çatal ağzında takılı kaldı. Neden hayatı aniden herkesin ilgi odağı haline gelmeye başlamıştı?

"İyi," diye mırıldandı yutkunduktan sonra. Bir kez daha bütün ailenin dikkati ona yönelmişti. "Neden herkes bana bakıyor?"

Lonny kıkırdadı. "Evan Dryden gibi birisi dururken neden Gary Copeland ile çıkmakta olduğunu merak ediyoruz."

"Evan'ın yanında çalışanlarla ilişkiye gireceğini hiç sanmıyorum."

"Ben Evan'ı daha çok seviyorum," dedi beş yaşındaki Sally araya girerek. "Sen de onu daha çok seviyorsun, değil mi Mary Jo Hala?"

"Hmmm... evet," diye kabul etti. Ailesine yalan söylemenin bir faydası olmayacaktı. Mary Jo'yu çok iyi tanıyorlardı.

"Gary nerede?" diye sordu en büyük ağabeyi. Sanki onun yokluğunu ilk defa fark eder gibiydi. "Genellikle burada olurdu. Sanki daha önce hiç ev yemeği yememiş gibi bir hali var."

Mary Jo artık açıklama yapmasının zamanı geldiğini anladı. "Gary ve ben artık görüşmemeye karar verdik, Jack," dedi. "Hayatlarımız farklı yönlere gidiyordu ve... birbirimizden uzaklaştık."

Mary Jo, Gary'yi özleyeceğini düşünüyordu. İyi arkadaştılar ve öyle de ayrılmışlardı. Aslında ilişkilerini bitirmeyi düşünmemişti, ama Gary yemekte gelecek için planlar yapmaya başlamalarını önerince, dürüstçe düşüncelerini söylemek zorunda kalmıştı.

"Ben zaten Evan'ı daha çok seviyordum," diye herkesin adına Sally konuyu toparladı. "Onu yemeğe getireceksin değil mi?"

"Bilmiyorum, tatlım."

"Ben biliyorum," dedi annesi kendinden emin bir gülümsemeyle. "Bir anne böyle şeyleri bilir, ve bana kalırsa, Evan Dryden küçük kızımız için en uygun erkek."

Mary Jo pazartesi sabahı işe gittiğinde Evan gel-

mişti bile. Hemen kahve hazırlayıp ona bir fincan götürdü.

Evan o sırada telefonla konuşuyordu, ama başını kaldırıp kahveyi gülümseyerek aldı. Mary Jo dış ofise döndüğünde hem şaşırmış hem de korkmuştu... Evan'ı bir gülümsemesi bile kendisini ne hale getiriyordu.

Mary Jo, orada çalışmaya devam ederse duygularını saklamakta güçlük çekeceğinden korkmaya başlamıştı.

O sırada çalan telefon düşüncelerini böldü.

"Mary Jo." Arayan Jessica Dryden'di.

Mary Jo gerginleşti. Evan kişisel bir konuşma yaptığını fark edebilirdi. Aralarındaki dostça yumuşamayı tehlikeye atmak istemiyordu. Ofisinin kapısı ardına kadar açıktı ve Mary Jo'yu net bi şekilde görebiliyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu ciddi bir sekreter gibi.

Jessica onun bu mesafeli ses tonu karşısında bir an sustu. "Hey, benim! Jessica!"

"Evet."

Jessica güldü. "Anlıyorum. Evan yakınlarda olmalı."

"Haklısınız." Mary Jo gülümsememek için kendini güç tuttu. Evan kendisine doğru bir bakış fırlatacak olsa, müşteriyle konuşmadığını anlayabilirdi.

"Damian Evan için çalıştığını söyledi. Ne oldu?" Jessica da sanki Evan'ın duymasından korkarmış gibi fısıltıyla konuşuyordu.

Mary Jo kelimelerini dikkatle seçti. "O konuda, sanırım, tehdit söz konusuydu."

"Tehdit mi?" Jessica kahkaha attı. "Her şeyi duymak istiyorum. Gerçek bir köle sahibi gibi mi davranıyor?"

"Hayır. Pek öyle sayılmaz."

"Bir gün kaçıp öğle yemeğine gelebilir misin?"

"Sanırım, öğle yemeği randevusu ayarlayabilirim. Size hangi gün uygun?"

"Yarına ne dersin? Köşedeki Wellman binasının girişinde bir İtalyan lokantası var. Yemekleri harikadır ve sahipleri sanki aileden biriymişsin gibi davranır."

"Sanırım, uygun."

Evan ofislerini ayıran kapıda belirdi. Gözlerini Mary Jo'ya dikmişti.

"Ah, belki ayrıntıları daha sonra konuşabiliriz."

Jessica tekrar güldü. "Sesinden anladığım kadarıyla Evan tepende dikiliyor olmalı...ve tabii, bunun bir iş görüşmesi olmadığını anladı."

"Sanırım, haklısınız," dedi Mary Jo gergin bir sesle.

Jessica çok neşelenmişti. "Hikayeni dinlemek için can atıyorum. Yarın görüşürüz, ah bu arada, Mary Jo..."

"Evet?"

"Sana söylediklerimi düşündün mü? Evan ile ilişkiniz konusunda?"

"Ben... hala düşünüyorum."

"İyi. Harika. Yarın görüşürüz."

Mary Jo ahizeyi yerine koyduktan sonra Evan'a bakmaya cesaret edemedi. Evan zaten kapıyı çarparak kapatıp odasına dönmüştü. Çok sinirlenmiş olmalıydı.

Gülümsemeyle başlayan sabah tekrar düşmanlığa dönüşmüştü. Evan öğlene kadar, onunla ofisle ilgili konular dışında tek kelime bile etmedi. Gözlerine bakmıyor, hızla talimatlar yağdırıyordu.

Tek kelime bile etmeden öğle yemeğine çıktı ve saat bir buçuktaki randevusuna iki dakika kala geri döndü. Mary Jo onun hiç dönmeyeceğinden endişelendiği için arayanlara ne söyleyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Öğleden sonra da aynı mutsuzluk içinde geçti. Saat beşte Mary Jo bu sessiz savaşa daha fazla dayanamayacağını düşünerek, kararlı adımlarla Evan'ın ofisine gidip kapıyı vurdu ve içeri girdi. İşine dalmış olan Evan onun geldiğini fark etmemişti bile.

"Bir dakikanı alabilir miyim?" diye sordu gergin bir tavırla.

"Bir sorun mu var?" Evan şaşkın bir ifadeyle başını önündeki kağıtlardan kaldırdı.

"Sanırım, burada çalışmaya devam edemeyeceğim."

"Ah?" Evan'ın kaşları kalktı. "Neden?"

Onun tavırlarının kendisini ne kadar derinden etkilediğini açıklamak güçtü. Gülümsediği zaman havalara uçarken, en ufak bir kaş çatışıyla karamsarlığa gömülüyordu.

"Sadece... sadece yapamayacağım."

"Senden çok fazla şey mi istiyorum?"

"Hayır."

"Mantıksız mı davranıyorum?"

Mary Jo bakışlarını indirip başını iki yana salladı.

"Öyleyse sorun ne?"

Mary Jo dişlerini birbirine kenetledi. "Çalışma sa-

atleri içinde ofisten hiçbir zaman kişisel telefon açmadım."

"Doğru, ama arandın."

"Sana Gary'nin beni tekrar aramayacağını söylemiştim."

"Ama aradı."

"Öyle bir şey yapmadı."

"Mary Jo," dedi Evan bir çocukla konuşurmuşçasına abartılı bir sabırla. "Onunla öğle yemeği randevusu ayarladığını kulaklarımla duydum."

"Arayan Jessica'ydı. Damian benimle ofiste karşılaştığını anlatmış. O da öğle yemeğinde buluşmamızı önerdi."

"Jessica," diye mırıldandı Evan. Sonra da ani bir sessizliğe gömüldü.

"Başka yerde iş arasam iyi olacak," dedi Mary Jo ve arkasına dönüp kapıya doğru bir adım attı.

"Mary Jo." Evan derin bir iç çekti. "Dinle, haklısın. Bütün gün sana çok kötü davrandım. Özür dilerim. Özel hayatın, telefonların... beni hiç ilgilendirmez. Böyle bir şeyin bir daha olmayacağına söz veriyorum."

Mary Jo ne düşüneceğini bilemeyerek durdu. Onun özür dilemesini beklemiyordu.

"Kalmanı istiyorum," diye ekledi Evan. "Çok iyi bir elemansın ve sana haksızlık ettim. Kalacak mısın?"

Mary Jo hiç pişmanlık duymadan oradan ayrılması gerektiğini düşündü. Ama yapamazdı.

Arkasını döndüğünde yüzünde zayıf bir gülümseme vardı. "Zaten o kadar da kötü bir patron sayılmazsın."

"Değil miyim?" Evan'ın sesi son derece neşeliydi. "Bunu kutlamamız gerek, şen de öyle düşünmüyor musun? Tekneyle açılmaktan eskisi kadar hoşlanıyor musun?"

Evan ile yaptıkları son tekne gezintisinden beri denize hiç açılmamıştı. "Sanırım." Evan'daki bu ani değişim başını döndürüyordu.

"Harika. Eve gidip üstünü değiştir ve bir saat sonra marinada buluşalım. Bakalım, öğrendiklerini hala hatırlıyor musun?"

Teklif, Mary Jo'nun reddedemeyeceği kadar cazipti. Kendi iyiliği için onu mümkün olduğunca az görmeliydi. Ancak bunu yapacak gücü yoktu. Gerekirse, bu sorumsuzluğunun bedelini ileride ödemeye hazırdı.

"Tekne sürmeyi sana ilk öğrettiğim günleri hatırlıyor musun?" diye sordu Evan gözlerinde keyifli pırıltılarla.

Mary Jo da kendini gülümsemekten alamadı. Evan son derece sabırlı bir öğretmendi. Asla denizci olamayacağını düşünen Mary Jo'yu bile eğitmeyi başarmıştı.

"Dümene ilk geçtiğimde, marinadan çıkışımızı hala hatırlıyorum. Başka bir tekneye çarpmıştım," diye hatırlattı Mary Jo ve ikisi de güldüler.

"Benimle buluşacak mısın?" diye sordu Evan aniden gerginleşerek.

Mary Jo onu herhangi bir konuda reddedebileceğinden şüpheliydi. "Benden tekneyi limandan çıkarmamı istemezsen gelirim."

"Anlaştık."

Birkaç saat önce Evan ile bir saat daha çalışamaya-

cağını düşünüyordu. Şimdi ise, onunla işten sonra buluşmak için plan yapıyordu.

Hızla eve giderek giysilerini çıkardı. Birkaç dakika sonra kotunu, tişörtünü ve tekne ayakkabılarını giymişti. Düşünmeye fırsat bulursa gitmekten vazgeçeceğinden korkuyordu.

Ama o gece acı dolu geçmişlerini arkada bırakmayı, ve geçirdiği üç yalnız yılın izlerini silmeyi umuyordu.

Marinaya ulaştığında Evan'ın kendisini beklemekte olduğunu gördü. Rüzgar hızlanmıştı. Hava denize açılmaya çok uygundu. Esinti, tuz ve deniz kokusunu getiriyordu. Evan uzanıp sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi elini tutmuş, Mary Jo da itiraz etmemişti.

Ne yaptıklarını ikisi de aynı anda anladılar. Evan ona dönüp soran gözlerle baktı. Sanki onun elini geri çekmesini bekler gibiydi. Mary Jo ona neşeli bir gülümsemeyle baktı.

Bunun üzerine Evan onun elini daha sıkı bir şekilde kavrayarak, "Yiyecek bir şeyler getirdim," dedi. "Seni bilmem, ama ben açlıktan ölüyorum."

Mary Jo öğleyin az yemiş olabileceği hakkında bir yorum yapmak üzereyken, onun Catherine Moore ile yemeğe çıktığını hatırlayarak sustu. Kadının adı kadar zarif olup olmadığını merak ediyordu.

Evan önden gidip onun tekneye çıkmasına yardım etti. Sonra aşağı inip flok ve ana yelkenlerle birlikte halatları da getirdi. "Flok yelkenini çekmemi hala istiyor musun?" diye sordu Mary Jo.

Evan onun bu teklifine hem şaşırmış hem de sevinmiş görünüyordu.

"Bana ilk öğrettiğin şey buydu, hatırlıyor musun? Kaptanın önemi ve mürettebatın sorumlulukları hakkındaki uzun söylevin hala kulaklarımda."

Evan'ın kahkahası rüzgarla dağıldı. "Bütün bunları hatırlıyor musun?"

"Sanki dün gibi."

"Öyleyse, gidelim." Sanki yıllardır birlikte denize çıkıyorlarmışçasına, uyumla çalıştılar. İşleri bittiğinde Evan motoru çalıştırdı ve Boston Limanı'na doğru açıldılar.

Mary Jo suyun üstünde olmaktan ne kadar hoşlandığını bir kez daha hatırladı. Evan ile ilgili en sıcak anıları teknede geçirdikleri saatlere ilişkindi. Birlikte tekneyle açılmanın, yüzlerine rüzgar çarparken açık denizlere yol almanın vahşi bir romantizmi vardı.

Limandan çıkar çıkmaz ana yelkeni açtılar ve zümrüt yeşili suyu yararak Massachusetts Körfezi'ne doğru ilerlediler.

"Demek Jessica ile görüşüyorsunuz," dedi Evan.

Rüzgar Evan'ın saçlarını yüzüne düşürüyordu ve Mary Jo onu izlemekten büyük bir zevk alıyordu.

"Aşağıda bir kutu kızarmış tavuk var. Eğer açarsan, yiyebiliriz."

"Kızarmış tavuk," diye tekrarladı Mary Jo. Deniz insanı acıktırıyordu, ama Evan onun güney usulü kızarmış tavuğa dayanamadığını unutmamıştı ve bu Mary Jo'yu çok mutlu etti. "Dokuz değişik baharattan oluşan gizli tarifle yapılmış kızarmış tavuk mu? Yanında patates kızartması ve lahana salatası da var mı?"

Evan'ın yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

"Özel bir tür tavuğu sevdiğini hatırladım. Yanında bir şişe *Chardonnay* da var."

Mary Jo hemen aşağı inip tabakları, bardakları ve yiyecekleri dikkatle yukarı çıkardı.

Tabağını dizlerinin üstüne yerleştirip Evan'ın yanına oturdu. Kısa bir süre sonra yiyeceklerini silip süpürmüştü. Sandığından daha aç olduğunu Evan'ın kendisini incelemekte olduğunu görünce fark etti. Ağzında kocaman bir tavuk buduyla ona döndü.

"Ne var?"

Evan sırıttı. "Hiçbir şey."

"Öğleyin hiçbir şey yemediğimi bilmeni isterim." Ama iştahının kaçmasının onun Catherine Moore ile yemeğe gitmesinden kaynaklandığını söylemedi.

"Umarım, patronun bu çalışkanlığının kıymetini biliyordur."

"Ben de."

Yemekleri bitince, şaraba devam ettiler. Sonra Evan onun dümene geçmesine izin verdi. Mary Jo daha farkına bile varmadan Evan arkasında durup kollarını beline dolamıştı. Bir an nefes almadan bekledikten sonra onun geniş göğsüne yaslandı. Aradan sanki üç acı dolu yıl geçmemiş, hala birbirlerine deli gibi aşıklarmış gibiydi.

O yaz bir elektrikçinin kızının Evan Dryden gibi zengin ve güçlü bir adamın dünyasına ayak uydurabileceğine inanacak kadar saftı.

Sanki gözlerini kapasa o günden sonra olan her şeyi unutabilecekti...

Rüzgar daha hızlı esmeye, karanlık denizin üstüne çökmeye başlamıştı. Mary Jo yoğun bir üzüntüyle artık marinaya dönme vakitlerinin geldiğini anladı.

Evan da karaya, gerçeklere dönmek konusunda en az onun kadar isteksiz görünüyordu.

Limana yanaştıklarında ikisi de sessizdi. Birlikte çalışarak yelkenleri topladılar.

Her şeyi kilitledikten sonra loş park yerine doğru yürüdüler. Mary Jo ondan ayrılmak istemeyerek küçük arabasının yanında durdu.

"Harika vakit geçirdim," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."

"Ben de güzel vakit geçirdim. Hatta, fazla güzel."

Mary Jo onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu çünkü aynı şeyleri kendisi de hissediyordu. Geçmişi unutup tekrar kaldıkları yerden devam etmek o kadar kolaydı ki. Kendini her an Evan'ın kollarına atabileceğini düşünüyordu.

Mary Jo üzerinde hüznün dayanılmaz ağırlığını hissetti. "Tekrar teşekkür ederim." Titreyen parmaklarıyla anahtarı kilide soktu. Ağlamaya başlamadan önce Evan'ın oradan ayrılmasını istiyordu.

"Benimle tekrar denize açılır mısın?"

Mary Jo onun sesindeki güvensizliği sezince şaşırmıştı.

"Elbette." Ona arkasını dönmüş bir halde konuşmak garipti belki, ama kollarına atılmak korkusuyla yüzünü dönemiyordu.

"Yakında," diye önerdi Evan alçak sesle.

"Ne kadar yakında?"

"Gelecek cumartesi."

Mary Jo güçlükle yutkunarak başını salladı. "Saat kaçta?"

"On iki. Burada buluşur yemek yeriz."

"Tamam."

Ayak sesleri Evan'ın uzaklaştığını söylüyordu. Mary Jo kalbi hızla atarak arkasına döndü. "Evan."

Evan ona doğru dönüp konuşmasını bekledi.

"Emin misin?"

Evan'ın yüzü gölgelerin arasındaydı, ama Mary Jo yüzündeki genişleyen gülümsemeyi fark etti. "Kesinlikle."

Mary Jo arabasına bindiğinde hala elleri titriyordu. Her şey yeniden başlıyordu ve kendisi de buna izin veriyordu. Ne kanıtlamaya çalışıyordu? Evan için uygun kadın olmadığını zaten biliyordu. Önünde sonunda yine acı dolu gerçekle yüzleşip onu terk etmek zorunda kalacaktı.

Mary Jo o gece doğru dürüst uyuyamadı. Saatin alarmı çaldığında gözleri yanıyor, başı zonkluyordu.

Yataktan çıkıp duş aldı ve dolaptan eline geçen ilk elbiseyi giydi. Sonra bir fincan kahve ile birlikte iki tane aspirin yuttu.

Evan yine ofise ondan önce gelmişti. "Günaydın," dedi Mary Jo içeri girerken. Sesi neşeliydi.

"Günaydın."

"Güzel bir gün, değil mi?"

Mary Jo farkında değildi. Masasına oturup üstünü düzenlemeye koyuldu.

Evan ona bir fincan kahve getirdi. Mary Jo, "Kahve yapmanın benim işimin bir parçası olduğunu sanıyordum," diye şaşkınlıkla ona bakakalmıştı.

"Senden birkaç dakika erken geldim," diye açıkladı Evan. "Kahveni iç. İhtiyacın varmış gibi görünüyor."

"Haklısın."

"Ne oldu? Kötü bir gece mi geçirdin?"

Mary Jo kahve fincanını iki eliyle kavradı. "Onun gibi bir şey." Uyuyamamasının sebebini söylemek istemedi. "Birkaç dakika sonra toparlanırım."

"İstediğin bir şey olursa bana haber ver. Bu arada, ben mektuplara baktım. Adison Yatırımcılık'tan bir zarf gelmiş."

Bu haber Mary Jo'nun dikkatini toplamasına neden oldu. "Ne diyorlar?"

"Henüz bilmiyorum. Okur okumaz sana haber veririm. Umarım, mektubun Adison'u ikna etmiştir."

"Bunu beklemiyorsun."

Evan'ın kahverengi gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Evet."

Ofisine girdi, ama birkaç dakika sonra geri döndü. Başını iki yana sallayarak Mary Jo'ya kısa mektubu uzattı. Mary Jo cesaret kırıcı iki kısa paragrafı okudu. Adison kontrat imzaladığını ve anlaşmaları yerine getirilmeden ana parayı ödemeyeceğini yazıyordu. Kontratın kendine ait yükümlülüklerini yerine getirmediğinden hiç bahsetmemişti.

"Babama randevu vermemi ister misin?" Evan'ın mektup hakkında babasıyla konuşmak isteyeceğini biliyordu.

Evan bu soruyu birkaç saniye düşündü. "Hayır. Benim onlara uğrayıp durumu açıklamam daha doğru olur."

"Pekala." Mary Jo onun bu görüşme için pazar gününü önermeyeceğini umuyordu. Yoksa Gary ile ayrıldıklarını aile üyelerinden biri mutlaka ağzından kaçırırdı.

"Onlarla bugün ya da yarın konuşurum."

Mary Jo rahatladığını gizlemeye çalışarak başını

salladı.

Mary Jo akşam Evan ile birlikte ailesini ziyaret etmesinin doğru bir davranış olup olmayacağını bir süre düşündü. En sonunda bunun sonuçta bir iş ziyareti olduğuna karar vermişti ki, Evan onu ofisine çağırdı.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu kapıyı Mary Jo'nun arkasından kapatırken.

"Biraz."

Evan onun yolunu keserek gözlerinin içine huzursuz bir an boyunca baktı.

"Sana neyin iyi geleceğini biliyorum."

Onun aspirin önereceğini düşünen Mary Jo zaten aldığını söylemek için ağzını açtı. Ama konuşmaya fırsat bulamadan Evan elinden kalemini ve bloknotunu aldı ve bir kenara koydu.

"Ne yapıyorsun?" Mary Jo kaşlarını çattı.

Evan'ın yüzünde çocuksu bir gülümseme belirdi. "Mary Jo, filmlerdeki gibi, seni öpeceğim."

ALTINCI BÖLÜM

"Beni öpecek misin?"

Evan onu kollarının arasına alınca Mary Jo'nun kalbi sıkıştı. Sıcak nefesi yüzünü yalarken bütün vücudu harika bir duygunun etkisiyle gevşiyordu. Derin bir iç çekerek gözlerini kapadı.

Evan'ın dudakları dudaklarını bulduğunda yaşadığı duygular son derece doğal ve tanıdıktı.

Tekrar tekrar öpüşürlerken, Mary Jo'nun gözleri dolmuştu.

"Bunu dün gece yapmak istemiştim," diye fısıldadı.

Mary Jo da onun kendisini öpmesini istemişti, ama bunu yapmadığına memnun olmuştu. Ancak, artık o anı ertelemenin büyük bir hata olacağını anlıyordu. Her ikisi de bunu düşünmüş, nasıl olacağını merak etmiş ve tekrar birbirlerinin kollarında olmanın hayallerini kurmuşlardı.

Yine de telefonun çalması Mary Jo'yu rahatlattı. Evan ise alçak sesle küfretti. "Bu konuyu konuşmamız gerekiyor," dedi Mary Jo'yu kollarının arasında tutmaya devam ederken.

Telefon ikinci defa çaldı.

"Daha sonra konuşuruz," diye söz verdi Mary Jo çabucak.

Evan onu serbest bıraktığında hemen masanın üzerindeki telefona uzandı. Neyse ki, Evan'ı arıyorlardı.

Mary Jo kendi masasına dönüp sandalyesine çöktü.

Az sonra Evan yanına gelmişti. Mary Jo'nun masasının köşesine ilişti. "Pekala," derken gözleri yaz tatilinin ilk günündeki çocuklar gibi parlıyordu. "Bu konuyu artık sonsuza dek halledelim."

"Halletmek mi?"

"Üç yıl önce aşık olduğun adamla aranızda neler geçti bilmiyorum. Ama görünüşe bakılırsa, ve neyse ki, işler yolunda gitmemiş."

"Evan, lütfen!" Mary Jo çaresizlik içinde etrafına bakındı. "Şimdi değil. Burada olmaz." Duygularını saklamaya çalışmaktan göğsü ağrımaya, midesi yanmaya başlamıştı. Önünde sonunda Evan'a başka bir adam olmadığını açıklayacaktı, ama henüz ne yalanını ne de nedenlerini itiraf etmeye hazırdı.

"Haklısın. Rahatça konuşabileceğimiz bir yer ve zaman olmalı." Saatine bakınca dudakları gerildi. "Bu sabah mahkemeye gitmem gerek."

"Evet, biliyorum." Evan'ın birkaç saatliğine de olsa ofisten gidecek olması onu garip bir şekilde rahatlatıyordu. Ancak bir konuda kararlıydı; ona bir daha yalan söylemeyecekti.

Evan'ın annesini düşündü. Mary Jo, Evan'ın kariyerini zedeleyecek hiçbir şey yapmamalıydı. Ama üç yıl önce yaptığı gibi kaçıp saklanmaya da hiç niyeti yoktu. Evan'ın ailesiyle arasının açılmasına da daya-

namazdı. Drydenler birbirine bağlı bir aileydi. Hayır, Evan'ı bu ilişkinin yürümeyeceğine inandırmak için başka bir yol bulması gerekiyordu. Ama bunu nasıl yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Dikkatini sabah işlerine yoğunlaştırarak düşüncelerini başından uzaklaştırdı. Hatta Jessica ile randevusuna beş dakika da gecikti.

Arkadaşı İtalyan lokantasında arka tarafta bir masada oturmuş, onu bekliyordu. Yaşlıca bir kadın Andy'yi kucağına almış bir dilim ekmekle oyalamaya çalışıyordu.

"Nonna, bu arkadaşım Mary Jo," diye tanıştırdı Jessica onları.

"Merhaba," dedi Mary Jo sandalyesini çekerken.

"Yemek işini bana bırakın." Nonna oğlanı annesine verdikten sonra yanlarından ayrıldı. Jessica da Andy'yi Mary Jo'nun yanındaki yüksek sandalyeye yerleştirdi ve eline yeni bir dilim ekmek tutuşturdu.

Nonna iki büyük kase sebze çorbası ve hala sıcak olan taze ekmeklerle geri geldi. "Önce yemeğinizin tadını çıkarın, sonra konuşursunuz."

Jessica, "Yemeğimizin tadını çıkarmamamız mümkün değil," diyerek Mary Jo'ya döndü. "Ama bir saatten az vaktimiz var ve ben Evan ile aranızda geçenleri öğrenmek için çıldırıyorum."

"Fazla bir şey olmadı." Bu kısmen doğruydu. Mary Jo Evan'ın kendisini onun için çalışmaya nasıl mecbur bıraktığını anlattı. Jessica uyduklarından çok memnun görünüyordu. Mary Jo ona Evan ile sabahki öpüşmelerini anlatmanın doğru olup olmayacağını düşündü. Jessica'nın Evan ile akrabalık bağı olmasaydı anlatabilirdi. Ailesini bu işe karıştırmak istemiyor-

du.

Jessica kaşığını çorbasına daldırdı. "Şirkette çalıştığım günlerde, Evan ile birbirimize çok yakınlaştığımızı sana söylemiştim. Ve senden ne kadar sık bahsettiğini de anlatmıştım. Seni gerçekten çok seviyordu, Mary Jo."

Mary Jo huzursuz olarak bakışlarını indirdi.

"Bunu kendini suçlu hissetmen için söylemiyorum, ama Evan'ın sana karşı olan duygularının ne kadar içten olduğunu bilmeni istiyorum. Sen onun için gelip geçici bir ilişki değildin. Senden ayrılmasının etkilerini hiçbir zaman üzerinden atabildiğini sanmıyorum."

Çorbası neredeyse Mary Jo'nun boğazına kaçıyordu. "Keşke bu doğru olsaydı. Ona en az altı tane öğle yemeği randevusu ayarladım. Davetlere bir düzine kırmızı gül eşlik ediyordu." Mary Jo o ana kadar kıskançlığının boyutlarını fark etmemişti.

"Beni yanlış anlama," dedi Jessica, "Evan başka kadınlarla da çıktı, ama hiç ciddi bir ilişkisi olmadı."

Mary Jo ekmeğinden bir parça kopardı. "Durumun böyle olmadığını kanıtlamak için elinden geleni ardına koymuyor."

"O kadınların adını hatırlıyor musun?"

Nonna üzerinde sebze, et ve çeşitli peynirler olan geniş tabaklarla geldi.

"Kadınlardan biri Catherine Moore."

Jessica'nın dudakları keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Catherine Moore, Evan'ın yetmiş yaşındaki büyük halası."

Mary Jo şaşkınlık içinde başını kaldırdı. "Büyük halası mı? Peki ya..." Aklına gelen diğer isimleri de sı-

raladı.

"Hepsi akraba," dedi Jessica başını iki yana sallayarak. "Zavallı çocuk, seni kıskandırabilmek için çaresizce çırpınıyormuş."

Evan'a kızması gerekirdi, ama Mary Jo yine de keyiflenmişti.

"Bana güven," dedi Jessica. "Evan'ın başka kadınlarla çıktığı doğru, ama aynı kadınla hiçbir zaman üç kereden fazla buluşmamıştır. Annesi onun aile kurmayacağından endişelenmeye başlamıştı."

Louis Dryden'in sözü geçince Mary Jo dikkatini çorbasına yöneltti. "Anladığım kadarıyla, Evan politikaya atılmayı düşünüyor."

"Herhalde bir gün politikaya girecektir," diye cevap verdi Jessica. "Bence girmeli. Evan cömert ve sevgi dolu bir insan. İnsanlara gerçekten yardım etmek istiyor. Daha da önemlisi, sorunlara çözüm bulmak ve değişiklik yapabilmek konusunda çok yetenekli.

"Her kesimden insan ona bayılıyor. Galiba onu en iyi şekilde tarif edebilmek için karizması olduğunu söylemek yetecektir."

Mary Jo başını salladı. Jessica doğru söylüyordu.

"Şirket hukuku alanında çalışmasına rağmen," diye devam etti Jessica. "Bu işi çok sevdiğini sanmıyorum. Earl Kress'i savunduğu zaman onu görmeliydin. Bambaşka bir adam olmuştu."

"Seçimlere ne zaman katılacak sence?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Jessica. "Eskiden biraz daha olgunlaşmayı beklediğini düşünüyordum ama gerçek sebebin bu olduğundan emin değilim. Ailesi onu destekliyor, özellikle de annesi. Louis her zaman Evan'ın büyük şeyler için yaratıldığını söy-

ler."

"Ben...ben de öyle bir izlenim edindim."

"Evan ve Damian onun seçimlere katılması konusunda uzun konuşmalar yapıyorlar. Damian da onu destekliyor, ama Evan henüz erken olduğunu düşünüyor."

Mary Jo'nun kalbi sıkıştı. Jessica'nın söylediği her şey Louis Dryden'in oğlunun müstakbel karısının geleceği üzerinde ne kadar etkili olacağı konusundaki endişelerini doğruluyordu.

"Düşünceli görünüyorsun."

Mary Jo güçlükle gülümsedi. "Evan'ın bende ne bulduğunu hiçbir zaman anlayamadım."

"Ben biliyorum," dedi Jessica hiç duraksamadan. "Bana defalarca anlattı. Onun içini okuyabildiğini düşünüyordu. Herhalde bu beş ağabeyle birlikte büyümekten kaynaklanan bir yetenek olmalı."

"Herhalde."

Mary Jo onunla kumsalda karşılaştıkları günü hatırlayarak başını salladı. Evan iltifatlar yağdırarak onu akşam yemeğine davet etmeye çalışmış, Mary Jo da onun teklifini reddetmişti. Ancak Evan Dryden'in hayır cevabını kabul etmediğini öğrenmesi uzun sürmeyecekti. Sonunda ortak bir noktada buluşmuşlardı. Kumsalda küçük bir ateş yakıp sosis kızartmışlar ve gece yarısına kadar sohbet etmişlerdi.

Ondan sonra da düzenli olarak görüşmeye devam etmişlerdi. Mary Jo onun kullandığı pahalı spor arabalardan, etrafa para saçmasından zengin bir adam olduğunu biliyordu. İlk başlarda zenginliğinin, ücreti yüksek bir avukat olmasından kaynaklandığını düşünmüştü.

Gerçeği öğrendiğinde, artık ona deliler gibi aşık olmuştu bile. Evan sadece zengin değildi, tarihi *Mayflower* gemisine kadar inen köklü bir aileden geliyordu.

"Tanıdığı diğer kadınlardan farklıydın," diyordu Jessica. "Senin yanındayken kendisi gibi davranabiliyordu. Bir keresinde seninle tam bir ruhsal uyumu yakalayabilmiş olduğunu söyledi. Bu, başka hiç kimsede bulmayı beklemediği bir özellikmiş."

"Evan sana bütün bunları anlattı mı?" diye sordu Mary Jo nefes nefese.

"Evet, başka şeyler de anlattı," dedi Jessica öne eğilerek. "Evan seni çok sevdi, Mary Jo, hala da seviyor."

Mary Jo hıçkırıklara boğulmak üzere olduğunu hissetti. Kendisi de Evan'ı seviyordu. Belki onlar için bir umut olabilirdi. Jessica ortak bir gelecekleri olabileceğine inanmasını sağlamıştı. Problemler ne kadar zorlu olursa olsun, her şeyi sevgi ve anlayışla çözebilirlerdi.

Mary Jo ofise döndüğünde umut doluydu. Aşklarına inanmayıp ilişkilerine şans tanımamakla hata etmişti. Güvensizliği çok değerli yıllarına mal olmuştu.

Evan içeri girdiğinde saat beşe geliyordu. Mary Jo kollarına atılmamak için kendini güç tuttu, ama anında bir şeylerin ters gittiğini anladı.

"Ne oldu?" diye sordu onun peşinden odasına girerken.

"Kaybettim," dedi Evan odayı adımlayarak. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Ben kaybetmeye mahkumum."

Mary Jo onun sadece kaybetmeye alışkın olmadı-

ğını düşündü. "Bak, bu herkesin başına gelir."

"Ama bu davada olmamalıydı. Haklı olan taraf bizdik."

"Bazen kazanır bazen de kaybedersin. Hukuk oyununun kuralı bu."

Evan bakışlarını ona çevirince, Mary Jo gülmekten kendini alamadı. Ağabeylerinden biri de lisedeki basketbol takımında oynadığı zorlu maçlardan sonra böyle bakardı. Ağabeylerinin en genci Mark sporu çok seviyordu ve çok da hırslıydı. Dört ağabeyiyle boy ölçüşebilmek için öyle de olması gerekiyordu. Evan pek çok yönden ona Mark'ı hatırlatıyordu.

"Paramparça olan egomu her zaman tamir edeceğine güvenebilirim değil mi?" dedi Evan hafif alaycı bir tonla.

"Hayır. Sadece sana her zaman doğruyu söyleyeceğime güvenebilirsin." *Hemen hemen her zaman* , diye düşündü ona söylediği tek bir yalanı hatırlayarak.

"Küçük bir öpücük kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilir."

"Kesinlikle burada olmaz," diye itiraz etti Mary Jo, ama onu hiçbir konuda reddedemeyeceğini de biliyordu.

"Haklısın," diye homurdandı Evan. "Hiç değilse sana sarılmama izin ver." Mary Jo'ya karar verme fırsatı tanımamıştı.

Onu kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı ve sanki onunla ilgili her şeyi içine çekmek istercesine derin derin nefes aldı. "Seni kollarımın arasında tuttuğuma inanamıyorum," diye fısıldadı.

"Kapıdan girenler de inanamayacak." Ama başkaları tarafından görülmeleri umurunda bile değildi.

Onun kollarına daha da gömülerek başını güçlü göğsüne yasladı.

Evan ondan biraz uzaklaşıp yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. "Geçmiş umurumda bile değil, Mary Jo. Hiçbir şeyin önemi yok. Her şeyi geride bırakıp ileri doğru bakabilir miyiz?"

Kalbi yeni bir güvenle dolan Mary Jo, bir daha hiçbir şeyin aralarına girmesine izin vermeyeceğine yemin etti.

ve düşüncelerini kelimelere dökmek istedi, ama konuşamayacağını anlayınca başını sallamakla yetindi.

Kendini tekrar onun kollarının sıkı çemberinde buldu. Nefes almakta güçlük çekiyordu, ama aldırmıyordu. Aynı anda hem ağlamak hem de gülmek isteğiyle doldu. Başını arkaya atıp ruhundan yükselen mutlulukla çığlıklar atmak istiyordu.

"Annenlere gideriz," dedi Evan, "Adison'un cevabı konusunda konuştuktan sonra seni yemeğe götürürüm ve oradan da..."

"Dur," dedi Mary Jo onun kollarından kurtulup sağ elini kaldırırken. "Beni yemeğe mi götüreceksin? Annemin evinden karnın doyurulmadan çıkabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Evan güldü ve onu tekrar kollarına çekti. "Haklısın."

Evan her zamanki gibi ailesi tarafından sıcak bir şekilde karşılandı. Babasıyla Adison meselesini tartışırlarken Mary Jo da annesine akşam yemeğinin hazırlanmasında yardım etti. Yemek çok huzurlu ve keyifli bir ortamda geçti.

Ancak bir süre sonra akşamın sadece yemek ve

sohbetle geçmeyeceği anlaşıldı. Ağabeylerinin hepsi futbol oynuyordu. O geceki maçlarında oynayacak arkadaşlarından biri ayak bileğini incitmişti. Evan bu haberi duyar duymaz eksikliği tamamlamak için gönüllü oldu ve Mary Jo'nun burnunun üstüne bir öpücük kondurduktan sonra giysilerini değiştirmek için evine gitti.

Onları mutfaktan seyretmekte olan annesinin yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Ellerini önlüğüne kurularken, "Gary'den ayrılmakla çok akıllıca bir iş yaptın," dedi.

"Çok mutluyum," diye fısıldadı Mary Jo bulaşıkları kurulamak için havlulardan birini alırken.

"Onu seviyorsun."

Mary Jo bunun bir soru olmadığını fark etti.

"Onu hep sevdim."

Annesi kolunu Mary Jo'nun omuzuna doladı. "İkinizi tekrar bir arada gördüğümde anlamıştım." Kelimelerini seçmek istercesine bir an sustu. "Senin Evan'ı hep sevdiğini biliyordum. Daha önce neler olduğunu... neden ayrıldığınızı anlatmak ister misin?"

"Onun için uygun bir eş olamayacağımı düşündüm."

"Saçma! İkinize bakan herkes birbiriniz için yaratılmış olduğunuzu anlayabilir. Böyle bir şeyi sana kim söylemiş olabilir?"

Mary Jo, Louis Dryden'in adını vermeyecek kadar akıllıydı. "O çok zengin."

"Eeee?"

"Babası senatör."

"Sence parası sayesinde mi o göreve geldi?" diye homurdandı Marianna. "Eğer öyle olduğunu düşünü-

yorsan, yanılıyorsun. Seçilmesinin nedeni seçmenlere yardımcı olabilecek isteğe sahip dürüst bir adam olmasıdır."

Annesi her zaman imkansızı mümkün göstermeyi başarmıştı. Mary Jo onun gibi olabilmeyi diledi.

"Hadi, toparlan. Yoksa maça geç kalacağız."

Mary Jo tribünlere geldiğinde Evan sahaya çıkmıştı bile. Sanki yıllardır o takımın bir üyesiymiş gibi davranıyordu.

Maç çok çekişmeli geçti. Mary Jo ailesi, yengeleri ve yeğenleriyle birlikte sesi kısılana kadar bağırdı. Takımları oyunu bir sayıyla kaybetti, ama Evan da dahil olmak üzere hepsi bu yenilgiyi onurlu bir şekilde kabullendiler.

Maçta sonra annesi ve babası yorgun oldukları için eve dönerken, ailenin geri kalan fertleri pizza ve bira yemek istediler.

Evan kolunu omuzuna dolayınca, Mary Jo da onun beline sarıldı.

"İkiniz beraber falan mısınız?" diye sordu Bill pizza salonundaki büyük masanın etrafında otururlarken.

"Evet," diye araya girdi Rich. "Birden çok samimi görünmeye başladınız. Neler oluyor?"

"Sevgili Gary'ye ne oldu?" diye sordu Mark.

Evan kaşlarını havaya kaldırarak onun yüzüne baktı. "Sevgili Gary'ye ne oldu?" diyerek soruyu tekrarladı.

"Onun için endişelenmenize gerek yok," diye açıkladı Jack biraları dağıtırken. "Mary Jo ondan geçen hafta sonu ayrıldı."

"Bu doğru mu?" Soruyu soran Evan'dı.

"Evet." Ağabeyi bir kez daha onun adına konuşmaya başlamıştı. "Hayatlarının farklı yönlere gitmesi gibi bir şeyler söylemiş. Ona hiçbirimiz inanmadık; Gary'ye kapıyı göstermesinin gerçek nedenini biliyoruz."

"Artık susar mısınız? Ben kendi adıma konuşabilirim."

Jack biraları koyarken, "Mary Jo 'susar mısınız' dediği zaman çok ciddidir," diye takıldı. "Onu daha fazla kızdırmasak iyi olur, yoksa sonra acısını fazlasıyla çıkarır."

Evan gürültülü bir kahkaha attı. Bütün aile, ilişkilerini onaylıyormuş gibi bakıyordu. Evan da sanki ailelerinin bir ferdiymiş gibi rahat davranıyordu. Mary Jo bu özelliğin ona tanrının bir armağanı olduğunu düşündü. Ağabeylerinin yanında da, hükümet görevlilerinin arasında da aynı rahatlığı gösterebiliyordu. Herkesle arası iyiydi. Birayı da pahalı bir şampanyayı da aynı keyifle içiyordu. Ahtapot yerine pizza yemesinin hiçbir önemi yoktu.

Ancak Mary Jo pizza ve biranın getirdiği hayat türünde çok rahattı. İlişkileri konusunda kendinden çok eminken, ilk defa eski şüpheleri depreşmeye başlamıştı.

Evan da bunu fark etmiş olmalıydı, ama uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Eve dönerlerken Mary Jo yan camdan arabaların farlarını seyrediyordu.

"Harika bir ailen var. Bu kadar kalabalık ve birbirine bağlı bir aileden geldiğin için seni kıskanıyorum."

"Sen de ağabeyinle yakınsın."

"Doğru. Büyüdükçe daha da yakınlaşıyoruz gali-

ba." Evan uzanıp elini tuttu. "Canını sıkan bir şey var."

Mary Jo tekrar pencereden dışarı baktı. "Sen benim dünyamda çok rahatsın Evan, ama ben seninkinde o kadar rahat olamıyorum."

"Dünya mı? Sen neden bahsediyorsun? Farkında değilsen hatırlatayım, ikimiz de burada, aynı dünyada yaşıyoruz."

Mary Jo onun endişelerini ciddiye almadığını bilerek gülümsedi. "Senin ailenle birlikte olsaydık pizza yiyip bira içer miydik? Herhalde pahalı bir Fransız şarabı, *Brie* peyniri yerdik."

"Yani? Brie peynirini sevmiyor musun?"

"Evet, ama..." Mary Jo tartışmanın bir işe yaramayacağını anlayarak sustu. Evan onun endişelerini paylaşmıyordu çünkü anlayamıyordu. "Biz farklıyız, Evan."

"Tanrıya şükürler olsun. Bana benzeyen biriyle birlikte olmayı hiç istemezdim."

"Ben bir elektrikçinin kızıyım."

"Üstelik de çok tatlısın."

"Evan. Ciddi ol."

"Ciddiyim. Ne kadar ciddi olduğumu bilsen ödün kopardı."

Arabayı Mary Jo'nun evinin önüne park ettikten sonra ona döndü, "Beni kahve içemeye davet etmeyecek misin?"

"Gerçekten kahve içmek istiyor musun?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Mary Jo gülümseyerek.

"Seni öpeceğim, Mary Jo, ve doğruyu söylemek

gerekirse, bunu arabada yapamayacak kadar yaşlıyım. Onun için ya beni içeri davet edersin ya da sonuçlarına katlanırsın."

Mary Jo onu ikiletmedi. Evan arabadan inmesine yardım ettikten sonra koluna girdi ve birlikte eve doğru yürüdüler. Mary Jo kapıyı açtı, ama ışıkları yakmadı. Evan kapıyı hemen kapadı ve onu kollarında döndürüp sırtını kapıya yasladı.

Dudakları birleştiğinde Mary Jo titriyordu. Bu bir öpücükten çok yumuşak bir okşama gibiydi.

Evan elini onun boyun kıvrımına yerleştirerek saçlarını okşadı. İkinci öpüşmeleri her ikisini de nefessiz bırakmıştı.

Mary Jo kollarını onun boynuna dolayıp, ayak parmakları üzerinde yükselerek öpüşmelerine tutkuyla karşılık veriyordu. Uzun uzun öpüştükten sonra Evan yüzünü onun boynuna gömerek titredi.

Mary Jo ona sımsıkı tutunmasa, yere düşeceğinden korkuyordu.

"Hala durabilecek gücüm varken bu işe son versek iyi olur," diye fısıldadı Evan kendi kendine konuşur gibi. Nefes alışları düzensizleşmişti. Ondan uzaklaştı ve ellerini saçlarına daldırdı.

"Ben kahve yapayım, dedi Mary Jo." Işığı açtığında ikisinin de gözleri kamaştı.

Evan peşinden mutfağa gelip bir sandalye çekti. Oturduktan sonra Mary Jo'yu kucağına yerleştirdi. "Kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz gerek."

Ne cevap vereceğini bilemeyen Mary Jo ellerini onun omuzlarına yerleştirdi. Yenilenen sevgilerine ve aralarındaki çekimin yoğunluğuna kendini kolaylıkla kaptırabilirdi. Ancak daha önceki iyimserliğine

rağmen gerçeğe gözlerini kapayamayacağının da farkındaydı.

Evan bir süre sonra gitti. Verdiği iyi geceler öpücüğü ertesi sabaha kadar sıcaklığını koruyacak kadar içtendi.

Cumartesi günü saat on ikide yat kulübünde buluştular. Güzel bir yemek yedikten sonra tekneyle açılmayı planlıyorlardı. Evan kendisini çarşamba günü davet ettiğinden beri, Mary Jo bu anı iple çekiyordu.

Garson onu Evan'ın bahçede oturmakta olduğu masaya götürdü. Kırmızı, sarı ve mavi çizgili şemsiyeler, yemek yiyenlerin neşeli uğultuları ve marinanın nefes kesen manzarası oraya bir festival yeri havası veriyordu.

Evan ayağa kalkıp Mary Jo'nun sandalyesini çekti. "Hiç bu kadar güzel göründüğünü hatırlamıyorum."

Bu Evan'ın daha önce yüzlerce kez söylediği bir cümle olmasına rağmen, Mary Jo'nun hoşuna gidiyordu.

"Bunu bütün kadınlara söylüyor olmalısın." Mary Jo gülerek keten peçeteyi kucağına yerleştirdi. "Çok iyi bir yalancısın. Bu kadar inandırıcı yalanlar söyleyebildiğine göre iyi bir politikacı olacaksın demektir." Mary Jo şaka yapıyordu, ama daha kelimeler ağzından çıkarken kabalık ettiğini fark etti. Evan'ın babası politikacıydı! "Ah, Evan, çok özür dilerim."

Evan güldü. "Söylediklerine babam da çok güler-di."

"Ona söylemeyeceğine söz ver."

"Bu, sessiz kalmak için bana ne sunacağına bağlı."

Mary Jo gülümseyerek ağabeylerinin her zaman kendisine söyledikleri cümleyi tekrarladı. "Yaşamana izin vereceğim."

Evan başını arkaya atıp kahkahalarla güldü.

"Evan?" Kadın sesi Mary Jo'nun arkasından gelmişti. "Seni burada görmek ne hoş bir sürpriz."

"Anne," dedi Evan ayağa kalkıp annesinin yanağına bir öpücük kondururken. "Mary Jo Summerhill'i hatırlıyorsun, değil mi?"

YEDİNCİ BÖLÜM

"Elbette Mary Jo'yu hatırlıyorum," dedi Louis Dryden neşeyle. "Seni tekrar görmek ne güzel."

Mary Jo, karşısındaki kadının yıllar önce hayatının akışını değiştiren kadın olduğunu düşünerek tedirgin oldu. Kendisine, Evan'ı gerçekten seviyorsa nişanlarını geciktirmesi gerektiğini söyleyen kadın. Tabii, bu kadar açık kelimeler seçmeyecek kadar akıllıydı ama mesajını iletmişti.

"Tekrar görüşmeye başladığınızı bilmiyordum," diyerek konuşmaya devam etti Louis. "Ne... sürpriz."

Mary Jo onun hoşnutsuzluğunu hemen sezdi. Ancak yaşadığı şaşkınlığı ve hoşnutsuzluğu herkesinin önünde, hele de yat kulübünün ortasında göstermeyecek bir kadındı.

Evan uzanıp Mary Jo'nun elini tuttu. Gözlerinde sıcak bir gülümseme vardı. "Mary Jo bu yaz benim yanımda çalışıyor."

"Bunu... bunu bilmiyordum."

"Bize katılmak ister misin?" diye sordu Evan gözlerini Mary Jo'dan ayırmadan. Kibarlık gereği yaptığı daveti annesinin reddetmesini beklediği anlaşılıyordu.

"Belki başka zaman. Jessica'nın annesiyle yemek yiyeceğim. Andrew'in birinci yaş günü için parti vermeyi düşünüyoruz. İkimizin de tek torunumuz hakkında neler hissettiğimizi biliyorsun."

"Hem de çok iyi biliyorum. Bana kalırsa, ya Damian ya da ben kısa bir süre içinde aile ağacına yeni bir üye katmalıyız."

Mary Jo utanç dalgasının kulaklarını kıpkırmızı kestiğini hissetti. Evan onunla evlenmeyi düşündüğünü açıkça belirtmiş oluyordu. Annesinin bu konuda bir yorum yapmasını bekledi.

"Bu harika olur, Evan," dedi Louis Dryden. Evan annesinin sesindeki hoşnutsuz tonlamayı hissetmemişti belki, ama Mary Jo fark etmişti. Her şey üç yıl önceki gibiydi.

Louis özür dileyip hızla kulüpten içeri girdi. Mary Jo'nun keyfi kaçmıştı. Yine de yemek boyunca eğleniyormuş gibi yapıp tatsız karşılaşmayı unutmaya çalıştı. Kalbi Evan ile birlikte güzel bir gün geçirmeyi istiyordu. Denize açılmaktan en az Evan kadar hoşlanıyordu ve körfeze açıldıkları zaman her şeyi unutacağını umuyordu.

Tekneyi çalıştırmak için gerekli hazırlıkları birlikte yaptılar. Yelkenleri açma işi tamamlanınca Mary Jo Evan'ın yanına oturdu. Rüzgar saçlarını dağıtırken, ılık güneş içini ısıtıyordu. Su üzerinde bir sağa bir sola zik zak çizerek açıldılar.

"Susadın mı?" diye sordu Evan.

"Soğuk bir şeyler içebilirim."

"Harika. Aşağı inmişken bana da bir kutu getirebilir misin?"

Mary Jo onun kendisini kurnazca tuzağa düşür-

mesine gülerek göğsüne hafif bir yumruk indirdi. Aşağı inip iki *Cola* ile geri döndüğünde Evan'ın yanında durdu.

Evan kolunu omuzuna dolayınca başını onun göğsüne dayadı ve birlikte tekneyi idare ettiler. Mary Jo dümeni gereğinden fazla kırdığında Evan ellerini onun ellerinin üzerine yerleştirip tekrar rotalarına dönmelerini sağlıyordu.

Evan ile konuşmak, ilk tanıştıklarından beri çok kolay olmuştu. Evan rahat, cana yakın, açık görüşlü ve zekiydi. Ama o gün üzerinde garip bir sessizlik vardı. Mary Jo onun annesiyle yat kulübündeki karşılaşmalarını düşündüğünden kuşkulanıyordu.

"Çok huzur verici, değil mi?" diye sordu Mary Jo birkaç dakikalık sessizliğin ardından.

"Hayatımın en özel anlarını bu teknede geçirdiğimi düşünüyordum. Buraya hep huzur bulmak için gelmiş ve aradığımı bulmuşumdur."

"Bana tekne kullanmayı öğrettiğin için sana minnettarım."

"Tekneyi biz... biz ayrıldıktan sonra da birkaç kez çıkardım." Evan onu daha sıkı kavradı. "Seni çok özledim, Mary Jo," diye fısıldadı çenesiyle onun alnını okşarken. "Sensiz dünyam bomboştu."

"Benim de," diye itiraf etti Mary Jo.

"Bir süre önce Earl Kress büroma geldiği zaman, senin evlenmemiş olduğunu söyledi. Ondan sonra seni bir daha aklımdan çıkaramadım. Sevdiğin adamla aranızda neler olduğunu merak ettim. Seni bulmak ve konuşmak istiyordum. Senin hayatına tekrar girebilmek için kafamda yüzlerce senaryo yazdım."

"N... neden hiçbirini uygulamadın?" Mary Jo

onun kollarındayken ayrılmalarına neden olan sorunları unutuyor ve kendini güvenlikte hissediyordu. Geçmişle baş edebilirdi. Onu asıl korkutan gelecekti.

"Gururumdan," dedi Evan yavaşça. "Ve seni cezalandırmak istedim. Sana kendi çektiğim acıları yaşatmak istedim. Bir gün ofisime çıkageldiğinde, benim yanımda çalışman için ısrar ettim. Mrs. Sterling'in yerine bakacak bir sekreter bulmuştum bile, ama seni bu işi kabul etmeye zorlayacak fırsatı yakalayınca kullanmadan edemedim."

Bu Mary Jo'yu şaşırtmadı. Evan işi önerdiği anda niyetinin ne olduğunu anlamıştı. Mary Jo'nun ona yaptığı eziyetin intikamını alacaktı. Ve ilk birkaç gün planını başarıyla uygulamıştı. Mary Jo eve ruhsal ve fiziksel olarak tükenmiş bir halde dönüyordu.

"Benim yerimde biraz daha güçsüz bir kadın olsaydı, güllerle birlikte öğle yemeği randevusu ayarlamasını istediğin an işi bırakırdı."

"Onlarla aşk ilişkim yoktu," diye itiraf etti Evan. "Hepsi akrabam."

"Biliyorum." Mary Jo başını arkaya atıp çenesinin altına bir öpücük kondurdu.

"Nereden biliyorsun?" Evan çok şaşırmıştı.

"Jessica söyledi."

"Umarım, kıskanmışsındır. Yoksa onca sıkıntıya boş yere girmiş olacağım."

"Kıskançlıktan kuduruyordum. Her öğle yemeği randevusuna gidişinde kendimi çılgınlar gibi işe veriyordum. Lütfen, Evan bana bunu bir daha yapma."

"Yapmam," diye söz verdi Evan. "Ama sen de Gary'yi kullanarak ikinci kez intikamını fazlasıyla aldın. O adamdan görür görmez nefret ettim. Ben an-

nenlerin evine giderek seni savunmasız bir zamanda yakalayacağımı umarken, sen kapıda erkek arkadaşınla birlikte beliriverdin."

"Gary'den hoşlanmadın mı?"

"Benim kadınımla çıkmadığı sürece sorun yok."

"Ama sanki okul arkadaşıymışsınız gibi samimi davrandın!"

"Kıskançlıktan kıvrandığımı sana gösteremezdim, öyle değil mi?"

Mary Jo onun kollarına daha da gömüldü. Üstlerinde uçmakta olan bir martının çığlığını duyunca başını kaldırıp berrak mavi gökyüzüne baktı ve aşklarını tekrar keşfetmiş olmanın mutluluğuyla gülümsedi.

"Geri dönebilir miyiz?" diye sordu Evan. "Sanki o yıllar hiç olmamış gibi davranıp bıraktığımız yerden başlayabilir miyiz?"

Mary Jo içindeki umudu tamamiyle bastıramıyordu. Gözlerini kapatarak yüzünü yalayan esintiyi hissetti. Yıllar kendisini değiştirmişti. Artık daha güvenli, olgun ve güçlüydü. Bu sefer mutluluğunu elinden kaçırmamak için mücadele edecekti.

Ancak emin olduğu bir şey vardı; Evan'ın hayatından tekrar çıkarsa, bunu asla gizlilik ve sessizlik içinde yapmayacaktı.

Evan'sız hayatına alışmaya çalışırken ne kadar acı çektiğini hatırladı. Gururu onu birkaç ay boyunca ayakta tutmuştu. Boston'un zengin ailelerinden birine mensup olmayabilirdi, ama utanılacak hiçbir şeyi de yoktu. Ailesiyle gurur duyuyordu ve işçi sınıfından geldikleri için kimseden özür dileyecek değildi.

Ancak gururu ortadan çekildiği zaman, içindeki

boşluk ve gerçekleşmeyen hayalleriyle baş başa kalmıştı.

Evan gibi hayatın kendisini sürüklemesine izin vermişti. Bir ölü gibi yaşamış, Evan'ın birkaç gün önce kendisini öpmesiyle tekrar can bulmuştu. Ona olan aşkını ve kaybettiklerinden duyduğu pişmanlığını hep içinde taşımıştı.

"Kendimize bir şans daha tanımalıyız," diye mırıldandı Evan. Sesindeki alaycılık kaybolmuştu. "Bunu sen de istiyor musun?"

"Evet. Oh, evet."

Evan onu Mary Jo'nun daha önce hiç tatmadığı bir tutku ve sevgiyle öptü. Mary Jo da onun öpücüğüne aynı yoğunlukta karşılık verdi. Uzun bir süre birbirlerinin kollarında kaldılar.

"Seni seviyorum, Mary Jo. Bu duygudan kurtulabilmek için ne kadar uğraştığımı tanrı bilir. Senden ayrıldıktan sonra Damian olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Ona hiçbir şey anlatmadığım halde, her şeyi anlamıştı."

Mary Jo arkasına dönerek onun beline sarıldı ve yüzünü göğsüne gömdü. Yaşadığı tüm acıları dindirebilmeyi istiyordu.

"Başka bir adama aşık olduğunu söylediğinde, ilişkimizin bittiğini kabul etmekten başka çarem kalmamıştı. Durumun senin için ne kadar zor olduğunu düşündüm. Benimle nişanlıyken başka birine aşık olmak, korkunç bir duygu olmalı."

Mary Jo'nun boğazından bir hıçkırık yükseldi. Başka bir adam olmadığını, yalan söylediğini açıklamak için bundan iyi zaman olamazdı...

"Bana ondan bahsetmek ister misin?"

"Hayır." Yalanını devam ettirmek zorundaydı. Bunu ona anlatamazdı. Yoksa Evan'ın annesini ele vermiş olurdu.

Evan serbest kalan koluyla onu omuzundan sımsıkı kavradı. "Beni yirmi yıl sonra şöminenin karşısında otururken hayal edebiliyor musun? Üzerimde smokinim ve ayaklarımın dibinde en sadık köpeğim, yanımda sen..."

Mary Jo kahkaha attı. "Seni smokin içinde düşünemiyorum."

"Peki, ya yedi odalı kocaman bir evde tek başıma yaşadığımı hayal edebiliyor musun?"

"Hayır."

"Peki, beni etrafımda bir sürü çocukla hayal edebiliyor musun?"

"Evet." Evan'ı, Andrew ve kendi yeğenleriyle birlikte gördükten sonra onun çocuklarla arasının çok iyi olduğunu anlamıştı.

"O zaman sorun yok," dedi Evan.

"Ne sorunu?" Mary Jo ona bakmak için başını kaldırdı. Evan tekneyi limana doğru çevirirken bakışlarını denize dikmişti. "Evleniyoruz. Hazırlıklı ol, tatlım, çok zaman kaybettik."

"Evan..."

"Hatırlarsan sana nişan yüzüğünü verdiğim gün ailemizi planlamıştık. Hatırlıyor musun? Hatta, ilk hamileliğinin tarihini bile saptamıştık."

Mary Jo başını salladı. O anıları beyninin derinliklerine gömmüştü.

"Aile kurmadan önce birkaç yıl beklemenin uygun olacağını düşünmüştük. İlk bebeğimizi bu yıl doğurman gerekiyordu. Takvimin gerisinde sayılırız!

Uzun bir balayına çıksak iyi olur."

Mary Jo güldü.

"En az iki ya da üç ay," diye devam etti Evan onun konuşmasını beklemeden. "Güney Pasifik adaları çok kalabalık olmaz. Kumsalda bir *bungalow* kiralarız. Gündüzleri kumsalda yürüyerek, geceleri de sevişerek geçiririz."

Evan çok hızlı gidiyordu. "Birkaç adım gerileyebilir misin? Sadık köpeğinle oturduğun bölümle torunlarımız arasındaki bölümü kaçırdım."

"Her şeyden önce," dedi Evan. "Dört çocuk konusunda kararımızı vermiştik, değil mi?"

"Evan!" Mary Jo gülmekten kendini alamadı.

"Bu konular çok önemli ve başka bir meseleye geçmeden önce bunları anlaşmaya bağlamak lazım. Ben altı çocuk istiyordum, hatırlıyor musun? Büyük aileleri severim. Ama sen sadece iki tane istiyordun. Biz de orta yolu bulup dört çocukta anlaşmıştık."

"Benim hatırladığım, senin beni gafil avladığındı."

"Ah, evimiz. Neredeyse unutuyordum. Geniş bir ev istiyordum. Misafirler ve yardımcılar için de odalarımız olacaktı. Günün sonunda çocukları teslim edip rahatlayabilmeliyiz, değil mi?"

"Ben kapalı yüzme havuzu, jimnastik salonu ve jakuziyi biraz abartılı bulmuştum."

Evan ev planlarını gösterdiği zaman Mary Jo onun dalga geçtiğini sanmıştı, ama kısa bir süre sonra ne kadar ciddi olduğunu anlamıştı. Evan şimdi de çok ciddiydi.

"Ben hala bizim için o evi inşa ettirmek istiyorum," dedi bakışlarını onunkilerden ayırmayarak. "Se-

ni seviyorum. Seni acı dolu üç yıl boyunca sevmeye devam ettim. Seninle hemen evlenmek istiyorum. Bana kalsa, evlilik cüzdanını çoktan almıştık bile."

"Sen delisin."

"Beni seviyorsun."

Mary Jo başını sallarken gözleri yaşlarla parlıyordu. "Evet. Seni çok seviyorum, Evan." Kollarını onun boynuna doladı. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Benimle evlenip üzüntülerimden kurtaracaksın."

Evan bunu ne kadar rahat söylüyordu. Mary Jo heyecana kapılmıştı, ama onun teklifini henüz kabul edemezdi. Öncelikle her ikisi için de doğru şeyi yaptığına inanması gerekiyordu.

"Dinle," dedi Evan aklına yeni bir fikir gelmiş gibi. "Gerekli işlemler tamamlanır tamamlanmaz, bizi evlendirebilecek bir hakim tanıyorum. Üç gün içinde özel bir tören düzenleyebiliriz." "Ailem ikimizi de vurur, Evan. Babamı beni koluna takıp rahibin önüne götürme zevkinden mahrum edersek, bizi asla affetmez."

Evan'ın yüzü asıldı. "Haklısın. Annem de çok bozulur. Sosyal olayları en ince ayrıntısına kadar planlamaktan hoşlanır." Sanki aklına çok keyifli bir şey gelmiş gibi sırıttı. "Babam onunla evlenmekle çok akıllıca bir seçim yapmış. Tam bir politikacı eşi."

Evan'ın sözleri Mary Jo'nun içini parçaladı. "Evan," dedi gözlerini ondan ayırmadan, "Ben annene hiç benzemiyorum."

"Bu da ne demek? Erkek çocuklar annelerine hayran olurmuş, ama o kadar da değil!"

"İyi bir politikacı eşi olamam."

Evan onun neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi baktı.

Mary Jo'ya sözlerini açıklamaktan başka seçenek kalmamıştı. "Çeşitli insanlardan, senin ileride politikaya atılmak istediğini duydum."

"İleride bir gün. Acelem yok. Ailem, özellikle annem bu alanda geleceğim olduğunu düşünüyor ama bu kısa zaman içinde olacak bir şey değil. Zamanı gelince de buna ikimiz birlikte karar vereceğiz. Şu an için son derece önemsiz bir konu."

Mary Jo bunu kabullenmeye niyetli değildi. "Evan, sana burada ve şimdi bu tarz hayattan nefret ettiğimi söylüyorum. Ben bu yaşam tarzına uygun biri değilim. Annen partiler ve demeçler vermeyi ve yaşamını böyle sürdürmeyi seviyor. Ben ise, yabancıların arasında huzursuz olurum."

"Pekala," dedi Evan. "O zaman ben de politikaya girmem. Sen benim için her şeyden daha önemlisin."

Bu sözler Mary Jo'yu teselli etmedi. Evan'ın bir gün fikrini değiştirmesinden ve kendisiyle evlendiğine pişman olmasından korkuyordu. Ve annesinin uğrayacağı üş kırıklığından.

"Gidip bizimkilerle konuşalım," dedi Evan onun yaşadığı fırtınalardan habersiz.

"Ne hakkında konuşacağız?"

Evan başını geriye atıp kaşlarını çattı. "Düğün hazırlıkları konusunda, başka ne olabilir? Annem kavga çıkaracak, ama en yakın akrabaların katılacağı küçük ve özel bir düğün istiyorum."

"Ah, Evan, lütfen bu işi aceleye getirme," diye yalvardı Mary Jo. "Bu hayatımızın en önemli kararı. İkimizin de iyi düşünmesi gerek."

Evan'ın gözleri kısıldı. "Düşünecek ne var bunda? Ben seni seviyorum, sen de beni. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Mary Jo ona inanabilmeyi ne kadar isterdi...

Whispering Willows'a gitmek Mary Jo'nun sandığından daha fazla cesaret gerektiriyordu. Bütün geceyi katıksız bir sevinç ve yoğun bir karamsarlık arasında gidip gelerek geçirmişti. Sabah uyandığında, Evan'ın annesini kesinlikle görmsi gerektiğine kara vermişti ama sorularına nasıl cevap vereceğini hala bilemiyordu.

Hizmetçilerden birinin kapıyı açmasını beklerken, karşısında Louis Dryden'i buldu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Mary Jo hemen. "Ama sizinle konuşmak istiyordum."

"Elbette." Louis, Mary Jo'nun göz alıcı eve girmesi için yana çekildi. Antrenin tabanı parlak mermerdendi ve tavandan da ihtişamlı bir kristal avize vardı.

"Kocamın ofisinde konuşsak daha iyi olur," dedi Louis koridorun sonundaki odaya ilerlerken. "Soğuk bir şeyler içmek ister misin? Ya da belki kahve?"

"Hayır, teşekkür ederim." Şöminenin karşısındaki birbirinin eşi iki yeşil deri koltuğa karşılıklı oturdular.

"Sanırım, beni dün Evan ile birlikte görünce şaşırdınız."

"Evet." Louis ellerini kucağında kenetlemişti. "Ancak oğlumun kiminle çıktığı beni ilgilendirmez."

"Haklısınız, ama herhalde Evan'ın başkasıyla birlikte olmasını tercih ederdiniz."

"Mary Jo, lütfen. Yıllar önce kötü bir başlangıç yaptığımızı düşünüyorum. Bu tamamiyle benim hatam. O gün düşüncesizce davranmıştım ve buna çok pişmanım. Seni çok üzdüğümü düşündüm ve inan bana sevgilim, kızım, niyetim asla bu değildi."

"Ben de geçmişi unutmak istiyorum," dedi Mary Jo gülümseyerek. "Üç yıl önce ben de ailenizin zenginliğinden ve sosyal pozisyonunun çok fazla etkisi altında kalmıştım. Hatalı olan benim."

"Çok zarifsin, canım."

"Evan'ı seviyorum," dedi Mary Jo konuya hemen girmenin daha iyi olacağını düşünerek. "Ve onun da beni sevdiğine inanıyorum."

"İkiniz için de çok sevindim." Sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

"Evan bana evlenme teklif etti," dedi Mary Jo gözlerini Louis'den bir an olsun ayırmadan.

"Çok sevindim." Yüzünde zarif bir gülümseme vardı. "Gün kararlaştırdınız mı? Umarım, düğünü planlamak için en az bir yıla ihtiyacımız olacağının farkındasınızdır. Bu tür olaylar zaman ve dikkatli hazırlık ister."

"Evan ve ben aile arasında bir düğün istiyoruz."

"Hayır," dedi Louis kararlı bir şekilde. "Bu mümkün değil."

"Neden?" Mary Jo onun sesindeki hiddetten ürkmüştü.

"Benim kocan senatördür. Kocamın pozisyonundaki bir adamın oğlu gizlice evlenemez."

Mary Jo gizlilikten bahsetmemişti, ama tartışmak istemiyordu. "Ben kalabalık bir aileden geliyorum, Mrs. Dryden. Biz..."

"Sanırım, on kişi filandınız." Eliyle havada belirsiz bir işaret yaptı.

Mary Jo öfkelenmişti. Louis Dryden ailesinden geniş, mutlu bir aile olarak değil, sanki bir ağıl dolusu hayvandan bahseder gibi davranıyordu.

"Söylemek istediğim," diye başladı Mary Jo öfkesini bastırmaya çalışarak. "Ne ailem ne de ben büyük ve pahalı bir düğünü kaldıramayız."

"Elbette," dedi Louis. Rahatlamış görünüyordu. "Ailenin bu kadar büyük bir işin maliyetini yüklenmesini bekleyemeyiz. Walter ve ben faturayı seve seve üstleniriz."

"Teklifiniz için teşekkür ederim, ama cömertliğinizi kabul edebileceğimizi sanmıyorum. Geleneklere göre, düğünü gelinin ailesi yapar ve babam da geleneklerine çok bağlı bir insandır."

"Anlıyorum." Mrs. Dryden alt dudağını ısırdı. "Gururunu kırmamanın bir yolunu bulabiliriz. Erkekler böyle konularda çok sabit fikirli olurlar." İlk defa sesinde dostça bir tonlama vardı. "Ben bir şeyler düşünürüm. Bu işi bana bırak."

"Anlamadığınız bir şey var. Büyük bir düğünü ben de istemiyorum."

"Ama istemelisin. Sana bunun neden gerekli olduğunu açıkladım. Bu işi aceleye getirerek bir skandala neden olmak istemeyiz. Bu durum, kocam ve Evan'ın politik geleceğine zarar verebilir." "Skandal mı?"

"Sevgili kızım, kabalık etmek istemem ama Walter'a karşı kullanabilecekleri en ufak bir haber kırıntısının üstüne atlayabilecek insanlar var."

"Ama ben Evan ile evleniyorum, Walter'le değil."

"Bunun farkındayım. Ama bu meselelerin incelikle halledilmesi gerektiğini anlamıyorsun. Hemen plan yapmaya başlamalıyız. Açıklama yapılır yapılmaz sen ve ailen medyanın ilgi odağı haline geleceksiniz."

Mary Jo'nun başı dönmeye başlamıştı. "Yanılıyor olmalısınız. İnsanlar neden benimle ya da ailemle ilgilensinler ki?"

Louis elleriyle oynamaya başlamıştı. "Sanırım, bu konudan bahsetmenin bir sakıncası yok, ama senden bu bilgiyi etrafa yaymamanı rica edeceğim. Walter'in çok yakın bir arkadaşı önümüzdeki başkanlık seçimlerinde aday olacak. Partinin oylarını toplarsa Walter'den de yardımcılık görevini üstlenmesini istedi."

Mary Jo'nun başı ağrımaya başlamıştı.

"Kocam ve ben onu zor duruma sokacak şeylerden kaçınmalıyız.

"Düğünü erteleyebiliriz." Mary Jo şaka yapıyordu, ama Evan'ın annesi rahatlamış görünüyordu.

"Yapar mısınız?" diye sordu Lois umutla.

"Evan ile konuşurum."

Oğlunun adı geçince Louis Dryden kaşlarını çattı, "Onun da burada seninle birlikte olması gerekmiyor muydu? Nişanınızı o olmadan açıklaman biraz garip."

"Önce sizinle baş başa konuşmak istedim," diye açıkladı Mary Jo.

"Mükemmel bir fikir," dedi Louis Dryden başını sallayarak. "Evan ve kocamla konuşmadan önce seninle bazı konularda anlaşmaya varabilirsek her şey yolunda gidecektir."

"Mrs. Dryden ben yuva öğretmeniyim. Medyada

yer almaktan hiç hoşlanmayacağımı bilmenizi isterim."

"Sana yardımcı olmak için elimden geleni yaparım, Mary Jo. Eğer oğlumla evlenmeyi gerçekten istiyorsan, basını nasıl idare edeceğini öğrenmelisin. Sana onları kendi yararına nasıl kullanabileceğini, olumsuz bir durumu nasıl olumluya çevirebileceğini öğretirim."

Mary Jo'nun baş ağrısı gittikçe şiddetleniyordu. "Yeterince anlatabildiğimi sanmıyorum, Mrs. Dryden. Ben böyle bir pozisyona girmeyi reddediyorum."

"Reddetmek mi?"

"Evet, hayatımı başkalarından onay bekleyerek geçirmek istemiyorum. Ben küçük ve özel bir düğün istiyorum. Evan da bunu kabul etti."

"Peki, Evan politikaya atılınca ne olacak? İnan Mary Jo, politikacı eşinin görevleri de en az eşininki kadar ağırdır."

"Buna inanıyorum. Ama sizin tarif ettiğiniz türde bir yaşam sürdürmek istemiyorum. Evan bunu biliyor ve anlıyor. Ben böyle hissetmeye devam ettiğim sürece, Evan politikaya atılmayacağını söyledi."

Louis Dryden koltuğundan fırladı. "Bunu yapamazsın! Evan'ın geleceği politikada. Oğlumu bir gün Beyaz Saray'da göreceğimden eminim."

"Bunu Evan da istiyor mu?"

"Elbette. Kendin sor istersen. Babası ve ağabeyi ile bu konuyu defalarca konuştular. Eğer oğlum yeteneklerini fark edip hırslarını değerlendiremeyen bir kadınla evlenirse, hayatı mahvolur."

"Evan'ın doğru kadınla evlenmesi sizin onun için

çizdiğiniz gelecek açısından çok önemli, değil mi?"

Mrs. Dryden huzursuz görünüyordu. "Evet."

"Ve ben de o kadın değilim. İşte, sizinle bunun için konuşmak istemiştim."

Loius iç çekti. "Bunun farkındayım. Asıl sorun, bu konuda ne yapmayı düşündüğün."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Evan'ı seviyorum," diye üsteledi Mary Jo, ama Mrs. Dreyden'in gözünde sevginin yeterli olmayacağını biliyordu.

Mary Jo artık üç yıl önceki korkak kız değildi, ama gerçekler değişmemişti. Evan ile evlenirse onun parlak kariyerini mahvedecekti. Bu taşıyamayacağı kadar ağır bir yüktü.

Mary Jo kendini değiştiremezdi. Evan'dan da geleceğini feda etmesini beklemek haksızlık olurdu.

"Oğlumu sevdiğinden eminim."

"O da beni seviyor," diye ekledi Mary Jo. Başını dik tutuyordu. Yenilgiyi kabul etmeye hazır değildi. "Bir çözüm buluruz."

"Bundan eminim, hayatım. Haklısın. Bunları önce Evan ile konuşup bir karara varmalısınız."

Louis gri eteğindeki kıvrımı düzeltti. "Düşündüklerinin tersine, Mary Jo, oğlumla evlenmene kişisel olarak hiçbir itirazım yok. Ayrıldığınız zaman bunun yaptığımız küçük sohbetle bir ilişkisi olup olmadığını çok düşündüm. Bu nedenle gerçekten pişman ve üzgün olduğumu bilmeni isterim."

"Benim gözlerimi açmış olduğunuz kesin," diye kabul etti Mary Jo. Evan'ın annesinin son yıllarda bu yeteneğinden hiçbir şey kaybetmediği belli oluyordu.

"Burnunu her şeye sokan yaşlı bir kadın gibi göründüğümü biliyorum, ama umarım yaptığımız küçük konuşmayı ciddiye alırsın." Louis iç çekti. "Ben de Evan'ı seviyorum. Tanrı bana harika bir aile verdi ve ben de çocuklarım için en iyisini istiyorum. Eminim, senin ailen de aynı şeyi hissediyordur."

"Haklısınız." Konuşmaları gittikçe dayanılmaz bir hal alıyordu. Mary Jo bir an önce oradan ayrılabilmeyi istedi. Endişelerini aktarmak, gelecekleriyle ilgili bir çözüm bulmak için Evan'dan başkasıyla konuşmakla hata etmişti.ı Ancak gerçekler içinde derin bir korku uyandırıyordu.

Mary Jo aniden ayağa kalkıp elini uzattı. "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Eminim, sizin için de zor bir konuşma olmuştur. Ama ortak bir yanımız var, Mrs. Dryden. İkimiz de Evan'ı seviyoruz. Sizin ilginiz ve sevginiz olmasaydı Evan bugünkü gibi bir insan olmazdı. Gururlanmak hakkınız."

Evan'ın annesi Mary Jo'nun elini iki eliyle birden kavradı ve birkaç dakika boyunca sıkıca tuttu. "Çok teşekkür ederim. Görüşmeye devam edelim, olur mu?"

Mary Jo başını salladı. "Eğer isterseniz."

Mrs. Dryden onunla birlikte dışarı çıkıp arabasını park ettiği yere kadar geçirdi.

Mary Jo genellikle ailesinin pazar yemeklerini

kaçırmazdı. Ama o hafta gitmeyecekti. Düşüncelerini yoluna koyabilmek için zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünerek marinaya gitti. Arabasını park ettikten sonra ağır adımlarla deniz kenarına yürüdü. Okyanustan esen taze rüzgar iyot kokuyordu. Düşünmek için Evan ile birlikte en mutlu saatlerini geçirdiği marinadan daha iyi bir yer seçemezdi.

Bir banka oturup ne kadar süre okyanusa baktığını bilmiyordu. Zaman önemini yitirmişti. Teknelerin marinaya giriş ve çıkışlarını seyretti. Bulutlanan hava, karanlık ruh haline çok uyuyordu.

Ayağa kalkarak iskeleyi arşınlamaya başladı ve Evan'ın annesiyle yaptığı konuşmayı tekrar tekrar düşündü. Evan ile konuşmadan hiçbir çözüm bulamayacağına karar verince adımları yavaşladı.

Bir telefon bulup Evan'ı aradı.

"Mary Jo. Tanrı'ya şükürler olsun! Nerelerdeydin?" diye sordu Evan. "On beş dakikada bir evini arıyorum. Sana harika haberlerim var."

"Ben... yapmam gereken önemli bir iş vardı," dedi kısaca. Evan'ın sesi son derece heyecanlı geliyordu. "Neymiş bakalım iyi haberlerin?"

"Seni görür görmez anlatacağım."

"Dışarıda buluşmak ister misin?"

"Rowe's Wharf'a ne dersin? İskelede yürüyüş yapabiliriz. İstersen akvaryumu da ziyaret edebiliriz. Oraya yıllardır gitmedim. Acıkınca da bir balık lokantasına girip bir şeyler atıştırırız."

"Harika," dedi Mary Jo yeterli şevki göstermeyi beceremeyerek.

"Mary Jo?" Evan'ın sesi yükselmişti. "Ne oldu? Se-

sin kötü geliyor."

"Konuşmamız gerek."

"Pekala. Seni almamı ister misin?" Mary Jo teklifini reddedince, "Yarım saat sonra orada buluşuruz," dedi.

"Tamam." Kendisi bütün dünyası dağılmak üzereymiş gibi hissederken, Evan'ın bu kadar mutlu olması dayanılır gibi değildi.

Evan ile konuşmasını bitirdikten sonra annesini arayıp yemeğe gelemeyeceğini bildirdi. Marianna ters bir şeyler olduğunu anında anlamıştı, ama Mary Jo ona her şeyi daha sonra anlatacağına söz verdi.

Mary Jo sözleştikleri yere geldiğinde, Evan rıhtımda onu bekliyordu. Mary Jo kendisine doğru yaklaşırken yüzü aydınlandı ve elini ona uzattı.

Parmakları birbirine dokunduğunda, Mary Jo anında rahatladığını hissetti. Bir an sonra da onun güvenli kollarının arasındaydı. Evan sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi sımsıkı tutuyordu. Mary Jo da onun koruyucu kollarından hiçbir zaman ayrılmak istemiyordu.

"Seni özledim," diye fısıldadı Evan.. "Hem de çok özledim." Ellerini sevgiyle Mary Jo'nun rüzgarda dağılan saçlarında dolaştırdı.

"Dün neredeyse bütün günü beraber geçirdik."

"Seni seviyorum, Mary Jo. Bunu asla unutma."

Sözleri çok rahatlatıcıydı. Yüzünü boynuna gömerek ona sımsıkı sarıldı. Birlikte mutluluğu bulabileceklerine inanmaya çok ihtiyacı vardı.

"Hadi, bana haberini söyle," diye mırıldandı Mary Jo. Evan onu serbest bıraktı, ama elini kolunun

üstüne koydu ve bastırdı. Gözleri heyecanla parlıyordu.

"Damian ve ben dün gece uzun uzun konuştuk. Jessica ile ikisi çok sevindiler."

"Onlara benim adıma teşekkür et," dedi Mary Jo. "Hadi, haberini söyle." =na yaslandı ve rıhtımı ağır ağır adımlamaya başladılar.

"Pekala. Pekala. Damian son birkaç haftadır kilit noktalardaki adamlarla görüşmeler yapıyordu. Genel kanı, politik arenaya çıkma vaktimin geldiği yönünde."

Mary Jo karnına bir yumruk yemiş gibi oldu. Bir an donakaldı. Nefes bile alamıyordu.

"Şimdi mi?" diyerek onun sözünü kesti. "Ama... sandım ki..."

"Gelecek yılın seçimlerini tartışmak için çok erken olduğunu biliyorum," diye devam etti Evan yüzü enerjiyle parlarken. "Ama yapmamız gereken çok iş var. Yılın başına kadar adaylığımı koymak zorunda değilim, ama o zamana kadar yapmam gereken çok iş var."

"Hangi göreve adaylığını koyacaksın?" Kafası sorular ve şüphelerle doluydu. Midesindeki yanma geçmek bilmiyordu. Vücudu hem buz kesmişti hem de yanıyordu.

"İl meclisi üyeliğine aday olacağım. Bundan daha çok hoşlanacağım bir iş düşünemiyorum, Mary Jo," dedi yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "O kadar çok idealim var ki. Üstelik, çok zamanım var ve çalışmaktan yılmam." Mary Jo'nun elini dudaklarına kaldırıp parmaklarını öptü. "Bu nedenle mümkün olan en kı-

sa zamanda evlenmemizi istiyorum. Birlikte çalışacağız, yan yana, tıpkı babam ve annem gibi."

"Ben..."

"Öğretmenlik işini bırakman gerekecek."

Mary Jo'nun içinden o kadar çok şeye itiraz etmek geçti ki, hangisini önce söyleyeceğini bilemedi. "Neden öğretmenliği bırakmam gerekiyor?"

Evan bu soruya şaşırmış gibi baktı. "Artık çalışman gerekmiyor. Üstelik sana ihtiyacım olacak. Görmüyor musun, tatlım? Bu sadece bir başlangıç. Önümüzde yepyeni bir hayat uzanıyor."

"Bu konuyu ailenle görüştün mü?" Mary Jo, Mrs. Dryden'in haberi olması gerektiğini düşündü.

"Bu sabah babamla konuştuk. O da Damian'a katılıyor. Zamanlama çok iyi. Birkaç yıl sonra belediye başkanlığına aday olmam gerektiğini düşünüyor, ama bence işleri aceleye getirmenin anlamı yok. Daha henüz meclise bile seçilmiş değilim."

"Annen ne dedi?"

"Babamın onunla konuşmaya fırsat bulup bulmadığını bilmiyorum. Neden sordun?"

"Ben... onu ziyarete gittim," dedi Mary Jo bakışlarını denizden ayırmadan. Boston Limanı'na bakmak sevdiği adama bakmaktan daha kolaydı.

"Anneme mi gittin?" Evan durdu. "Whispering Willows'a mı?"

"Evet."

Evan'ın kaşları havaya kalktı. "Neden annemi ziyarete gidesin ki?"

Mary Jo derin bir nefes alıp göğsü ağrıyana kadar içinde tuttu. "Bilmen gereken bir şey var, Evan.

Sana uzun zaman önce söylemem gereken bir şey." Mary Jo devam etmekte güçlük çekerek sustu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi gergindi. "Üç yıl önce nişanımızı bozmamın nedeni başka bir adam değildi. Hiçbir zaman başka bir erkek olmadı. Büyük bir yalan uydurdum.

"Yalan söylediğim için üzgünüm ve bu kadar korkakça bir yöntem seçtiğim için senden özür dilerim. Böyle bir şeyi hak etmemiştin, ama ben sana doğruyu söyleyecek kadar güçlü ve olgun değildim."

"Peki gerçek neydi?"

Mary Jo onun da gerginleştiğini hissediyordu.

"Hiçbir şey anlamıyorum." Evan sinirlenmeye başlamıştı ve Mary Jo onu suçlayamazdı. "Baştan başlasan iyi olur," diye önerdi Evan uzun bir sessizlikten sonra.

"Her şey, ailenle akşam yemeği yediğimiz akşam başladı. Senin zengin olduğunun farkındaydım, ama ailenin ne kadar etkili olduğunu bilmiyordum. Saf ve tecrübesizdim ve annen... bana bazı gerekli soruları sorduğunda evliliğimizin yürümeyeceğini anladım."

"Ne gibi 'gerekli' sorular?" Kelimeleri öfke doluydu.

"Evan, lütfen, bunun hiç önemi yok."

"Elbette var!"

Mary Jo bir an için gözlerini kapadı. "Ailem, geçmişim ve politikacı karısı olup olamayacağımla ilgili sorular sordu. Senin doğru kadınla evlenmenin ne kadar önemli olduğundan bahsetti."

"Galiba annemle konuşmamız gerekecek."

"Sinirlenme, Evan. Annen sadece daha önce düşü-

nemediğim bazı gerçeklere dikkatimi çekti. Çok az ortak yanımız var. Ailelerimiz arasında da dağlar kadar fark var. Zamanla benimle evlendiğine pişman olmandan korkuyordum."

Evan homurdandı. "Demek onun için bu aptal yalanı uydurup hayatımdan çıktın ve beni korkunç bir halde bıraktın..." Evan sanki düşündüğünden fazlasını söylemiş gibi sustu.

"Aptalca davrandım... biliyorum. Ama ben de çok kötü günler geçirdim, Evan. Çünkü seni çok seviyordum ve hala seviyorum."

Evan derin bir iç çekti. "Dürüstlüğünü takdir ediyorum, Mary Jo, ama bütün bu saçmalıkları artık geride bırakalım. Şu anda birlikteyiz ve önümüzdeki elli yılı da beraber geçireceğiz. Önemli olan tek şey bu."

Gözyaşları Mary Jo'nun gözlerini yakıyordu.

"Ancak açık olan bir şey var ki," diye devam etti Evan. "O da, sevgili annemle ciddi bir konuşma yapmam gerektiği."

"Evan, onu suçlaman gereksiz. Yalan söyleyerek senden ayrılmak fikri benimdi. Ama böyle bir şey tekrar olmayacak."

"Senin ikinci bir defa hayatımdan kolaylıkla çekip gitmene izin vermeyeceğim."

"Ben de gitmeyi düşünmüyorum," diye fısıldadı Mary Jo. Evan kolunu omuzuna dolayınca Mary Jo da onun beline sarıldı. Bir an için birlikte olmanın tadını çıkardılar.

"Annenle yaptığım o ilk görüşmeden sonra tekrar konuşmamızın önemli olduğunu düşündüm," diyerek Louis Dryden'i ziyaret etmesinin nedenini

açıkladı. "O harika bir kadın ve seni çok seviyor."

"İyi. Ama bizim hayatımıza karışmasına izin veremem. Bunu henüz anlamamışsa, konuşmamız bittiği zaman anlayacaktır."

"Evan, lütfen! Bana gerçekleri göstermekten başka bir şey yapmış değil."

"Sana neler söyledi?"

"Daha önceki gibi sorular sordu."

"Mesela?"

"Bir an önce evlenmemizi istiyorsun, değil mi?"

Evan başını salladı. "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi." Başını eğerek onun dudağının kenarına küçük bir öpücük kondurdu. "Daha önce de söylediğim gibi, acısını çıkarmamız gereken üç koca yıl var. Boş odaları olan o evi aklından çıkarma."

Mary Jo yaşadığı acıya rağmen gülümsedi. "Annen küçük ve özel bir düğünün babana zarar verebileceğini söyledi."

"Bu kimin düğünü?" diye bağırdı Evan. "Her şeyi kendi istediğimiz gibi yapacağız, tatlım. Sakın endişelenme."

"Annen haklı olabilir, Evan."

"Sen de bin kişilik davetiye gönderilen bir düğün mü istiyorsun?" diye sordu Evan şaşkınlık içinde.

"Hayır. İstediğim kesinlikle bu değil. Ama diğer taraftan da, babana zarar verecek bir şey yapmak istemem."

"Bana güven, hayatım, öyle bir şey olmayacak." Mary Jo'ya sevgiyle sarıldı. "Şimdi, dinle beni. Evleneceğiz ve istediğimiz gibi bir düğün yapacağız. Anne-

min de bunu kabul etmekten başka seçeneği olmayacak. O her zaman pireyi deve yapar. Endişelenmekten hoşlanır. Bu devirde böyle şeyleri dert etmek saçmalık."

"Ama..."

Evan onu öperek susturdu. "Seni seviyorum, Mary Jo. Bana kalsa Las Vegas'a giden ilk uçağa atlayıp seninle bu akşam evlenirdim."

"İnsanlar dedikodu yapabilirler."

"İyi. İsmim ne kadar ortalıkta dolaşırsa o kadar iyi olur."

Mary Jo kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Ona inanmayı o kadar çok istiyordu ki, cevaplarını sorgulamayı düşünmedi bile.

"Her şey halloldu. Gerekli işlemleri tamamlar tamamlamaz evleniriz. Annem istediği kadar olay çıkarabilir."

"Konuşmamız gereken başka şeyler de var."

"Ne gibi?" Evan'ın ses tonunda bir bıkkınlık seziliyordu.

"İl meclisi seçimleri konusunda çok heyecanlısın, değil mi?"

"Evet," diye kabullendi Evan hemen. "Bu istediğim bir şey ve savaşmaya hazırım. Olumlu değişiklikler yapabileceğime inanmasam, böyle bir göreve talip olmazdım."

Mary Jo onun yüzünü inceledi. "Peki, ya ben senin seçimlere katılmanı istemezsem?"

"Her şeyden önce neye itiraz ettiğini bilmem gerekir."

"Sana kendimi spot ışıklarının altında rahat his-

setmediğimi hatırlatırsam? Ayrıca, bu konuyu dün de tartışmıştık. Akvaryumda yaşamaktan hoşlanacağımı hiç sanmıyorum."

"Öyle olmayacak," diye itiraz etti Evan.

Mary Jo'nun gülümsemesi hüzünlüydü. Evan anlamıyordu. O böyle bir dünyada doğmuş ve buna alışmıştı.

"Öyle olacak, Evan. Kendini kandırma."

"O zaman alışırsın," dedi Evan inanılmaz bir güvenle.

"Alışır mıyım? Ya alışamazsam? O zaman ne olacak? Seni utandırabilirim. Ailem de seni utandırabilir. Sana bir örnek vereyim. Babamın yaşadığı yatırım problemine çok sinirlenen Jack ve Rich, Adison'un ofisine gidip olay çıkardılar. Eğer biz müdahale etmeseydik hapse girmiş olabilirlerdi. Basın böyle bir haberi öğrenince bayram yapardı."

"Abartıyorsun."

"Belki," dedi Mary Jo ve arkasından üstüne basa basa ekledi. "Ama sanmıyorum."

"Mary Jo, lütfen..."

"Farkına varamadıysan söyleyeyim, ilgi odağı olduğum zaman kızarmak gibi kötü bir alışkanlığım var. Ben senin annen gibi bir kadın değilim. Ben onun yaptıklarını yapamam, Evan. Mutsuz olurum."

Evan hiçbir şey söylemedi, ama dudakları gerilmişti.

"Bencil ve ilgisiz olduğumu düşünebilirsin ama bu doğru değil. Ben sana uygun bir kadın değilim."

"Çünkü bunu sana annem söyledi."

"Hayır. Sadece kim ve ne olduğumu biliyorum."

Evan derin bir iç çekti. "Kafanda tüm bunları çözüme bağlamışsın bile."

"Bir şey daha var. Ben iyi bir öğretmenim ve işimi çok seviyorum. Evlendikten sonra da yuvadaki işime devam etmek isterim."

Evan ondan birkaç adım uzaklaştıktan sonra ensesini ovuşturdu. "O zaman bana söyleyecek hiçbir şey kalmadı, değil mi? Damian'ı arayıp her şeyin bittiğini söyleyeceğim. Seçimlere katılmam."

"Ah, Evan." Mary Jo ağlama krizine kapılmak üzereydi. "Anlamıyor musun?" dedi hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak. "Seni hayallerinden uzak tutacağımı bile bile evlenemem. Beni şimdi seviyor olabilirsin, ama ileride pişmanlık duymaya başlarsan bu ilişkimizi mahvedecektir."

"Sen benim için politik görevlerden çok daha değerlisin," dedi Evan sert bir şekilde. "Haklısın, Mary Jo, bana politikaya atılmam konusunda neler hissettiğini söyledin ve ben de bunu fazla ciddiye almadım. Senin duygularını hesaba katmamakla hata ettim."

Mary Jo onun kendini isteyerek feda etmesi karşısında gözlerini kapadı. "Bu iş yürümez, Evan. Ailene de acı çektirmiş olacağız. Politikaya atılmak yalnız senin değil, onların da rüyası."

"Ailemi ikna edebilirim."

"Hayır." Artık yaşlar yanaklarından süzülmeye başlamıştı. "Daha kaç kere söyleteceksin. Ben sana uygun bir kadın değilim."

"Sen benim kadınımsın." Evan onu omuzlarından sıkıca kavrayıp kendine çekti. "Artık bu saçmalıkları daha fazla dinlemeyeceğim. Birbirimizi çok uzun za-

mandır seviyoruz. Birlikte olmak için yaratılmışız."

Mary Jo tekrar gözlerini kapadı. "Dışarıda bir yerlerde doğru aileden gelen sana uygun bir kadın vardır. Senin hayallerini ve hırslarını paylaşacak, seninle birlikte çalışacak bir kadın. Seni... seni sevecek bir kadın."

"Bunları söylediğine inanamıyorum." Evan onu canını yakacak kadar sıkı tutuyordu, ama bunun farkında değildi. "Sevdiğim sensin. Seninle evlenmek istiyorum."

Mary Jo üzüntü içinde başını iki yana salladı.

"Böyle bir kadın varsa neden ona aşık olmadım? Üç yıldır onunla neden karşılaşmadım?"

"Çünkü gözlerin kapalıydı. Çünkü etrafına bakamayacak kadar acı doluydun."

"İstediğin bu mu? Sanki birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyormuşuz gibi, ikinci defa çekip gidecek misin?"

"Hayır," diye itiraf etti Mary Jo. "Bu beni öldürüyor. Sana layık bir kadın olabilmek için her şeyimi verirdim, ama ancak kendim olabilirim. Beni olduğum gibi kabul etmeni istediğim zaman da... senin olmadığın biri gibi davranman gerek."

"Bunu yapma," dedi Evan dişlerinin arasından. "Bir yolunu bulacağız. Şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda değiliz." Bir an için sustu. "Yarın sabah tekrar konuşuruz. Tamam mı?"

Ertesi sabah Mary Jo ofise girdikten hemen sonra Evan aradı ve gecikeceğini söyledi. İlk iki randevu-

sunu tekrar ayarlamasını isterken, sesi sakin ve kontrollü çıkıyordu.

Mary Jo kendini bir yabancıyla konuşuyormuş gibi hissetti. Ama hemen işe koyularak kendini avutmaua çalıştı.

Saat dokuz buçukta kapı açıldı ve içeri Damian girdi.

"Evan saat on bire kadar gelmeyecek," dedi Mary Jo.

"Evet, biliyorum. "Damian her zamankinin tersine düşünceli ve dalgın görünüyordu. "Evan'ı değil, seni görmeye geldim."

"Beni mi? Neden?"

"Evan dün hem Jessica ile hem de benimle konuşmak için geldi. Kafası karışıktı ve..."

"Mutsuzdu," diye tamamladı Mary Jo. Evan'ın neler hissettiğini çok iyi biliyordu çünkü kendisi de aynı şeyleri hissediyordu.

"Seninle konuşmam bir işe yarayacak mı bilmiyorum, ama denemem gerektiğini düşündüm. Kardeşim özel hayatına müdahale etmemden hoşlanmayacaktır. Evan seni gerçekten seviyor."

Mary Jo boğazının düğümlendiğini hissederek başını salladı. "Bunu biliyorum."

"Evan'ın söylediklerinden anladığım kadarıyla, seçimlere katılmaktan vazgeçmiş. Neden geri çekilmek istediğini de söyledi. Doğal olarak onu verdiği bir kararı desteklerim."

"Ama..."

"Ama geri çekilmesi çok yazık olur."

"Buna izin vermeyeceğim," dedi Mary Jo sakin

bir şekilde. "Ben de Evan'ı seviyorum ve onun için en iyisini istiyorum. Onun için en iyi olan da ben değilim, bunu da biliyorum."

"O buna inanmıyor, Mary Jo. Ben de inanmıyorum."

Mary Jo tartışmak istemedi. "Evan şimdi nerede?"

"Annem ve babamla konuşmaya gitti."

Louis Dryden oğlunun gözlerini açmayı başarabilecek tek insandı. "İkimizin de düşünmek için zamana ihtiyacımız var," diye mırıldandı Mary Jo. "Bana gelmene çok sevindim, Damian, ama Evan ile aramızda geçenler bizi ilgilendirir."

"Benim fikrimi sormadın, ama ben yine de söyleyeceğim. Çabuk vazgeçme."

"Vazgeçmem."

Evan saat on biri geçerken geldiğinde, Mary Jo mektupları gözden geçiriyordu. Onu karşılamak için ayağa kalktığında ona bir bakış fırlattı ve, "İkinizle de savaşamam," dedi. Sonra da ofisine girip kapıyı kapattı.

Hareketleri kelimelerinden çok daha fazlasını açıklıyordu. Mary Jo yerine oturarak istifa mektubunu yazıp imzaladı. Ardından iş bulma kurumunu arayıp, akşamüstü gelecek geçici bir sekreter için gerekli işlemleri yaptırdı.

İşlerini tamamlayınca, kapıya hafifçe vurup Evan'ın ofisine girdi.

"Evet?"

Mary Jo onu ellerini arkasında kenetlemiş, pencereden dışarı bakarken buldu. İstifa mektubunu masanın üstüne bırakıp yanına gitti.

"Nedir o?"

"İstifa mektubum. Bir saat içinde yerime bir sekreter gelecek. Ona ofisi tanıtıp yapacağı işleri anlatacağım."

Mary Jo onun bir tartışma başlatacağını düşünmüştü ama Evan hiçbir şey söylemedi. Elini onun yanağına dayayıp gülümsedi. Yaşlar görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Elveda, Evan," diye fısıldadı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Aradan bir hafta geçmiş, günler birbirini kovalamış ve Mary Jo artık sabahla akşamı birbirinden ayıramaz olmuştu. Günün her saniyesi pişmanlık içinde geçiyordu.

Evan'dan gelen bir haberle, Adison Yatırımcılık'tan ana parayı faizle birlikte geri alabileceklerini öğrendiler. Ücretini uzun sürecek bir davaya göre hesapladığı için, bu durumda Mary Jo'nun ona hiçbir borcu kalmıyordu.

Mary Jo mektubu birkaç kez okuyup içinde bir mesaj bulmaya çalıştı. Hiçbir şey yoktu. Ellerini onun imzasının üzerinde sevgiyle dolaştırırken, yaşlar yanaklarından süzülüyordu. Onu çok özlüyor, kendini kaybolmuş ve bomboş hissediyordu.

Bir hafta daha geçti. Mary Jo'nun üzüntüsü hafiflememişti.

O sabah, yataktan geç kalkıp öğleden sonraya kadar hiçbir şey yemedi. Gecelikle televizyonun karşısına oturmuş, kuru mısır gevreklerini atıştırıyordu. Haftalardır alışverişe çıkmamıştı ve sütü biteli çok uzun zaman olmuştu.

Zil çaldığında Mary Jo kapıya boş bir ifadeyle baktı. Annesi ya da onu neşelendirmeyi kendilerine görev edinen yengelerinden biri olmalıydı. Beklenmedik zamanlarda gelmek için bir sürü sudan bahane uyduruyorlardı.

Ailesinin sevgisi ve desteği önemliydi, ama o anda Mary Jo 'nun istediği tek şey yalnız kalmak, mısır gevreklerini huzur içinde yemekti.

Kapıya gidip delikten baktı. Çok şık bir çanta gördü, ama sahibi göremeyeceği kadar uzakta duruyordu.

"Kim o?" diye seslendi.

"Jessica."

Mary Jo alnını kapıya yaslayıp inledi. Duygusal ve fiziksel olarak enkaz halindeydi. Görmek istediği en son insan Evan'ın akrabasıydı.

"Mary Jo, lütfen kapıyı aç. Konuşmamız gerek. Evan hakkında."

Başka hiçbir şey bu kadar etkili olamazdı. Mary Jo Evan'ın adını duyar duymaz kapıyı açtı.

"Nasılsın?" diye sordu Jessica içeri girerken.

"Göründüğüm kadar kötüyüm. Evan'a ne olmuş?"

"Sana olan." Jessica sallanan koltuğun üzerindeki kağıtları bir kenara koyup oturdu.

"Andy nerede?"

Jessica bacak bacak üstüne atıp hiç acelesi yokmuş gibi koltuğunu yavaş yavaş salladı. "Annem ona bütün gün bakacak. Ona doktorla randevum olduğunu söyledim. Aslında gerçekten de var, ama daha sonra. Sanırım, yine hamileyim." Gözlerinde mutluluk pı-

rıltıları vardı.

"Tebrikler." Mary Jo mutsuzluğuna rağmen arkadaşı adına çok sevinmişti.

"Beni hiç ilgilendirmediğini biliyorum," dedi Jessica sempatik bir şekilde. "Ama bana Evan ile aranızda geçenleri anlatmanı istiyorum."

"Evan'ın anlatmış olduğundan eminim." Mary Jo acı veren ayrıntıları anlatmaya hiç niyetli değildi. Üstelik anlatmak hiçbir işe yaramayacaktı.

Jessica güldü. "Evan mı anlatacak? Şaka ediyor olmalısın. Tek kelime bile etmedi. Damian ve ben olanları anlattırmaya çalıştık, ama başarılı olamadık."

"Onun için de bana geldin."

"Evet."

"Lütfen bunu yapma, Jessica," dedi Mary Jo gözyaşlarını bastırmaya çalışarak. "Çok acı veriyor."

"Ama birbirinizi çok seviyorsunuz."

"Bu nedenle ayrılmamız gerekiyor. İkimiz için de hiç kolay değil, ama böyle olması gerekiyor."

"İkiniz de aptalsınız. Evan ile konuşmak mümkün değil. Sen de ondan aşağı kalmıyorsun. İkinizi tekrar bir araya getirmek için ne yapmamız gerekiyor?"

"Mucize."

Jessica birkaç saniye bekledi. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır." Hiç kimsenin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve Mary Jo böyle yaşamaya devam edemeyeceğini düşünerek umutsuzluğa kapılıyordu.

"Emin misin?"

"Boston'dan ayrılmayı düşünüyorum." Bu fikir o anda aklına gelmişti, ama Mary Jo yapılacak tek şeyin

bu olduğuna kafası çok yattı. O şehirde, o eyalette sürekli Drydenler'le ilgili bir haber duyarak yaşayamazdı.

"Nereye gideceksin?" diye üsteledi Jessica.

"Kuzeybatı," diye cevap verdi yine düşünmeden. "Washington ya da belki Oregon'a gidebilirim. Oraların çok güzel olduğunu duymuştum." Ülkenin her yerinde öğretmene ihtiyaç olduğu için iş bulmakta güçlük çekeceğini sanmıyordu.

"O kadar uzağa mı gideceksin?"

Ne kadar uzaklaşırsa o kadar iyiydi. Ailesi bu konudan memnun kalmayacaktı, ama haftalardır ilk defa Mary Jo geleceğe yönelik plan yapıyordu.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Mary Jo. "Lütfen, bana bebeğin doğumunu haber ver."

"Elbette," dedi Jessica arkadaşına üzgün bir ifadeyle bakarken.

"Annemden gelecek yılın seçim sonuçlarını göndermesini isteyeceğim. Kalbim Evan ile birlikte olacak."

Jessica ile birbirlerine sarılıp vedalaştılar ve haberleşmek için birbirlerine söz verdiler.

Mary Jo kendine yeni bir hedef bulmuştu. Giyinip birkaç tane telefon görüşmesi yaptı ve kapıyı açıp güneşin içeri girmesine izin verdi. Öğlene kadar, son iki hafta boyunca yaptığından daha çok iş yapmıştı. Ailesine gideceğini açıklamak kolay olmayacaktı, ama kararını vermişti. O gün salıydı. Pazartesi sabahı yapacağı ilk şey, eşyalarını arabasına doldurup batıya doğru yola çıkmak olacaktı.

Mary Jo kararını açıklamaya fırsat bulamadan, ba-

bası arayıp çekinin geldiği haberini verdi. Ayrıca Evan onun ünlü bir yatırımcıyla ilişkiye geçmesini sağlamıştı.

"Harika," dedi Mary Jo göz yaşlarını bastırmaya çalışarak. Babasının sesindeki rahatlamayı duymak, onun için en büyük ödül olmuştu. Babası sadece parasını değil, kendine olan güvenini de kazanmıştı.

"Sizinle konuşmam gerek," dedi Mary Jo yüzleşmeyi daha fazla geciktirmek istemeyerek. "Birkaç dakika sonra orada olurum."

Konuşmaları iyi geçmedi. Zaten Mary Jo da öyle olmasını beklemiyordu. Ama Mary Jo kararından vazgeçmedi. Boston'dan ayrılıp kendine yeni bir hayat kuracaktı.

Ağabeyleri onun yanında yer almıştı. Jack onun kendi kararlarını verebilecek yaşta olduğunu söylüyordu.

Mary Jo gitmeden önceki cuma gününü annesiyle birlikte geçirdi. Marianna mutfakta salatalık soyarken, Mary Jo'nun kendisine bakmadığını düşündüğü anlarda da gözlerini siliyordu.

"Seni özleyeceğim."

Mary Jo'nun kalbi sızladı. "Ben de seni özleyeceğim, ama sanki benden bir daha haber alamayacakmışsın gibi davranma. Her hafta arayacağıma söz veriyorum."

"Evan ile konuştum," dedi annesi önemsiz bir konudan bahsedermiş gibi.

Mary Jo buz kesmişti.

"Boston'dan ayrılmaya karar verdiğini söyledim. Ne dedi biliyor musun?"

"Hayır."

"Senin en iyi kararı vereceğini söyledi." Kelimelerini dikkatle seçmek istercesine duraladı. "Pek kendinde değil gibiydi. O çocuk için endişeleniyorum. Ama senin için daha çok endişeleniyorum."

"Anne, ben iyiyim."

"Biliyorum. Sen bir Summerhill'sin ve bizler güçlü insanlarız."

Birlikte bir süre sessizce işe kouyuldular. "Evan ile aranızda neler geçtiğini hiç anlatmadın. Gerçi bir şey söylemene de gerek yoktu. Bu olanlarda ailesinin bir ilgisi olduğunu anlamak için de fazla bir şey bilmeye gerek yok."

Annesinin duyarlılığı Mary Jo'yu şaşırtmıştı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Posta geldi," dedi Norman Summerhill mutfağa girerek. Elindeki zarfları mutfak masasının üstüne yaydı. En üstteki zarf Mary Jo'nun dikkatini çekti. İade adresi bölümünde iflas idaresinin adı geçiyordu. Babası daha sonra zarfı açana kadar içinde ne olabileceğini tahmin edememişti.

"Bu neymiş acaba?" diye mırıldandı babası. Kolunu ileri doğru uzatarak mektubu okumaya çalıştı.

"Norman git de gözlüklerini al," dedi Marianna.

"Onlar olmadan da görebiliyorum." Mary Jo'ya göz kırptı. "Şunu okusana." Mary Jo mektubu alıp içeriğini gözden geçirdi. İflas masası onlara Adison Yatırımcılık adına mektup yazıyordu. İlişikte gerekli formlar ve listeler vardı. Formları gönderdiklerinde yatırım miktarlarına ilişkin dava başlatılacaktı.

Hukuki terimler Mary Jo'yu zorlasa da, Adison

Yatırımcılık'ın babasının parasını vermemiş olduğu açıktı.

Parayı veren Evan'dı.

"Önemli bir şey değil," dedi Mary Jo.

"O zaman at gitsin. Bugünlerde o kadar çok saçma sapan şey gönderiyorlar ki. Çevreciler bu kadar ağaç sarf edilmesi hakkında bir şeyler yapmalılar."

Mary Jo zarfı çantasına attı ve kısa bir süre sonra gitmek için izin istedi. Ne yapacağını bilmiyordu, ama orada kalmaya devam ederse gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu.

Evan kendisini sevdiği için böyle bir şey yapmıştı. Mary Jo ile böyle vedalaşıyordu.

Arkasından bir korna sesi gelince, Mary Jo o yöne doğru baktı ve üzerine doğru gelmekte olan arabayı fark edince eli ayağı dolandı.

Bir an sonra metalin metale çarpma sesi duyuldu. Ses kulaklarında patlarken, Mary Jo içgüdüsel olarak ellerini yüzüne götürdü.

Bayılmadan önce en son düşündüğü şey, ölüm oldu.

"Neden bana hemen haber vermediniz?" diye sordu boğuk bir erkek sesi.

Çok uzaktan gelen bu ses, Mary Jo'ya yavaş yavaş ulaşmıştı. Ses hem Evan'ınkine benziyor hem de benzemiyordu.

"Seni bulmaya çalıştık, ama sekreterin sana ulaşamadığını söyledi."

İkinci ses babasına ait olmalıydı. Ama onun sesi

de sanki bir kuyunun dibinden bağırıyormuşçasına, garip bir yankıyla geliyordu.

"Doktor beyin sarsıntısı geçirdiğini söylüyor. Kendinde değil, ama komada da olmadığını söylüyorlar."

"Yakında uyanır," dedi annesi yatıştırıcı bir tonla. "Otur ve rahatla. Her şey yoluna girecek. Mary Jo iyileşecek."

Mary Jo annesinin Evan'ı çocuklarından biriymişçesine rahatlatmaya çalıştığını fark etti.

"Başına ne yaptılar?"

"Saçlarını kazıdılar."

"Dert etme." Konuşan babasıydı. "Tekrar uzar."

"Sadece çok..." Evan cümlesini tamamlayamadı.

"İyi olacak, Evan. Onu böyle gördüğün için şaşırdığını biliyorum."

Mary Jo onu teselli etmek istedi, ama ağzını açamıyordu. Duyabiliyor, ama konuşamıyorsa bir sorun var demekti. Hareket etmek istediğinde, kolları ve bacakları işbirliğini reddettiler. Panik duygusu yükselirken ağrıları da yoğunlaştı.

Bir siyah bulut üzerinde uzaklaşırken, sesleri de duyamaz oldu. Onlara seslenmek, kendini toparlamak istiyordu ama gücü yoktu.

Mary Jo düzenli sesler duyuyordu. Bunun odayı arşınlayan birinin ayak sesleri olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı. Her kimse ya sabırsızdı ya da endişeli.

"Mary Jo nasıl?" diye sordu bir kadın sesi. Ses

uzaktan gelmesine rağmen son derece sakindi.

"Hiçbir değişiklik yok." Konuşan Evan'dı. Odayı adımlayan da o olmalıydı. Onun yanında olduğunu bilmek Mary Jo'nun içini rahatlattı. Evan yanındaysa iyileşebilirdi.

"Ne kadar zamandır buradasın?" Kadın sesi Jessica'ya ait olmalıydı.

"Birkaç saattir."

"Sanki yirmi dört saat geçmiş gibi görünüyorsun. Mary Jo'nun annesiyle ve babasıyla asansörde karşılaştım. Biraz dinleneceklermiş. Sen de dinlenmelisin. Bir değişiklik olursa hastane haber verir."

"Hayır."

Mary Jo içinden güldü. Bu inatçı sesini nerede olsa tanırdı.

"Evan," diye itiraz etti Jessica. "Doğru dürüst düşünemiyorsun."

"Evet, biliyorum. Ama onu bırakmayacağım, Jessica. İstersen tartışabilirsin, ama bu hiçbir işe yaramaz."

Kısa bir sessizlik oldu. Mary Jo bir sandalyenin çekildiğini duydu. "Mary Jo'nun Boston'dan ayrılacağını biliyor muydun?"

"Evet. Annesi haber verdi."

"Onu durduracak mıydın?"

Evan'ın cevap vermesi uzun sürdü. "Hayır."

"Ama onu seviyorsun."

"Jess..."

Evan ile birbirlerini seviyorlardı, ama durum umutsuzdu. Hıçkırıklar göğsünü yakarken, Mary Jo dayanılmaz bir ağlama isteği duydu.

"Hareket etti," dedi Evan heyecanla. "Gördün

mü? Şimdi eli hareket etti."

Mary Jo hiçbir sesin ulaşamadığı karanlığa tekrar gömülmekte olduğunu hissetti.

Mary Jo gözlerini ilk açtığında derin bir mavilik gördü. Bunun hastane penceresinden görünen gökyüzü olduğunu anlamak onu çok mutlu etmişti.

Öldüğünü düşündüğü anı hatırladı. Başı çok ağrıyordu. Zonklama eskisi kadar yoğun değildi, ama gün ışığı gözlerini yaşartıyordu.

Başını yana çevirmek için çok çaba sarf etmesi gerekti. Yanındaki sandalyede annesi oturmuş, İncil okuyordu. Babası ise, odanın öbür ucundaydı.

"Anne."

Marianna Summerhill ayağa fırladı. "Norman! Norman! Mary Jo ayıldı." Bunu söyledikten sonra yüzünü ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı.

Annesini ağlarken görmek çok garipti. Mary Jo babasına baktığında onun da gözlerinin yaşlarla parladığını gördü. "Demek canlıların arasına dönmeye karar verdin," dedi babası. "Hoş geldin."

Mary Jo gülümsemek için sahip olduğundan çok daha fazla güç harcaması gerekiyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Annesi gözlerini mendille kurularken o kadar solgun görünüyordu ki, Mary Jo onun da başından hiç ayrılmadığını düşündü.

"Garip."

"Doktor yakında uyanacağını söylemişti."

Sormak ve söylemek istediği çok şey vardı. "E-

van?" diyebildi.

"Buradaydı," diye cevap verdi annesi. "Kazayı duyar duymaz geldi ve birkaç dakika öncesine kadar sürekli buradaydı. Kimse onu gitmeye ikna edemedi."

Babası, "Şimdi de uzmanlardan biriyle görüşüyor," diye açıkladı. "Kendini üzüntüden yedi bitirdi. Hepimiz çok korktuk."

Mary Jo gözlerini kapadı. Kendini çok zayıf hissediyordu. Sahip olduğu tüm enerjiyi çabucak tüketmişti.

"Uyu," dedi annesi. "Her şey yoluna girecek."

Tekrar uyandığında gece olmuştu. Hava kararmış gökyüzü yıldızlarla dolmuştu. Oda ay ışığıyla aydınlanıyordu.

Yalnız olduğunu düşünürken duvarda bir gölge gördü. Evan yatağın yanındaki sandalyede oturmuş uyukluyordu.

Onun yanında olduğunu bilmenin verdiği rahatlığı tarif etmesi mümkün değildi. Uzanıp onun elini tuttu ve esneyerek tekrar gözlerini kapadı.

"Acıktın mı?" Marianna hastane tepsisini getirip yatağın yanındaki masanın üstüne koydu.

Mary Jo ilk defa oturuyordu. "Bilmiyorum."

"Eve dönene kadar hastanenin yemekleriyle idare edeceksin, canım."

Mary Jo gülümsemekten kendini alamadı. İlk defa çevresine dikkat edebilecek gücü toparlamıştı. Odanın içi taze çiçeklerle doluydu. Yerlerde bile en az yarım düzine vazo vardı.

"Çiçekleri kim gönderdi?"

Annesi çeşitli çiçek aranjmanlarını gösterdi. "Ağabeylerin. Baban ve ben. Şu ikisi Jessica ve Damian'dan. Okulundaki öğretmenlerden. Ah, şu gösterişli olan Drydenler'den. Pembe karanfil buketi de Gary'dan."

Mary Jo annesinin atladığı çiçek buketleri olduğunun farkındaydı. Onları da Evan göndermiş olmalıydı.

Evan

Onu düşünmek bile hüzünlenmesine neden oluyordu. Mary Jo kendine gelmeye başladığı zaman, Evan da hastaneye gelmeyi kesmişti. Yani, tehlikeyi atlatır atlatmaz onun hayatından tekrar çıkıp gitmişti.

"Bir şeyler ye," diye ısrar etti Marianna. "Annenin yemekleri gibi olmasa da, çok kötü görünmüyor."

Mary Jo başını iki yana sallayıp tekrar yastıklara dayandı. "Aç değilim."

"Tatlım, lütfen. Gücünü kazanmazsan doktorlar eve dönmene izin vermezler.

Mary Jo yemeğe bakmadı bile. Ancak iştahsızlığının annesini üzdüğünü görünce zorla da olsa birkaç lokma yedi.

Tepsi gidince Mary Jo tekrar uyudu. Uyandığında babası yanındaydı. Kızına sevgi dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Kaza benim suçum muydu?" Olanları hatırlamıyordu ve öğrenmek istiyordu.

"Hayır. Öbür araba kırmızı ışıkta geçmiş."

"Başka yaralanan oldu mu?"

"Hayır," dedi babası elini iki elinin arasına alarak. "Sizi endişelendirdiğim için üzgünüm."

Babası gülümsedi. "Ağabeylerin ve Evan da çok endişelendiler."

"Buradaydı, değil mi?"

"Bir dakika bile ayrılmadı. Onu buradan kendi ailesi bile çıkartamadı."

Ama Mary Jo'nun ona gerçekten ihtiyaç duyduğu zamanda yanında yoktu.

Babası hafifçe eline vurdu. "Hayat her şeyi yoluna sokar. Onun için ne Evan ne de ailesi ne de başka bir şey için endişelenme. Sadece toparlanmaya çalış."

"Çalışacağım."

Aradan bir hafta geçmişti ve Mary Jo her geçen gün daha da güçleniyordu. Ama kazınmış başıyla sanki bilim kurgu filimden fırlamış gibiydi.

Doktorlar bu hızla iyileşmeye devam ederse, hastaneden birkaç gün içinde taburcu olabileceğini söylüyorlardı.

Mary Jo gücünü tekrar kazanmak için sabah saatlerinin büyük bir bölümünü koridorlarda yavaş yavaş yürüyerek geçiriyor, ama çok çabuk yorulduğu için hemşireler ve diğer hastalarla sohbet etmek için sık sık mola veriyordu.

Bir gün bu yürüyüşlerin birinden odasına döndüğünde, odanın kapısında aniden durdu. Louis Dryden şık tayyörü, küçük şapkası ve beyaz eldivenleriyle pencereden dışarı bakıyordu.

Onun geldiğini hissetmiş olmalıydı ki, arkasına

döndü. Mary Jo'nun tıraş edilmiş ve bandajlanmış başını görünce yaşadığı şaşkınlığı gizleyememişti. Birkaç dakika konuşma yeteneğini yitirmiş gibi ona bakakaldı.

İlk konuşan Mary Jo oldu. "Merhaba, Mrs. Dryden."

"Merhaba, canım. Umarım, böyle habersiz gelmemin bir sakıncası yoktur."

"Hayır, tabii ki yok." Mary Jo hala normale dönmediğini hissettiği hareketlerle yatağına girdi.

"Kaza geçirdiğini duyunca çok üzüldüm."

Mary Jo örtüleri bacaklarının üstüne serdikten sonra arkasındaki yastıklara yaslandı. "Artık hızla iyileşiyorum."

"Duyduğuma göre yakında eve dönebilecekmişsin."

"Umarım."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bu soru Mary Jo'yu şaşırtmıştı. "Yok, ama yine de teşekkür ederim."

Louis pencereden uzaklaşıp yatağın kenarında durdu. Mary Jo'nun gözlerinin içine bakıyordu. "Jessica birkaç kez gelmiş galiba."

"Evet," dedi Mary Jo. "Bana teyp ve kitap kasetleri getirdi." Mary Jo hikayelerden hiçbirini takip edememişti. Kaset çalmaya başlar başlamaz uyuyakalıyordu.

"Yeni bir bebekleri olacağını söylemiştir herhalde."

Mary Jo'nun kalbi sızladı. "Evet. Onlar adına çok sevindim."

"Walter ve ben ikinci torunumuzun yolda olduğu haberini alınca çok sevindik."

Mary Jo, Evan'ın annesine bakamayacağını hissederek gözlerini pencereye çevirdi. Göğsündeki ağırlık hala oradaydı. Kendisi de çocuk sahibi olmayı istiyordu. Evan'ın çocuğunu doğurmak istiyordu. Evleri hakkında konuşmuşlar, ailelerinin planını bile yapmışlardı. Bahçesinde çocukların koşuşturduğu evin hayali gözlerinin önünde canlandı.

O evi asla yaptırmayacaklardı. Ne çocuk ne evlilik ne de Evan olacaktı.

"Damian sevinçten havalara uçuyor."

Mary Jo kendinde cevap verecek gücü nasılsa buldu. "Eminim, öyledir."

"İki çocuk arasında iki yıldan az bir yaş farkı olacak. Bebek doğduğunda Andrew yirmi aylık olacak."

Mary Jo, Mrs. Dryden ile görüşmesinden yorulmaya başlamıştı. Gözlerini kapadı.

"Seni daha fazla yormamalıyım."

"Uğradığınız için teşekkür ederim," dedi Mary Jo kibarca.

Louis kapıya doğru ilerledi. Aniden durup arkasına döndü. Mary Jo onun yatağı kavrayan elinin titrediğini fark etti.

"Bir şey mi oldu?" Mary Jo hemşireyi çağırması gerekebileceğini düşündü.

"Evet," dedi Evan'ın annesi. "Çok şey oldu ve hepsinin sorumlusu da benim. Oğlumla evlenmek istediğin için beni ziyarete geldin ve ben senin cesaretini kırdım. Evan bizimle konuşmaya geldiğinde de aynı şeyi yaptım."

"Mrs. Dryden, lütfen..."

"Hayır, bitirmeme izin ver." Derin bir nefes alıp Mary Jo'nun gözlerinin içine baktı. "Oğlumla evlenmeyi kabul etmen için sahip olduğum her şeyi vermeye hazırım."

ONUNCU BÖLÜM

Mary Jo, Mrs. Dryden'in duygularını açıklayan bir kadın olmadığının farkındaydı.

"Oturabilir miyim?"

"Elbette."

Louis sandalyeyi yatağa daha da yaklaştırdı. "Konuşmaya devam etmeden önce senden beni affetmeni rica edeceğim."

"Benim mi?"

"Evet, canım. Evan seni üç yıl önce yemeğe getirdiğinde, neler hissetmiş olduğumu doğru tahmin etmiştin. Harika bir genç bayan olmana rağmen, seni onun karısı olarak hayal edememiştim. Ancak, oğlumun seni deliler gibi sevdiğini sonradan anladım."

Mary Jo konuşmak için ağzını açtığında, Mrs. Dryden başını iki yana salladı. İtiraflarını bitirmek istiyordu. "O gece konuşmamızın gerekli olduğunu düşündüm. Seni ve Evan'ı üzmeyi hiçbir zaman istememiştim, ama ayrıldığınızı öğrendiğimde bunun o gece yaptığımız konuşmayla ilgisi olduğunu düşündüm."

"Mrs. Dryden, lütfen, buna hiç gerek yok."

"Tam tersine. Bu çok önemli. Eğer gelinim olacak-

san, ki bunu gerçekten istiyorum, ilişkimize yeniden başlamamızın çok önemli olduğunu düşünüyorum."

Yaşadığı heyecan Mary Jo'nun nabzını hızlandırmıştı. "Demek biraz önce söylediğiniz doğruydu. Yani Evan ile evlenmemi istediğinizi söylemiştiniz."

"Kesinlikle. Birbirimizi daha iyi tanımaya başladığımız zaman, benim düşünmediğim hiçbir şeyi söylemediğimi göreceksin. Lütfen, devam etmeme izin ver."

"Elbette. Özür dilerim."

Mrs. Dryden gülümsedi. "İlişkilerimiz daha yoğunlaştığında, benimle böyle resmi bir şekilde konuşman gerekmeyecek. Gerçekten dost olabileceğimizi umuyorum, Mary Jo. Her şeyden önce torunlarımın annesi olacaksın." Mrs Dryden tekrar gülümsedi. "En azından yarısının."

Mary Jo gözlerine hücum eden yaşları bastırmaya çalıştı.

"Nerede kalmıştık? Ah, evet, üç yıl öncesini anlatıyordum. Evan ile birbirinizi görmemeye karar verdiğinizde doğrusunu söylemek gerekirse... beni bunun için bağışla Mary Jo... rahatlamıştım. Ancak Evan bu ayrılıktan çok kötü etkilendi. O zaman çok çabuk karar vermiş olabileceğimi düşündüm. Aylar boyunca seni aramayı bile düşündüm. Bunu sürekli ertelediğimi utanarak söylemeliyim. Ben bir korkağım. Seninle yüzleşmekten korktum."

"Mrs. Dryden aradan çok uzun zaman geçti."

"Haklısın, ama bu benim suçluluk duygumu hafifletmiyor." Louis bir an sustu. "Evan o sonbahar değişti. Hala şaka yapıyor ve alaycı tavrını sürdürüyordu, ama eskisi gibi değildi. Gözlerindeki neşe kaybolmuş-

tu. Hiçbir şey ilgisini çekmiyordu. Mutsuzdu."

O yalnız günlerde Mary Jo da kendini böyle hissediyordu ama o anda bunları söyleyemezdi.

"Tam o sırada Walter senatörlüğe adaylığını koydu ve hayatlarımız alt üst oldu. Tek endişemiz Evan'dı. Seçimler Walter için çok önemliydi ve Evan bir şekilde sorun oluyordu. Walter bu durumu Evan ile görüştü ve... ah, hayatım, bunların aslında konumuzla hiç ilişkisi yok..."

"Devam edin," dedi Mary Jo.

"Yaptıklarımızla gurur duyduğumu söyleyemem. Walter ve ben Evan için en uygun eşin Jessica Kellerman olduğunu düşündük ve onların ilişkiye girmesini sağlamak için elimizden geleni yaptık. Bildiğin gibi, Jessica ve Damian birbirine aşıktı. Oğullarımın hayatına burnumu sokmak konusundaki dersimi o zaman aldım galiba."

Mary Jo onu teselli etmek için bir şeyler söyleyebilmeyi istedi.

"Bu yazın başında Walter ve ben Evan'ın tekrar mutlu olmaya başladığını hissettik. Eski Evan gibiydi. Daha sonra, senin onun yanında çalışmaya başladığını öğrendik. O anda ikiniz tekrar birlikte olmaya karar verirseniz size engel olmayacağıma karar verdim."

"Olmadınız da."

"Beni ziyarete gelip küçük ve özel bir düğün konusunda ısrarlı olduğunu söyledin. Politikacı eşinin üstlenmesi gereken sosyal yükümlülükleri anlamadığın belliydi. Cesaretinin kırıldığını hissedebiliyordum ve bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmadım. O anda doğru olanı yaptığıma inanıyordum."

"Mrs. Dryden, kendinizi gereğinden fazla suçluyorsunuz."

"Hepsi bu değil, Mary Jo." Çantasını eldivenli elleriyle sımsıkı kavradı. "Evan ilişkiniz konusunda bizimle konuşmaya geldi. Onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Evan ile birbirimize çok yakındık... bunu kabul etmek çok zor, ama oğlumu kıskanıyordum. Daha ilk anlaşmazlıkta ilişkiyi bitirecek bir kadının, onun aradığı eş olamayacağını söyledim.

"Sandığımdan daha etkili olmuş olmalıyım. Daha sonra Evan senin isteklerine karşı çıkmayacağını söyledi."

"Aynı şeyi bana da söyledi," diye mırıldandı Mary Jo.

"Aradan birkaç hafta geçti, ama hiçbir şey değişmedi. Sen kaza geçirdiğinde, hastaneden bir an bile ayrılmadı. Bir sabah onu hastanenin kilisesinde tek başına otururken buldum." Sustuğunda alt dudağı titriyordu. "Senin onun için gelip geçici bir kadın olmadığını biliyordum. Seni daha önce hiçbir kadını sevmediği ve bir daha asla sevemeyeceği kadar çok seviyor."

Mary Jo öne eğildi. "Evan'a uygun bir eş olmak için elimden geleni yapacağım."

Mrs. Dryden çantasından zarif bir mendil çıkarıp gözlerini kuruladı. "Bir itirafta daha bulunmam gerek. Her zaman Evan'ın iyi bir politikacı olacağını düşünmüşümdür. Oğlumla ilgili hırslarımı hiçbir zaman gizlemedim, ama onlar *benim* hırslarımdı. Eğer Evan politikaya atılmaya karar verirse bu onun kararı olmalı, benim değil.

"İkinizin ilişkisine hiçbir şekilde karışmamaya ka-

rar verdim. Bundan sonra olacaklar Evan'a bağlı. Ve tabii, sana da."

Mary Jo hiçbir şey söyleyemeden Louis'in eline uzanıp sıkıca kavradı.

"Seninle dost olmayı gerçekten istiyorum, Mary Jo. Her şeye burnunu sokan yaşlı bir kadın olmamak için elimden geleni yapacağım."

"Annem dersini en büyük ağabeyim Jack ve karısından almıştı. Belki bir gün onunla konuşup birbirinize hikayelerinizi anlatırsınız."

"Bunu çok isterim." Louis eğilip Mary Jo'nun yanağına bir öpücük kondurdu. "İyileştiğin zaman Evan'ı ziyarete gidecek misin?"

Mary Jo güldü. "İnsan içine çıkabilecek bir hale gelir gelmez."

"İnan bana, Evan harika göründüğünü düşünecektir." Louis eline dokundu. Onu mutlu et, Mary Jo."

"Elimden geleni yapacağım."

"Ve, lütfen, annenle ne zaman konuşabileceğimizi bana haber ver. Düğün konusunda da kararlaştırmamız gereken birçok şey var."

"Düğün küçük ve özel olacak."

"Siz nasıl isterseniz."

"Ama belki daha sonra büyük bir parti verip kırmak istemeyeceğiniz kişileri çağırabilirsiniz."

"Harika bir fikir." Louis'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim."

Loius'in gözünden bir damla yaş süzüldü. "Hayır. Ben sana teşekkür ederim."

Louis Dryden'in ziyaretinden sonra Mary Jo mu-

cizevi bir hızla iyileşti. İki gün sonra taburcu edildi ve Evan ile karşılaşmaya kendini hazır hissedene kadar bir hafta da annesinin evinde dinlendi.

Jessica, Evan'ın vaktinin büyük bir bölümünü teknede geçirdiğini söylemişti. Arkadaşının yardımıyla onun ne zaman denize açılacağını öğrenmek hiç de zor olmadı.

Cumartesi sabahı parlak bir güneş, güçlü bir rüzgar vardı. Hava denize açılmaya çok elverişliydi. Mary Jo marinaya gitti. Damian'ın anahtarını kullanarak tekneye çıktı ve Evan'ın gelmesini bekledi.

Evan kısa bir süre sonra göründü. Mary Jo'yu hemen görmüş olmalıydı, ama gördüğünü belirten bir harekette bulunmadı.

Mary Jo, yeni uzamaya başlayan saçlarıyla kendini huzursuz hissediyordu. Başına türban takarak kazınmış kafasını gizlemeye çalışmış, ama o zaman da kendini çok çirkin bulmuş ve sonuçta olduğu gibi gitmeye karar vermişti.

"Mary Jo?"

"Saçlarım olmadan tanımak zor, değil mi?"

"Burada ne işin var?" Evan ne kaba davranıyordu ne de onu gördüğüne sevinmiş gibiydi.

"Seninle konuşmak istedim. En verimli konuşmalarımızı hep burada yapmışızdır. Bu sabah tekneyi çıkartacak mısın?"

Evan soruyu duymazlıktan geldi. "Nasılsın?" Tekneye çıkıp onun yanına oturdu.

"Çok daha iyiyim. Kendimi biraz halsiz hissediyorum, ama günden güne güçleniyorum."

"Hastaneden ne zaman taburcu oldun?"

Mary Jo onun bu sorunun cevabını bildiğinden

emindi. Neden böyle havadan sudan konuşuyordu ki?

"Biliyor olmalısın. Annen ya da Jessica söylemiştir." Mary Jo bir an sustu. "Hastanedeydin."

Evan'ın dudakları gerildi, ama hiçbir şey söylemedi.

"Uyandığım anlardan birinde gece yarısıydı ve sen yatağımın yanında uyuyordun."

"Daha önce hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum," dedi Evan. Kelimeler boğazından sökülüyormuşçasına boğuk bir sesle konuşmuştu. O zaman kolunu Mary Jo'nun omuzlarına doladı. Mary Jo da, başını onun göğsüne dayadı. Onun sıcaklığını hissetmek çok güzeldi.

"Ailemin yatırımı faiziyle birlikte geri verilmiş," dedi sakin bir sesle.

"Evet. Baban parası iade edilen şanslı yatırımcılardan biri."

Mary Jo elini onun dudaklarına götürdü. "Evan, ne yaptığını biliyorum."

Evan kaşlarını çattı. Yüzünde neden bahsettiğini anlamadığını gösteren şaşkın bir ifade vardı.

"Kağıtlar gelmese, kimsenin ruhu bile duymazdı."

"Ne kağıtları?"

"Kaza yaptığım gün babama iflas idaresinden mektup geldi... eminim, bundan senin de haberin vardır. Yatırımlarının geri ödenip ödenmediğini soruyorlardı. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

Evan omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Evan, lütfen, benimle oyun oynaman gerekmez."

Evan ani bir hareketle ayağa kalkıp teknenin en

ucuna yürüdü ve abartılı bir şekilde saatine baktı. "Seninle sohbet etmeyi çok isterdim, ama bir arkadaşımla buluşacağım."

"Evan, konuşmamız gerek."

"Üzgünüm, ama bana daha önce haber vermeliydin. Belki başka zaman tekrar görüşürüz." Yüzünü iskeleye döndü. Az sonra gülümseyerek birine el sallamaya başladı.

İncecik, uzun boylu bir sarışın da Evan'a el sallıyordu. Evan onu karşılamak için tekneden indiğinde, boynuna atıldı.

Mary Jo donakalmıştı. Annesinin konuşmasına bakılırsa Evan dünyanın en yalnız adamıydı ve Mary Jo'ya o kadar aşıktı ki, dünyası paramparça olmuştu. Görünüşe bakılırsa, Mrs. Dryden'in bilmediği şeyler vardı.

Mary Jo alelacele tekneden inerken neredeyse düşüyordu. Kel kafası ve çok kilo kaybettiği için üzerinden sarkan giysileriyle kendini berbat hissediyordu.

Arabasına döndüğünde, yüzünü ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı.

Annesinin evine döner dönmez, olanları anlatmak için Jessica'yı aradı. Evde kimse olmadığına şükrediyordu.

Jessica bir saat sonra geldi. "Geç kaldığım için özür dilerim, ama şansıma bindiğim taksinin şoförü acemi çıktı. İki kere kaybolduk. Pekala neler oluyor? Tanrım, ben sizinle ne yapacağımı bilemiyorum."

Mary Jo olanları en ince ayrıntısına kadar anlattıktan sonra kadının canlı bir tarifini verdi.

Jessica'nın gözleri büyüdü. "Sen de bu tuzağa

düştün mü?"

"Ne tuzağı?" diye bağırdı Mary Jo. "Kadın kendini Evan'ın kollarına attı. Kimsenin durumu açıklamasına gerek yoktu. Dehşete kapıldım. Bir de bana bak," dedi hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak.

Jessica güldü. "Mary Jo, mantıklı ol. Bu adam seni seviyor."

"Evet, belli oluyor," diye mırıldandı Mary Jo.

"Konuyla bir ilgisi yok, ama kadının adı Barbara. İnan bana, Evan onun için hiçbir şey hissetmiyor."

Kapı çalınınca birbirlerine baktılar. "Birini mi bekliyorsun?"

"Hayır."

Jessica sesini alçalttı. "Evan olabilir mi?"

Mary Jo kapıyı açmaya giderken başını iki yana salladı, "Hiç sanmam."

"Yine de saklansam iyi olur." Jessica oturma odasından çıkıp mutfağa girdi.

Mary Jo karşısında Louis Dryden'i görünce şaşırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Louis.

"Mary Jo kapıyı ardına kadar açtı. "Ne mi oldu?"

"Evan ile..."

"Jessica," diye seslendi Mary Jo omuzunun üstünden. "Çıkabilirsin. Bir Dryden geldi, ama Evan değil."

"Jessica da mı burada?"

"Evet," dedi Jessica. "Senin burada ne işin var?"

"Mary Jo'ya bakmaya geldim. Damian aradı. Bu sabah Mary Jo ile Evan'ın karşılaşmasının pek iyi geçmediğinden şüphelendiğini söyledi. Mary Jo aradıktan hemen sonra Jessica'nın evden fırladığını söyledi. Ben de ne olduğunu öğrenmek istedim."

"Uzun hikaye," dedi Mary Jo isteksizce.

"Seni aramaya çalıştım," diye açıkladı Louis. "Sonra hala annenlerle kalıyor olabileceğini düşündüm. Zaten dışarı çıkacaktım. Bunun annenle tanışmak için harika bir fırsat olacağına karar verdim."

"Annem biraz önce çıktı," dedi Mary Jo kanepeyi işaret ederken. "Oturun, lütfen."

Ailesinin evi Whispering Willows kadar lüks ve göz alıcı değildi, ama herkes sıcak bir şekilde karşılanırdı.

"Anladığım kadarıyla, kötü bir görüşme olmuş."

"Evan bir kadınla beraberdi," dedi Mary Jo Jessica'ya sert bir bakış fırlatarak.

"Hey," diye mırıldandı Jessica. "Benden ne zaman denize açılacağını öğrenmemi istedin. Başka bir kadınla buluşacağını nereden bilebilirdim?"

Louis kaşlarını çatarak, "Kimdi bu kadın?" dedi.

"Barbara," dedi Mary Jo.

Louis eliyle önemsiz biri olduğunu belirten bir hareket yaptı. Ara sıra New York'tan gelen bir manken. Endişelenmene hiç gerek yok."

"Demek manken," dedi Mary Jo kendini daha da kötü hissederek.

"Evan ona karşı hiçbir şey hissetmiyor."

"Belki," dedi Mary Jo. "Ama onu gördüğüne sevinmiş gibiydi."

Louis gerginleşti. "O çocukla konuşsam iyi olacak galiba."

"Anne!" Jessica'nın çığlığı Mary Jo'nun itirazıyla aynı anda geldi.

"Hiçbir şeye karışmayacağına söz vermiştin, hatırlıyor musun?" dedi Jessica. "Evan kendini aptal yeri-

ne koymak istiyorsa, bu onun bileceği iş."

"Katılmıyorum," dedi Louis. "Onunla konuşmamam konusunda haklısın tabii... ama Mary Jo'nun bunu onun yanına bırakmasına izin veremem."

"Ne yapmamızı önerirsin?" diye sordu Jessica.

Louis alt dudağını ısırdı. "Bilmiyorum, ama düşüneceğim."

"Mola," dedi Mary Jo yuvadaki çocuklara her zaman yaptığı gibi ellerini T işareti haline getirdi. "Yardım etme isteğinize teşekkür ederim, ama ben kendi sorunumu çözebilirim. Darılmayın, ama..." Yüzünde yalvaran bir ifadeyle sustu.

Jessica gülümsedi ve eline uzandı. "Elbette."

Mary Jo, Louis'e baktığında o da başını salladı. "Haklısın, hayatım. Burnumu sokmayacağım." Uzanıp Mary Jo'ya sarıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Mary Jo.

Mary Jo o hafta boyunca Evan'dan hiç haber alamadı. Onun ilişkilerini olduğu gibi bırakmak konusunda kararlı olduğunu anlamıştı. Sonunda bir mektup yazıp iş adresine postaladı.

Mektupta ailesine gönderdiği paranın karşılığı olarak dört yaz üst üste onun için çalışması gerektiğini belirtmiş ve borcunu ödemek istediğini yazmıştı.

Evan'ın sabah postasını ne zaman aldığını bilen Mary Jo telefonun başında heyecanla bekliyordu. Uzun sürmedi. Geçici sekreter Mary Jo'ya ertesi sabah için randevu verdiğinde, Mary Jo havalara uçuyordu.

Randevu sabahı en şık takımını ve yüksek topuk-

lu ayakkabılarını giydi. Saat tam on birde onun odasındaydı.

Evan önündeki sarı kağıda bir şeyler yazmaktaydı ve sekreteri çıkana kadar başını kaldırmadı.

"Bir sorun mu var?" dedi Mary Jo ifadesiz bir tonla.

"Olmalı mı?"

Mary Jo omuz silkti. "Yoksa beni neden görmek isteyesin. Herhalde mektubumla ilgili olmalı."

Evan arkasına yaslanıp altın kalemini ellerinin arasında yuvarladı. "Annenlere kendi cebimden yirmi beş bin dolar para verdiğim fikrine nereden kapıldığını merak ediyorum."

"Evan, ben aptal değilim. Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Ve neden yaptığını da."

"Bundan pek emin değilim."

"Yaptığın çok hoş bir davranış, ama buna izin veremem."

"Mary Jo..."

"Önerimin ikimiz için de uygun olduğunu düşünüyorum. Mrs. Sterling yazları dilediği gibi seyahat edebilir. Hatırladığım kadarıyla kocası yeni emekli olmuştu ve ona gerekli özgürlüğü tanımazsan önünde sonunda seni bırakacaktır."

Evan hiçbir şey söylemeyince Mary Jo konuşmaya devam etti, "Burada çalıştığım süre içinde çok da kötü değildim, değil mi? O dosya haricinde hiçbir sorun çıkmadı. Tabii, beni kıskandırmaya devam etmeyeceğini umuyorum."

"Korkarım, neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Ah, Evan," dedi Mary Jo derin bir iç çekerek. "Benim gerçek bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı-

sın."

Evan kaşlarını kaldırdı. "Aslına bakarsan, öyle."

Mary Jo onu duymazlıktan geldi. "O... Bayan Ağustos Güzeli'ne gerçekten tutulduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Senin sandığından daha çok şey biliyorum, Evan Dryden."

Evan'ın dudakları sanki gülümsemek üzereymiş gibi gerildi, ama bunu hemen bastırdı.

"Teklifimi kabul ediyor musun?"

"Hayır."

Cevabındaki kesinlik Mary Jo'yu şaşırttı. "Hayır mı?"

"Bana bir kuruş bile borcun yok."

En azından paranın Adison Yatırımcılık'tan geldiğini iddia etmiyordu.

"Ama bunu yapmana izin veremem."

"Neden?" Evan sıkılmış görünüyordu. Koltuğunda kıpırdanarak kalemini başparmağıyla işaret parmağının arasında tuttu.

"Bu yaptığın doğru değil. Parayı senin verdiğini öğrenirlerse hemen iade ederler."

"Onlara söylemeyeceksin." Sesini yükseltmediği halde tonlamasında kararlılık vardı.

"Hayır, söylemeyeceğim," diye kabul etti Mary Jo. Bunun ailesini perişan edeceğini biliyordu. "Ama benim bir şekilde ödeme yapmamı kabul etmen gerek."

Evan başını iki yana salladı. "Hayır."

Mary Jo onun ne kadar inatçı olduğunu biliyordu. "Evan, lütfen."

"Para benden onlara hediye. Hiçbir beklentim olmadan gönderdim. Senin Mrs. Sterling'in yerine çalış-

mana gelince... bu yürümedi. Para tartışmasını da çok aptalca buluyorum ve daha fazla tartışmak istemiyorum."

Aptalca.

Mary Jo çantasına uzandı. "Görünüşe bakılırsa, konuşacak bir şeyimiz kalmadı."

"Galiba öyle."

Mary Jo ayağa kalkıp dimdik yürüyerek odadan çıktı. Asansöre bindiğinde titremeye başlamıştı.

"Bana canını sıkanın ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu Marianna kızına. Mutfak masasında oturmuş bezelye ayıklıyorlardı. "Üzüntünün Evan ile bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Onu iki haftadır hiç görmedin."

Mary Jo, "Hiçbir şey anlamıyorum," diye patladı. "Annesinin konuşmalarına bakarsan, benim aşkımdan ölüyordu. Oysa her gece başka bir kadınla çıkıyor."

"Bu sabahki dedikodu sütununda adı geçiyordu. Barbara Jackson adında bir kadın tanıyor musun?"

"Evet." Mary Jo dudaklarını birbirine kenetledi. "Bunu neden yapıyor?"

"Daha anlayamadın mı?" diye Marianna sesini yükselterek kızına baktı.

"Hayır. Sen anlayabildin mi?"

"Çok uzun zaman önce," dedi annesi sakin bir sesle.

Mary Jo başını hızla ona çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen çok zeki bir kızsın, Mary Jo, ama Evan söz

konusu olduğunda öyle davranmıyorsun."

Annesinin sözleri onu sarsmıştı. "Ne demek istiyorsun? Evan'ı *seviyorum!*"

"Bundan pek emin değilim."

Mary Jo annesine bakakaldı. "Bunu nasıl söylersin?"

"Çok kolay. Evan senin sevginden emin değil. Neden olsun ki?"

"Sevgimden emin değil mi?" diye patladı Mary Jo. "Bunu kendi annemden duyduğuma inanamıyorum!"

"Ama doğru," diye devam etti Marianna. "Olaya Evan'ın açısından baktığımda ona hak veriyorum."

Mary Jo'nun ilk tepkisi savunma yapmak olduysa da, annesinin kendisinin bilmediği bir şeyler bilebileceğini düşündü. "Ne demek istediğini anlayamıyorum."

"O kadar da zor değil. İki kere onu sevdiğini ve evlenmek istediğini söyledin ve her ikisinde de fikrini değiştirdin."

"Ama..."

"Ailesinin gösterdiği en ufak dirençte ona arkanı döndün. Senin şüphelerini cevaplaması için ona hiç fırsat tanımadın. Bana kalırsa, Evan dünya tersine dönse bile her zaman senin yanında olurdu."

"Evet, ama durum senin bildiğinden çok daha karışık."

"Olabilir. Sana tek bir şey soracağım, ama cevap vermeden önce iyi düşün. Evan'ı her türlü güçlüğe göğüs gerecek kadar seviyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi Mary Jo hemen.

Marianna'nın yüzünde geniş bir gülümseme be-

lirdi. "Öyleyse bu konuda ne yapacaksın?"

"Yapmak mı?" Evan'a doğru attığı her adımda gururu incinmişti.

"Bu adamı seviyorsan, hayır cevabını kabul etmemelisin. Tabii, eğer..." Annesi sustu.

"Eğer ne?"

"Onu iddia ettiğin kadar çok seviyorsan."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Mary Jo ince kazağının kollarını sıvayıp oturma odasını adımlamaya başladı. Annesinin Evan'a karşı davranışlarıyla ilgili yorumu hala kafasını kurcalıyordu. En çok canını sıkan da, annesinin haklı olmasıydı.

Mary Jo tehlike çanları çalmaya başlar başlamaz ortadan kayboluyordu. Hiç de iddia ettiği gibi, üç yıl öncekinden daha olgun ve mantıklı değildi. Ve kendisine çok kızıyordu.

Evan'a sevgisini göstermek için, onun bütün şüphelerini silecek bir yol bulmalıydı. Ne yapması gerektiğini düşünerek iç çekti. Sonunda Evan ile yüz yüze konuşmanın en iyi yol olduğuna karar verdi.

Kararını ertelemenin hiçbir anlamı olmadığını düşünerek şeftali rengi pantolon takımını giydi, altın küpelerini de takmayı ihmal etmedi.

Evan'ın ofisinde Mrs. Sterling'i görünce hem şaşırdı hem sevindi.

"Ah, harika görünüyorsun," dedi Mrs. Sterling gülümseyerek. Seyahatinden mutlu ve dinlenmiş döndüğü belli oluyordu.

"Siz de öyle, Mrs. Sterling. Ne zaman döndü-

nüz?"

"Bu hafta. Kaza geçirdiğini duydum. Her şeyin yoluna girmesine çok sevindim."

"Sağolun. Evan içeride mi?"

"Hayır, ama her an gelmesini bekliyorum. Neden odasına girip beklemiyorsun? Sana kahve getireyim."

"Teşekkürler." Mary Jo onun odasına gidip koltuğuna oturdu. Beklemesi uzarsa, cesaretini kaybedeceğinden korkuyordu.

Mrs. Sterling'in getirdiği kahveyi yudumlarken Evan'ın geldiğini duydu. Fincanı sehpanın üzerine koyarken elleri titriyordu.

Evan odasına girerken hala Mrs. Sterling'e talimat veriyordu. Mary Jo sanki suçüstü yakalanmış gibi gerilmişti.

Sekreteri not almayı bitirdi. "Misafiriniz var," dedi Mary Jo'nun bulunduğu yere gülümseyerek bakarken.

Evan omuzunun üstünden o yöne doğru baktı ve ifadesiz bir sesle, "Merhaba, Mary Jo," dedi.

"Evan." Mary Jo avuçlarını dizlerine bastırdı. "Mümkünse, seninle konuşmak istiyordum."

Evan kaşlarını çatarak saatine baktı.

Mrs. Sterling, "Programda bir şey yok," diyerek odadan çıktı.

"Pekala, sana birkaç dakika ayırabilirim." Evan masasının arkasına geçip koltuğuna oturdu.

"Öncelikle özür dilemek istiyorum."

"Hayır. Özür dilemen gereken hiçbir şey yok."

"Var," diye ısrar etti Mary Jo. "Ah, Evan, her şeyi mahvettim."

Evan kaşlarını kaldırdı. "Hadi, Mary Jo, abartma."

"Her şey ilk karşılaştığımız yaz başladı..."

"Bu yıllar önceydi ve eğer izin verirsen orada kalmasını istiyorum. Eski günleri konuşmak ikimize de bir fayda sağlamaz."

"Buna katılmıyorum." Mary Jo bu sefer kolay kolay vazgeçmeyecekti. "Geçmişimizle hesaplaşmayı bitirmemiz gerekiyor. Yoksa evlendiğimiz..."

"Fazla ileri gidiyorsun gibi geliyor," dedi Evan sert bir sesle. "Mary Jo, bu konuşmanın bizi bir yere götüreceğini sanmıyorum."

"Ben sanıyorum," dedi Mary Jo çabucak. "Lütfen, söyleyeceklerimi önce dinle, sonra... sonra seni sevdiğimi bir şekilde kanıtlamaya çalışacağım."

Evan kaşlarını kaldırdı. "Bu akşam randevum var."

"O zaman hızlı konuşurum. Ama sakın beni kandırabileceğini düşünme."

"Yalan söylediğimi mi sanıyorsun?"

"Tabii ki, hayır. Başka bir kadınla randevulaşmış olabilirsin, ama beni seviyorsun."

Evan'ın yakışıklı yüz hatları kaşlarının çatılmasıyla birlikte kararda, ama onun söylediklerine itiraz etmedi.

Mary Jo alt dudağını ısırdı. "Evet... seninle ev hakkında konuşmak istemiştim."

"Ne evi?" diye sordu Evan sabırsızlıkla.

"Yedi odalı ev. Seninle ve çocuklarımızla birlikte yaşamak istediğim ev."

Mary Jo onun bakışlarını kaçırdığını fark etti ama konuşmasını sürdürdü. "Son zamanlarda çok düşün-

düm. "Her şey seni kesinlikle kaybettiğime inanıp kendime acımaya başladığım zamanlar oldu. Bu düşünceye dayanamıyordum."

"Zamanla alışırsın," diye mırıldandı Evan.

"Hiçbir zaman alışmayacağım."

Evan öne eğildi. "Bu ani değişikliğin nedeni ne?"

"Ani değil. Belki de öyledir. Annem..."

"Benim annem olmadığına emin misin? İkimizin arasında geçen her şeyde onun parmağı var gibi geliyor bana."

"Artık değil. Jessica'ya bakılırsa, annen aramızda geçenleri merak ediyormuş. Hakkını yeme, Evan. O söz verdi..."

"Tam olarak neye söz verdi?"

"Hayatımıza karışmamaya. Hastanedeyken beni ziyarete geldi ve çok güzel bir konuşma yaptık. Aramızdaki sorunların bir kısmı benim suçum. Annen beni korkuttu ve ben de ona karşı çıkmaya korktum. Ama konuştuktan sonra birbirimizi daha iyi anlamaya başladık."

Mary Jo onun yorum yapmasını boşuna bekledi. "Ben Louis'in gelin olarak seçeceği ilk kadın olmazdım. Politik geleceğinde sana yardımcı olabilecek nitelikte pek çok kadın var."

"Ben de şimdi onlardan biriyle çıkıyorum."

Bu bilgi Mary Jo'nun yüzüne tokat gibi indi, ama hiçbir şey belli etmedi. "Her şeyden önce annen mutlu olmanı istiyor ve, tıpkı benim gibi, bu mutluluğu birlikte bulacağımızı düşünüyor."

"Annem ve, tabii ki, sevgili Jessica ile hep birlikte bana karşı birlik oluşturmuşsunuz."

"Bu doğru değil. Son zamanlarda Jessica ile hiç konuşmadık. Hatamı anlamama yardımcı olan annemdi."

"Demek şimdi annen de işin içine girdi."

"Annemin tek yaptığı, bana bazı gerçekleri göstermekti. Sana olan sevgimin gücünden şüphelenmekte haklı olduğunu söyledi. Seni iddia ettiğim kadar seviyorsam, bütün güçlüklere karşı gelmem gerektiğini söyledi. Ben öyle yapmadım ve çok pişmanım. Geçmişe geri dönebilsem her şeyi değiştirirdim. Sana ve sevgimize güveniyorum, Evan. Üstelik..."

"Dahası da mı var?" Evan sanki konuşma gereğinden fazla uzamış gibi davranıyordu.

"Biraz daha." Mary Jo inançla konuşmaya devam ediyordu. "İl meclisinde çok başarılı olacağına inanıyorum ve ben de bunun için elimden geleni yapacağım. Benim için bu kadar öne çıkmak zor olacak, ama alışmaya çalışacağım. Annen bana yardımcı olacağını söyledi. Bunu yapabilirim, Evan, yapabileceğimi biliyorum."

"Güzel de," dedi Evan. "Bunun ne gibi bir değişiklik yapacağını anlamıyorum."

"Anlamıyor musun?" Mary Jo ayağa kalktı. "Beni seviyor musun sevmiyor musun?"

"Doğruyu söylemek gerekirse artık sana karşı ne hissettiğimi bilmiyorum."

Mary Jo tekrar yerine çöktü. Onu kaybetmişti. Bunu Evan'ın gözlerinden okuyabiliyordu. "Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Şimdi izin verirsen, ilgilenmem gereken işler var."

"Ah..." Mary Jo reddedilmenin şaşkınlığıyla ayağa kalktı. "Vaktini aldığım için özür dilerim."

"Önemli değil."

Mary Jo tam o anda anladı. Nasıl olduğunu açıklaması mümkün değildi, ama anlamıştı. Soğuk bir günde ılık bir duş almış gibi rahatladı. Evan onu seviyordu. Hep sevmişti.

Kendinden emin bir şekilde gözlerini ona dikti.

Önündeki kağıda bir şeyler yazmakta olan Evan başını kaldırmadı.

"Evan."

Evan yine başını kaldırmadı.

"Beni seviyorsun."

Evan'ın eli hafifçe titredi, ama başka hiçbir tepki vermedi.

"Bu hiçbir işe yaramaz," dedi Mary Jo ona doğru bir adım atarak.

"Efendim?"

"Bu küçük oyunla neyi kanıtlamaya çalıştığını bilmiyorum, ama işe yaramayacak. Benim için hiçbir şey hissetmeden hastanede başımda saatlerce beklemezdin. Benimle ilgilenmeseydin, aileme o parayı vermezdin."

"İlgilenmediğimi söylemedim ki. Ama senin de söylediğin gibi, bazen sevgi yeterli olmuyor."

"O zaman yanılmışım," diye mırıldandı Mary Jo. "Annem ve annen düğün hazırlıklarına başlamak için haber bekliyorlar. Onlara ne söylememi istiyorsun? Her şeyin bittiğini ve beni artık sevmediğini mi? Buna kimsenin inanmasını beklemiyorsun, değil mi?"

"Herkes istediğine inanabilir."

Mary Jo gözlerini kapadı. "Sabrım tükeniyor, Evan, ama fikrimi değiştirebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun." Onun yanına gitti. Haklı olduğunu kanıtlamanın birden fazla yolu vardı.

Ellerini onun masasına dayayıp yüzleri birbirine çok yakın duracak şekilde eğildi. "Pekala, Dryden, bunu sen istedin."

Mary Jo kendini onun kucağına bırakıp kollarını boynuna doladı. Dudaklarının onunkilerin üstüne yerleştirdiğinde, Evan'ın direndiğini hissetti. Ancak, bir an sonra tüm direnci yok olmuştu.

Son öpüşmelerinden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Onun kollarının sıcak güvenliğini hissetmeyeli yıllar olmuş gibiydi.

Evan inleyerek ona karşılık verdi. Dudakları önce yumuşak, sonra sert ve tutkuluydu. Mary Jo'ya sımsıkı sarıldığında, ikisinin de kalp atışları ve nefes alışları hızlandı.

Mary Jo onun yüzünü ellerinin arasına alarak çenesine, alnına, dudaklarına sevgi dolu öpücükler kondurdu. "Seni seviyorum, Evan Dryden."

"Bu sadece minnettarlık değildir, umarım."

Mary Jo başını kaldırdı. "Ne için?"

"Ailene parayı verdiğim için."

"Hayır." Mary Jo. "Ama bu da tartışmamız gereken konulardan biri."

"Hayır, tartışmayacağız." Evan onu kendine çekti. "Benimle evlenir misin?"

"Ah, evet," Mary Jo mutlulukla iç çekti. "Evan, tarihteki en kısa nişanlılık bizimki olsun."

"Tek bir şartla. O paradan bir daha bahsetmeye-

ceksin."

"Ama..."

"Şartlarım bunlar." Cümlesini Mary Jo'nun aklını başından alan bir öpücükle noktaladı. "Kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

Mary Jo konuşamayacağını hissederek başını sallamakla yetindi.

"Düğün planlarımızı biz kendimiz yapacağız, anlaşıldı mı?"

Mary Jo başını onun omuzuna dayadı. "Anlaşıldı."

Birkaç dakika boyunca birbirlerinin kollarında olmanın tadını çıkararak hiç konuşmadılar.

"Annem haklıymış. Aşkımı kanıtlamanın kelimelerden başka yolu da varmış."

"O kapıdan çıksaydın herhalde fazla uzaklaşmadan peşine düşmüş olurdum," diye itiraf etti Evan. "Ama bunu yapmak zorunda kalmadığıma memnunum."

"Çok aptalca davrandım."

"İyi halini dikkate alarak, seni elli ya da altmış yıla hükmediyorum."

"Andrew, Bethanne'yi uyandırma!" diye seslendi Jessica dört yaşındaki oğluna.

Mary Jo çocuğun eğilip yeni doğmuş kuzeninin alnına öpücük kondurmasını gülerek seyretti.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Jessica bahçe şemsiyesinin altında oturmakta olan Mary Jo'ya bir bardak buzlu çay verirken.

"Harika hissediyorum."

"Evan kızına bayılıyor, değil mi?"

"Ah, evet. Bana Damian'ın Lori Jo doğduğu zamanki halini hatırlatıyor. Gören de dünyada sadece ikimizin doğum yaptığını sanır."

"Seni bilmem," diye dalga geçti Mary Jo. "Ama ben bu duruma kolaylıkla alışabilirim. Baksana, nelere alıştım. Belediye başkanının hastanede ziyaretime gelmesinden çok etkilendim. Tabii, bir de Evan'ı kolayca etkileyeceğini sanan gruplardan yağan çiçekler var. Kocamı tanımadıkları belli."

Jessica iç çekerek koltuğuna gömüldü. "Bu işleri çok iyi idare ettin. Evan, Damian ile bana, il meclisine girmesinde senin çok etkili olduğunu defalarca söyledi."

Mary Jo güldü. "Saçmalama."

"O toplantıda mikrofona geçip Evan'ın orada işçiler adına bulunduğunu söyleyen sendin."

Mary Jo o günü çok iyi hatırlıyordu. Evan'ın rakibinin onun işçilerin sorunlarını anlamayacağını söylemesine çok sinirlenmişti. Evan suçlamalara cevap vermişti, ama dinleyenlerini kalbini kazanmasına Mary Jo'nun çıkışı neden olmuştu. Ve Mary Jo üç ayrı kanalda haber konusu olmuştu. O andan sonra da, Evan'ın popülerliği katlanarak artmıştı.

Bethanne kıpırdanınca Mary Jo bebeğini kucağına aldı ve o sırada Evan ile Damian içeri girdiler.

Evan karısının yanındaki sandalyeye oturarak, "Seni sevdiğimi söylemeyeli ne kadar oldu?" diye sordu alçak sesle.

Mary Jo gülümseyerek saatine baktı. "Yaklaşık

dört saat."

"Çok uzun olmuş. "Seni seviyorum."

Damian karısına dönerek, "Şunlara bak," dedi. "Hala balayında olduklarını sanıyorlar."

SON

Bu ay yayınlanacak diğer **Harlequin** kitapları:

Özel Sayı

4. AKŞAM KIZILLIĞINDA -*Catherine Coulter*

1 Ağustos'ta bayilerde

INTRIGUE® **Gerilim**

11. KORUMA - *Leona Karr*

12. GİZEMLİ İLİŞKİLER - *B.J. Daniels*

Her ayın 1'inde bayilerde

Temptation **Mor Dizi**

33. MEHTAP SARHOŞU - *JoAnn Ross*

34. KAYIP VARİS - *Leandra Logan*

Her ayın 10'unda bayilerde

Desire™ **Kırmızı Dizi**

87. SICAK TEN - *Mary Lynn Baxter*

88. YAKIN TAKİP - *Joan Hohl*

89. GÜZEL KOMŞU - *Barbara Boswell*

Her ayın 15'inde bayilerde

Harlequin™

Romance™

Evan Dryden köklü bir aileden geliyordu ve babası gibi senatör olma yolundaydı.

Mary Jo ise, sıradan bir ailenin kızıydı. Bunu Evan ile kendisi o kadar da önemsemiyorlardı ama Evan'ın annesi oğlu için bambaşka bir gelin hayal ediyordu ve bunu Mary Jo'ya sinsice hissettirmişti.

Artık Mary Jo'ya sessiz sedasız ayrılmak düşüyordu. Evan'a annesinin yaptıklarını anlatamazdı; başka birisine aşık olduğunu söyleyip ilişkilerini bitirdi.

100.000 TL. (KDV Dahil)

HARLEQUIN BOOKS